

SUD BOSNE I HERCEGOVINE



Broj: X-K-06/282

Sarajevo, 24.06.2008. godine

	Sud BiH / Суд БиХ Krivično odjeljenje / Кривично одјелjenje Одјел I / Одјел II / Одјел III / Одјел IV Одјелjenje за судску управу / Одјелjenje за судску управу
СУД БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ 557	
x - K / 06 / 282	
122 (Str./Стр.)	
M: 00	
22-07-2008	

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Tankić Ize kao predsjednika vijeća, Elizabeth Fahey i Begtašević Senadina kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Idrizović Sedina kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Đerić Zorana i dr. zbog krivičnih djela zločinačko udruženje iz člana 370. st. 1. i 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske(KZ RS), krivičnog djela zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. KZ RS, krivičnog djela zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS, krivičnog djela šumska krađa iz člana 424. stav 2. KZ RS i krivičnog djela davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: KT-247/06 od 04.12.2006.godine, nakon održanog glavnog i javnog pretresa, u prisustvu optuženih Đerić Zorana, Blagojević Stojke, Sakan Zdenke, optuženog Bundalo Perice i njegovog branioca Pantić Nebojše advokata iz Banja Luke, optuženog Trkulja Rodoljuba i njegovog branioca Milice Cvijanović advokata iz Banja Luke, optuženog Jurišić Mire i njegovog branioca Dabić Mirka advokata iz Banja Luke, optuženog Ivanić Mladena i njegovog branioca Đorđević Siniše advokata iz Doboja, optuženih Dragutinović Dragiša, Marjanović Milorada, Rokvić Mirka, Borojević Radenka i njihovog branioca Radović Dragana advokata iz Doboja i optuženog Davidović Novice i njegovog branioca Mehić Ismeta advokata iz Sarajeva, te tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Heikki Wendorfa donio je i dana 24.06.2008. godine, objavio slijedeću

P R E S U D U

I

1. OPTUŽENI: IVANIĆ MLADEN, sin Ljubomira i Zore, djevojačko prezime Praštalo, rođen 16.09.1958. godine u Sanskom Mostu, sa prebivalištem na adresi Ulica Vase Pelagića 34 D, Banja Luka, državljanin RS i BiH. Srbin, doktor ekonomskih nauka, poslanik u Parlamentarnoj skupštini BiH, oženjen, otac dvoje djece, dobrog imovnog stanja, služio

vojni rok u Sarajevu, ima čin rezervnog vojnog starješine, odlikovan ordenom zasluga za narod RS, JMBG 1609958100092, nije osuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak;

KRIVJE

Što je:

Dana 18.07.2001. godine u Banjaluci, kao premijer republike Srpske pripremio je i predsjedavao sjednici Vlade Republike Srpske (Vlada RS) na kojoj je odlučeno da Vlada RS potpiše u ime Opštine Ribnik sporazum o vansudskom poravnanju sa preduzećem „Trgokomerc“ d.o.o. Ribnik-čiji je vlasnik i direktor Miro Jurišić-iako ni Vlada RS, ni Opština Ribnik nisu dugovale nikakav novac preduzeću „Trgokomerc“ d.o.o. Ribnik, te je to poravnanje dalje omogućilo istom preduzeću da vrši vanrednu sječu u Šumskom gazdinstvu (ŠG) Ribnik kako bi se izmirila njihova potraživanja po tužbi od 13.06.2001. godine (PS.35/01) koja je Osnovnom sudu u Mrkonjić Gradu podnesena protiv Vlade RS i Opštine Ribnik bez ikakve pravne ili činjenične osnove budući da od 29.06.1998.godine nije bilo nikakvih dugovanja jer su svi drvni sortimenti već bili isporučeni preduzeću Trgokomerc u skladu sa važećim ugovorima. „Trgokomerc“ d.o.o. bio je potpisnik dva ugovora sa Opštinom Ribnik (prvi od 29.04.1997. i drugi br. 02/98 od 19.06.1998.) o izgradnji zgrade Opštine Ribnik i imao pravo na naknadu za svoje radove kroz isporuku drvene građe iz Šumskog gazdinstva Ribnik. Tužba je podnesena da bi se izmirila potraživanja „Trgokomerc“ d.o.o. koja nisu u potpunosti isplaćena prema ugovoru, iako je do 29.06.1998. sve bilo plaćeno. Predmet po ovoj tužbi je iz Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu proslijeđen Osnovnom sudu u Banja Luci dana 29.04.2004. godine. Osnovni sud u Banja Luci još uvijek nije donio pravosnažno rješenje po ovom predmetu. Prema odluci (br. 02/1-020-1204/01) koju je Ivanić potpisao 18.07.2001. godine „Trgokomerc“ d.o.o. je bio ovlašten da vrši vanrednu sječu.

Ivanić snosi odgovornost za ovu odluku jer u skladu sa članom 7. Zakona o Vladi Republike Srpske, premijer nadzire postupke vlade i ministarstava. On nije imao nikakvog zakonskog niti drugog osnova da predloži i izvrši pripreme da se o ovom pitanju odlučuje na sjednici Vlade RS kojom je on predsjedavao, budući da ni Vlada RS ni Opština Ribnik nisu dugovali novac preduzeću Trgokomerc d.o.o. po osnovu pomenutih ugovora. Šteta nanesena ŠG Ribnik i Opštini Ribnik potiče iz perioda od 01.09.2001. do 01.11.2002. godine, a iznosi ukupno 178.816,24 KM.

Čime je učinio krivično djelo nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske,

Pa Sud, na osnovu navedenog zakonskog propisa i primjenom čl. 39., 42. i 48. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, optuženog Ivanić Mladena

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNA) GODINA I 6 (ŠEST) MJESECI

2. OPTUŽENI MIRO JURJIŠIĆ, sin Sime i majke Rose, djevojačko prezime Todorović, rođen 05.08.1955. godine u Ribniku, sa prebivalištem na adresi Čađavica bb, Ribnik, državljanin BiH, Srbin, oženjen, otac petero djece, privrednik, srednjeg imovinskog stanja, služio vojni rok u Čapljini, JMBG 0805955113245, odlikovan odlukom Skupštine opštine zaslužnog građanina Skupštine opštine Ribnik, presudom Opštinskog suda u Ključu broj K-37/78 od 12.07.1979. godine osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca zbog krivičnog djela iz člana 217. stav 3. KZ SRBIH, presudom Opštinskog suda u Ključu broj K-113/83 od 24.12.1984. godine osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci zbog krivičnog djela iz člana 226. stav 3. KZ SRBiH, pravomoćnom presudom Opštinskog suda u Mrkonjić Gradu broj K-75/04 od 30.12.2006. godine osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 mjeseci i izrečena novčana kazna u iznosu od 7.000,00 KM zbog krivičnog djela šumska krađa iz člana 430. stav 2. KZ RS,

KRIV JE

Što je:

a) U periodu od 01.11.2001.godine do 14.02.2002. godine, kao vlasnik i direktor preduzeća „Trgokomerc“ d.o.o. Ribnik, organizovao je sječu šume u Šumskom gazdinstvu Ribnik u količini od 1093,36 metara kubnih kako bi „Trgokomerc“ d.o.o. ostvario finansijsku korist iako je na osnovu faktura i primljene drvne građe znao da od 01.11.2001. godine nije postojala pravna osnova za sječu i prijem drveta iz ŠG Ribnik.

b) Dana 30. novembra 2006. godine u Banja Luci dao 1.000 eura kao predujam, predstavniku Tužilaštva BiH koji je po naredbi Suda BiH (X-KRN-06/282) od 20. oktobra 2006. godine postupao kao informant X, sa ciljem da taj novac proslijedi tužiocu Tužilaštva BiH Heikki Wendorfu koji vodi istragu u predmetu Srpske šume, kako bi isti postupao u njegovu korist zanemarujući obaveze tužioca iz člana 35. ZKP BiH. Svrha davanja ove finansijske koristi je bila pokušaj da se osigura nepodizanje optužnice u ovom predmetu.

Čime je:

Radnjama opisanim u tački I 2. a) učinio krivično djelo šumska krađa iz člana 424. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske,

Radnjama opisanim u tački I 2. b) učinio krivično djelo davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine,

Pa mu Sud, na osnovu navedenih zakonskog propisa i primjenom čl. 39., 42., 46. i 48. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine,

Za krivično djelo šumska krađa iz člana 424. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske, utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci i novčanu kaznu kao sporednu kaznu u iznosu od 10 (deset) hiljada KM,

Za krivično djelo davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedna) godina i 6 (šest) mjeseci,

Pa ga Sud, na osnovu gore navedenih zakonskih propisa i primjenom člana 53. st. 1., 2. tačka b) i stav 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine,

OSUĐUJE

**NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 2 (DVIJE)
GODINE**

Te mu istovremeno izriče,

NOVČANU KAZNU U IZNOSU OD 10 (DESET) HILJADA KM

Koju novčanu kaznu je optuženi Jurišić Miro dužan platiti u roku od 6 (šest) mjeseci od dana pravosnažnosti presude. Ukoliko optuženi ne isplati u cjelosti novčanu kaznu, ista će se u smislu člana 47. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine zamjeniti kaznom zatvora, tako što će se za svakih započelih pedeset KM novčane kazne odrediti jedan dan zatvora, ali zatvor u tom slučaju ne može biti duži od jedne godine

II

Na osnovu člana 283. tačka f) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, prema optuženim:

- ĐERIĆ ZORAN, sin Tomislava i Stoje, djevojačko prezime Ičagić, rođen 10.04.1962. godine u Rogatici, sa prebivalištem na adresi Ulica Vase Glušca bb, Banja Luka, državljanin BiH, Srbin, diplomirani inženjer arhitekture, Narodni poslanik u Narodnoj skupštini RS, oženjen, otac dvoje maloljetne djece, srednjeg imovnog stanja, služio vojni rok u Valjevu, JMBG 1004962173232, nije osuđivan,

- BUNDALO PERICA, sin Dušana i Savke, djevojačko prezime Tepić, rođen 23.07.1958. godine u Bosanskoj Dubici, sa prebivalištem na adresi Uroša Perića bb, Kozarska Dubica, državljanin RS i BiH, Srbin, doktor pravnih nauka, završio Pravni fakultet, narodni poslanik u Narodnoj skupštini RS, oženjen, otac dvoje djece, dobrog imovnog stanja, služio vojni rok u Zadru, JMBG 2307958161943, nije osuđivan

- TRKULJA RODOLJUB, sin Ljubomira i Mileve, djevojačko prezime Trkulja, rođen 15.01.1953. godine u Grahovu, sa prebivalištem na adresi Ulica Novice Cerovića 9 A, Banja Luka, državljanin BiH, Srbin, doktor veterinarskih nauka, završio Veterinarski fakultet, oženjen, otac dvoje djece, služio vojni rok u Beogradu, srednjeg imovnog stanja, JMBG 1501953103268, nije osuđivan

- BLAGOJEVIĆ STOJKO, sin Svetozara i Milice, djevojačko prezime Pantelić, rođen 01.01.1955. godine u Zavidovićima, sa prebivalištem na adresi Lipac bb, Doboj, državljanin BiH, Srbin, inženjer šumarstva, završio Šumarski fakultet, oženjen, zaposlen u Srpskim šumama RS, srednjeg imovnog stanja, služio vojni rok u Kumanovu, odlikovan-zasluga za narod- JMBG 0101955193831, ranije osuđivan presudom Opštinskog suda u

Živinicama broj K-9/82 izrečena novčana kazna u iznosu od 5.000 dinara zbog krivičnog djela iz člana 181. stav 3. KZSRBiH,

ODBIJA SE OPTUŽBA

Da su:

Mladen Ivanić kao predsjednik političke stranke Partija demokratskog progresa Republike Srpske (u daljem tekstu PDP), Zoran Đerić kao potpredsjednik PDP-a, član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP-a i potpredsjednik Narodne skupštine RS, Perica Bundalo kao šef Izbornog štaba PDP-a i član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP-a, Rodoljub Trkulja kao član PDP-a i ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede i Stojko Blagojević kao član PDP-a i zamjenik direktora Javnog preduzeća Srpske šume su u periodu od februara do maja 2002. godine u Banja Luci, zajedno, kao članovi organizovane zločinačke organizacije, kojom je rukovodio Mladen Ivanić, a nakon što su se dogovorili da novac za finansiranje svoje političke partije pribave od Javnog preduzeća Srpske šume, organizovali dva sastanka, jedan od 18. do 20. februara 2002. u zgradi Narodne skupštine Republike Srpske, u Sali za sastanke Kluba PDP-a u Banja Luci i drugi od 10. do 20. maja 2002. u sjedištu PDP-a u Banja Luci sa slijedećim direktorima Šumskih gazdinstava Javnog preduzeća Srpske šume: Čeko Boro ŠG Ribnik (preminuo), Sakan Zdenko ŠG Vrbanja, Milorad Marjanović ŠG Kozarska Dubica, Mirko Rokvić ŠG Klekovača-Potoci, Zoran Šupeta ŠG Kalinovik, Milenko Budimir ŠG Prnjavor (preminuo), Novica Davidović ŠG Foča, Radenko Borojević ŠG Kneževo, Milorad Gogić ŠG Mosor (nije optužen), Dragiša Dragutinović ŠG Rudo, i zahtijevali da svaki od njih iz svojih Šumskih gazdinstava nezakonito pribavi iznos od najmanje 10.000 KM, te da taj novac u gotovini proslijede predstavnicima PDP-a kako bi zadržali svoje funkcije direktora Šumskih gazdinstava i nakon Opštih izbora 2002. godine; i Rodoljub Trkulja kao ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede i Stojko Blagojević kao zamjenik direktora Javnog preduzeća Srpske šume su, koristeći svoj službeni položaj, konkretno dali do znanja da će direktori Šumskih gazdinstava izgubiti svoj položaj ako ne obezbijede tražena sredstva, mada su svi oni znali da se na osnovu člana 8. i 9. zakona o finansiranju političkih partija (službeni list BiH broj 22/00) javnim preduzećima ne dozvoljava da daju donacije političkim partijama, kao i da je zabranjeno koristiti bilo kakav politički pritisak na pravna ili fizička lica da daju priloge političkim partijama, nakon čega su svi direktori Šumskih

gazdinstava sakupili i predstavnicima PDP-a ukupno dali iznos od najmanje 100.000 KM u gotovini. Sredinom maja 2002. godine, svaki od direktora je iz Šumskog gazdinstva Bundalu i drugim predstavnicima PDP-a dao iznos od najmanje 10.000 KM u gotovini.

Čime bi:

Učinili krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 2. Krivičnog zakonika Republike Srpske.

III

1. Na osnovu člana 284. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine,

Optuženi Mladen Ivanić,

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Mladen Ivanić kao predsjednik političke stranke Partija demokratskog progresa Republike Srpske (u daljem tekstu PDP), Zoran Đerić kao potpredsjednik PDP-a, član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP-a i potpredsjednik Narodne skupštine RS, Perica Bundalo kao šef Izbornog štaba PDP-a i član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP-a, Rodoljub Trkulja kao član PDP-a i ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede i Stojko Blagojević kao član PDP-a i zamjenik direktora Javnog preduzeća Srpske šume su u periodu od februara do maja 2002. godine u Banja Luci, zajedno, kao članovi organizovane zločinačke organizacije, kojom je rukovodio Mladen Ivanić, a nakon što su se dogovorili da novac za finansiranje svoje političke partije pribave od Javnog preduzeća Srpske šume, organizovali dva sastanka, jedan od 18. do 20. februara 2002. u zgradi Narodne skupštine Republike Srpske, u Sali za sastanke Kluba PDP-a u Banja Luci i drugi od 10. do 20. maja 2002. u sjedištu PDP-a u Banja Luci sa slijedećim direktorima Šumskih gazdinstava Javnog preduzeća Srpske šume: Čeko Boro ŠG Ribnik (preminuo), Sakan Zdenko ŠG Vrbanja, Milorad Marjanović ŠG Kozarska Dubica, Mirko Rokvić ŠG Klekovača-Potoci, Zoran Šupeta ŠG Kalinovik, Milenko Budimir ŠG Prnjavor

(preminuo), Novica Davidović ŠG Foča, Radenko Borojević ŠG Kneževo, Milorad Gogić ŠG Mosor (nije optužen), Dragiša Dragutinović ŠG Rudo, i zahtijevali da svaki od njih iz svojih Šumskih gazdinstava nezakonito pribavi iznos od najmanje 10.000 KM, te da taj novac u gotovini proslijede predstavnicima PDP-a kako bi zadržali svoje funkcije direktora Šumskih gazdinstava i nakon Opštih izbora 2002. godine; i Rodoljub Trkulja kao ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede i Stojko Blagojević kao zamjenik direktora Javnog preduzeća Srpske šume su, koristeći svoj službeni položaj, konkretno dali do znanja da će direktori Šumskih gazdinstava izgubiti svoj položaj ako ne obezbijede tražena sredstva, mada su svi oni znali da se na osnovu člana 8. i 9. zakona o finansiranju političkih partija (službeni list BiH broj 22/00) javnim preduzećima ne dozvoljava da daju donacije političkim partijama, kao i da je zabranjeno koristiti bilo kakav politički pritisak na pravna ili fizička lica da daju priloge političkim partijama, nakon čega su svi direktori Šumskih gazdinstava sakupili i predstavnicima PDP-a ukupno dali iznos od najmanje 100.000 KM u gotovini. Sredinom maja 2002. godine, svaki od direktora je iz Šumskog gazdinstva Bundalu i drugim predstavnicima PDP-a dao iznos od najmanje 10.000 KM u gotovini.

Čime bi:

Učinio krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. Krivičnog zakonika Republike Srpske.

2. Na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine,

Optuženi: *Ivanić Mladen, Đerić Zoran, Bundalo Perica, Trkulja Rodoljub, Blagojević Stojko,*

OSLOBADAJU SE OD OPTUŽBE

Da su:

Mladen Ivanić kao predsjednik političke stranke Partija demokratskog progresa Republike Srpske (u daljem tekstu PDP), Zoran Đerić kao potpredsjednik PDP-a, član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP-a i potpredsjednik Narodne skupštine RS, Perica Bundalo kao šef Izbornog štaba PDP-a i član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP-a, Rodoljub Trkulja kao član PDP-a i ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede

i Stojko Blagojević kao član PDP-a i zamjenik direktora Javnog preduzeća Srpske šume su u periodu od februara do maja 2002. godine u Banja Luci, zajedno, kao članovi organizovane zločinačke organizacije, kojom je rukovodio Mladen Ivanić, a nakon što su se dogovorili da novac za finansiranje svoje političke partije pribave od Javnog preduzeća Srpske šume, organizovali dva sastanka, jedan od 18. do 20. februara 2002. u zgradi Narodne skupštine Republike Srpske, u Sali za sastanke Kluba PDP-a u Banja Luci i drugi od 10. do 20. maja 2002. u sjedištu PDP-a u Banja Luci sa slijedećim direktorima Šumskih gazdinstava Javnog preduzeća Srpske šume: Čeko Boro ŠG Ribnik (preminuo), Sakan Zdenko ŠG Vrbanja, Milorad Marjanović ŠG Kozarska Dubica, Mirko Rokvić ŠG Klekovača-Potoci, Zoran Šupeta ŠG Kalinovik, Milenko Budimir ŠG Prnjavor (preminuo), Novica Davidović ŠG Foča, Radenko Borojević ŠG Kneževo, Milorad Gogić ŠG Mosor (nije optužen), Dragiša Dragutinović ŠG Rudo, i zahtijevali da svaki od njih iz svojih Šumskih gazdinstava nezakonito pribavi iznos od najmanje 10.000 KM, te da taj novac u gotovini proslijede predstavnicima PDP-a kako bi zadržali svoje funkcije direktora Šumskih gazdinstava i nakon Opštih izbora 2002. godine; i Rodoljub Trkulja kao ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede i Stojko Blagojević kao zamjenik direktora Javnog preduzeća Srpske šume su, koristeći svoj službeni položaj, konkretno dali do znanja da će direktori Šumskih gazdinstava izgubiti svoj položaj ako ne obezbijede tražena sredstva, mada su svi oni znali da se na osnovu člana 8. i 9. zakona o finansiranju političkih partija (službeni list BiH broj 22/00) javnim preduzećima ne dozvoljava da daju donacije političkim partijama, kao i da je zabranjeno koristiti bilo kakav politički pritisak na pravna ili fizička lica da daju priloge političkim partijama, nakon čega su svi direktori Šumskih gazdinstava sakupili i predstavnicima PDP-a ukupno dali iznos od najmanje 100.000 KM u gotovini. Sredinom maja 2002. godine, svaki od direktora je iz Šumskog gazdinstva Bundalu i drugim predstavnicima PDP-a dao iznos od najmanje 10.000 KM u gotovini.

Čime bi:

Učinili krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. Krivičnog zakonika Republike Srpske.

3. Na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine,

Optuženi: Mladen Ivanić i Perica Bundalo,

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

Da su:

U periodu od novembra do decembra 2006. godine u Banja Luci, nakon što su se telefonom dogovorili da tužiocu Tužilaštva BiH, koji vodi istragu u predmetu Srpske šume, odnosno međunarodnom tužiocu Heikki Wendorfu (u vezi sa predmetom i optužnicom br. KT-293/06) daju ukupan iznos od 50.000 eura kako bi isti u predmetu postupao u njihovu korist zanemarujući član 35. ZKP BiH o obavezama tužioca, tako što bi Miro Jurišić izvjesnom predstavniku Tužilaštva Bosne i Hercegovine prvo dao 1.000 eura kao predujam za obećani iznos, sa ciljem da taj novac proslijedi tužiocu Tužilaštva BiH. On je to i uradio 30. novembra 2006. godine kada je pomenutom predstavniku Tužilaštva BiH-koji je po naredbi Suda BiH (X-KRN-06/282) od 20. oktobra 2006. godine postupao kao informant X-dao 1.000 eura. Svrha davanja ove finansijske koristi je bila pokušaj da se osigura nepodizanje optužnice u ovom predmetu.

Čime bi:

Učinili krivično djelo davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

4. Na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, optuženi:

- Šupeta Zoran, sin Milana i Stoje, djevojačko prezime Elez, rođen 05.08.1960. godine u Kalinoviku, sa prebivalištem na adresi Vininska bb, Kalinovik, državljanin RS i BiH, Srbin, inženjer šumarstva, završio Šumarski fakultet, oženjen, zaposlen u Šumskom gazdinstvu Zelengora, srednjeg imovnog stanja, oženjen, otac troje djece, služio vojni rok u Kruševcu, JMBG 0508960171946, nije osuđivan i ne vodi se drugi krivični postupak,

- Dragutinović Dragiša, sin Radoslava i Divne, djevojačko prezime Cvijanović, rođen 26.11.1965. godine u Ilijašu, sa prebivalištem na adresi Ulica Karađorđa petrovića 39, Rudo, državljanin BiH, Srbin, inženjer

šumarstva, oženjen, otac dvoje maloljetne djece, zaposlen u Šumskom gazdinstvu Rudo, srednjeg imovnog stanja, služio vojni rok u Subotici, JMBG 2611965171777, presudom Vojnog suda Sarajevo broj IK-206/93 od 26.11.1993. godine, izrečena uvjetna osuda zbog krivičnog djela iz člana 165. stav 2. KZ SRBiH,

- *Sakan Zdenko, sin Laze i Bosiljke, djevojačko prezime Bojić, rođen 21.12.1965. godine. sa prebivalištem na adresi Ulica Cara Dušana bb, Kotor Varoš, državljanin BiH, Srbin, inženjer šumarstva, završio Šumarski fakultet, oženjen, otac troje maloljetne djece, srednjeg imovnog stanja, služio vojni rok u Puli, JMBG 2112965102736, nije osuđivan*

- *Marjanović Milorad, sin Mile i Jele, djevojačko prezime Trkulja, rođen 02.11.1959. godine u Kozarskoj Dubici, sa prebivalištem na adresi Preobraženska ulica 32, Kozarska Dubica, državljanin BiH, Srbin, inženjer šumarstva, završio Šumarski fakultet, oženjen, otac dvoje djece, zaposlen, srednjeg imovnog stanja, služio vojni rok u Varaždinu, JMBG 0211959161950, Krivična evidencija, presudom Osnovnog suda u Prijedoru broj K/PS.170/05 izrečena novčana kazna od 3.500 KM zbog krivičnog djela iz člana 264. stav 1. KZ RS,*

- *Rokvić Mirko, sin Milana i Zorke, djevojačko prezime Zorić, rođen 09.08.1948. godine u Drvaru, sa prebivalištem na adresi Ulica Trive Amelice 35, Banja Luka, državljanin RS i BiH, Srbin, inženjer šumarstva, završio Šumarski fakultet, oženjen, zaposlen, dobrog imovnog stanja, služio vojni rok u Valjevu, JMBG 0908948113246; nije osuđivan,*

- *Borojević Radenko, sin Slobodana i Dragice, djevojačko prezime Hrvačinin, rođen 10.02.1966. godine u Kneževu, sa prebivalištem na adresi Radjici, Kneževo, državljanin RS i BiH, Srbin, inženjer šumarstva, oženjen, otac dvoje maloljetne djece, srednjeg imovnog stanja, služio vojni rok, JMBG 1002966103945; nije osuđivan i ne vodi se drugi postupak*

- *Davidović Novica, sin Bogdana i Savke, djevojačko prezime Radović, rođen 19.09.1957. godine u Foči, sa prebivalištem na adresi Krajiška 9, Foča, državljanin RS i BiH, Srbin, inženjer šumarstva, završio Šumarski fakultet, oženjen, otac troje maloljetne djece, zaposlen, srednjeg imovnog stanja, služio vojni rok u Zaječaru, JMBG 1909957131532, nije osuđivan i ne vodi se drugi postupak,*

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

Da su:

U periodu od 20.02.2002. do 20.05.2002. godine u Banja Luci, koristeći svoje funkcije direktora Šumskih gazdinstava, su bez zakonskog osnova pribavili novčana sredstva u iznosu od najmanje 10.000 KM iz sredstava njihovih Šumskih gazdinstava-koja nisu bila i nisu mogla biti izdvojena iz bužeta Javnog preduzeća Srpske šume u ovu svrhu, pozivanjem na član 8. Zakona o finansiranju političkih partija, koji ne dozvoljava da se sredstva Javnih preduzeća koriste kao podrška političkim partijama-te su ih, da bi zadržali svoje funkcije, dali predstavnicima PDP-a u gotovini, iako su svi znali da je na osnovu člana 8. Zakona o finansiranju političkih partija BiH javnim preduzećima zabranjeno da finansiraju političke partije. Sredinom maja 2002. godine svaki od direktora je iz ŠG Bundalu i drugim predstavnicima PDP-a dao iznos od najmanje 10.000 KM u gotovini.

Čime bi, učinili krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 337. stav 4. Krivičnog zakonika republike Srpske.

IV

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, optuženi Miro Jurišić i optuženi Mladen Ivanić- u dijelu presude kojom je oglasen krivim, obavezuju se da naknade troškove krivičnog postupka čiju će visinu Sud odrediti posebnim rješenjem.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, optuženi Mladen Ivanić u dijelu presude kojom se oslobađa od optužbe, kao i optuženi Đerić Zoran, Bundalo Perica, Trkulja Rodoljub, Blagojević Stojko, Sakan Zdenko, Milorad Marjanović, Mirko Rokvić, Zoran Šupeta, Novica Davidović, Radenko Borojević i Dragiša Dragutinović oslobađaju se dužnosti da naknade troškove krivičnog postupka, pa ti troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

V

Na osnovu člana 218. stav 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, od Stanić Damjana oduzimaju se dvije novčanice u apoenima od po 500 (petstotina) eura sa serijskim brojevima N16012419168 i N16012419177.

OBRAZLOŽENJE

Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, optužnicom broj KT-293/06 od 10.10.2007. godine, koja je potvrđena dana 27.10.2007. godine, optužilo je:

- Mladena Ivanića da je radnjama opisanim u tački 1. optužnice počinio krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. Krivičnog zakonika Republike Srpske (Službeni glasnik Republike Srpske br.22/00, u daljem tekstu KZ RS), da je radnjama opisanim u tački 3. optužnice počinio krivična djela zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. i zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS i da je radnjama opisanim u tački 5. optužnice počinio krivično djelo davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ BiH);

- Miru Jurišića da je radnjama opisanim u tački 2. optužnice počinio krivično djelo šumska krađa iz člana 424. stav 2. KZ RS i radnjama opisanim u tački 5. optužnice krivično djelo davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 2. KZ BiH;

- Zorana Đerića, Rodoljuba Trkulju i Stojka Blagojevića da su radnjama opisanim u tački 3. optužnice počinili krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 2. i zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS,

- Pericu Bundalo da je radnjama opisanim u tački 3. optužnice počinio krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 2. i zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS te da je radnjama opisanim u tački 5. optužnice počinio krivično djelo davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 2. KZ BiH;

- Sakan Zdenku, Milorada Marjanovića, Mirka Rokvića, Zorana Šupeta, Radenka Borojević, Novicu Davidović i Dragišu Dragutinović, da su radnjama opisanim u tački 4. optužnice počinili krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. KZ RS.

Optuženi su se pred sudijom za prethodno saslušanje ovog Suda, dana 08.11.2007. godine godine izjasnili da nisu krivi za krivična djela koja im se navedenom optužnicom Tužilaštva BiH stavljaju na teret.

Glavni pretres je započeo dana 24.01.2008.godine, kada je tužilac pročitao optužnicu i iznio uvodne riječi. U svojim uvodnim riječima, tužilac je

istakao da su postojala dva načina prikupljanja sredstava za političku stranku, Partiju demokratskog progresa (PDP), i to putem preduzeća „Trgokomerc“ i putem direktora šumskih gazdinstava. PDP je mogao da izvrši pritisak i da da instrukciju kako da sredstva uplate političkoj stranci, u protivnom bi izgubili pozicije direktora. PDP je glavna veza između optuženih. Optuženi su bili ili članovi stranke ili osobe koje je imenovala stranka na mjesta direktora. Vlasnik preduzeća „Trgokomerc“ je optuženi Miro Jurišić, koji je bio i član PDP, a raniji direktor Šumskog gazdinstva Ribnik je bio također član PDP. Fature i drugi dokumenti pokazuju da je iznos sredstava od prodane građe preduzeću „Trgokomerc“ u vezi izgradnje zgrade Opštine Ribnik oko 1.500.000,00 KM. Vještak građevinske struke je utvrdio da je vrijednost te zgrade oko pola miliona, pa je preduzeće „Trgokomerc“ preplaćeno za oko 1.000.000,00 KM, a Miro Jurišić i Mladen Ivanić su znali za to preplaćivanje, prije odluke Vlade Republike Srpske i bili su u dogovoru. Svjedoci, radnici Šumskih Gazdinstava će govoriti o konkretnoj sječi šume, kad se sječa dešavala i kad je završena. Dodatna sredstva za PDP su dobijena od direktora Šumskih gazdinstava, što će se dokazati izjavama svjedoka. Izjave svjedoka date u istrazi i to svjedoka Milorada Gogića i Mirka Rokvića koji je izjavu kasnije promijenio, kao i svjedoka Damjana Stanića, će dokazati da su se predmetni sastanci održali i ukazat će šta je rečeno na tim sastancima.

U svojoj uvodnoj riječi, branilac optuženih Zorana Đerića, Zdenka Sakana i Stojka Blagojevića je naveo da u činjeničnom opisu predmetnih krivičnih djela, navedenom u tačkama 3. i 4. predmetne optuženice nedostaje individualizacija krivične odgovornosti. Branilac optuženih smatra da u navedenom činjeničnom opisu nije vidljiva subjektivna krivična odgovornost optuženih i nije naveden doprinos svakog saoptuženog. U tački 3. predmetne optuženice nije vidljivo postojanje zločinačke organizacije, a u tački 4. paušalno je naveden novčani iznos, dok se još ne vidi koji novčani iznos je dao svaki od saoptuženih pojedinačno. Svaki saučesnik odgovara u granicama svoga umišljaja, a što nije vidljivo iz predmetne optuženice. Također, branilac optuženih je naveo da ne postoje dokazi kojima bi Tužilaštvo dokazalo krivicu njegovih branjenika.

Branilac optuženog Bundalo Perice je naveo da optuženi neće izlagati odbranu, a u postupku će dokazati da su teze optužbe u odnosu na njegovog branjenika neosnovane.

Branilac optuženog Trkulja Rodoljuba je izjavio da optuženi neće izlagati svoju odbranu, a o dokazima odbrane će se izjasniti nakon izvedenih dokaza optužbe.

Branilac optuženog Jurišić Mire je u uvodnoj riječi naveo da njegov branjenik negira krivicu za oba krivična djela koja mu se predmetnom optužnicom stavljaju na teret. Dokazi koji su predloženi od strane Tužilaštva predstavljaju običnu konstrukciju. Radnja izvršenja pod tačkom 2. optužnice je apstraktna u odnosu na vrijeme, mjesto i način učinjenja krivičnog djela. Tako bi mjesto bilo cjelo područje Opštine Ribnik, vrijeme obuhvaća period od četiri godine, pa je nemoguće da organi zaštite šumskog gazdinstva nisu spriječili sječu. Miro Jurišić je prije i poslije ovog perioda nastavio da nabavlja drvo od Šumskog gazdinstva Ribnik. Radnja izvršenja iz tačke 2. optužnice ne predstavlja inkriminaciju, jer iz opisa nema krivičnog djela. Sječa šume je vršena u skladu sa ugovorom, a eventualno prekoračenje tog ugovora je građanskopravni odnos. Dokazi prikupljeni posebnim istražnim radnjama su nezakoniti, jer je izjava optuženog iznuđena i rezultat je podstrekavanja, a transkripti se ne mogu koristiti kao dokaz.

Branilac optuženog Mladena Ivanića je naveo da njegov branjenik neće izlagati svoju odbranu. Optuženi Mladen Ivanić je u svojoj uvodnoj riječi naveo da će tokom postupka dokazati da nije kriv, te da je imao pravo, kao tadašnji predsjednik Vlade Republike Srpske, predlagati odluke Vlade i potpisivati iste. Također je naveo da će u toku postupka dokazati da je dokument-pozajmicu dostavio tužiocu i da nema nikakve veze sa ovim krivičnim predmetom. Dokazat će da nije na čelu nikakve zločinačke organizacije, da stranka PDP nije zločinačka organizacija. Nadalje, optuženi je naveo da će dokazati da je od Tužilaštva tražio istragu protiv Damjana Stanića, kome je navodno dao pare, te da je tužiocu slao primjedbe kako je Stanić prijetio drugim ljudima.

Branilac optuženih Zorana Šupete, Milorada Marjanovića, Dragiše Dragutinovića, Mirka Rokvića i Radenka Borojevića je u uvodnoj riječi naveo da njegovi branjenici negiraju krivicu za djelo koje im se u tački 4. predmetne optužnice stavlja na teret. Prema navodima branioca, predmetno krivično djelo iz tačke 4. optužnice ima siromašnu inkriminaciju, gdje je pomiješana individualizucija i saizvršilaštvo. Sve je u predmetnoj optužnici hipotetički postavljeno bez uvjerljivih dokaza za Sud.

Branilac optuženog Novice Davidovića je u uvodnoj riječi istakao da njegov branjenik neće izlagati odbranu. Predmetna optužnica je hipotetična, neprecizna i nejasna. Iz iste nije vidljiva radnja izvršenja koja se stavlja na teret njegovom branjeniku. Tačka 4. predmetne optužnice

prema navodima branioca ne sadrži bitne elemente predmetnog krivičnog djela.

Tužilac tužilaštva BiH je dao završnu riječ, u kojoj je iznio svoju ocjenu sadržine dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu, iznoseći pritome zaključke da je optuženi Ivanić Mladen iskoristio svoje dužnosti i prekoračio ovlasti kada je prihvatio zahtjev optuženog Mire Jurišića za sječu šume, iako je Trgokomerc primio naknadu za građevinske radove još u toku 1998. godine. Trgokomerc je bio direktan korisnik predmetne odluke Vlade. Ova radnja optuženog Mladena Ivanića nanijela je štetu Javnom preduzeću šumarstva „Srpske šume“, ŠG Ribnik i Opštini Ribnik u iznosu koji je prikazan predmetnim vještačenjima. Iznoseći svoje zaključke u odnosu na tačku 2. predmetne optužnice, tužilac je u završnoj riječi naveo da je preduzeće Trgokomerc d.o.o. čiji je vlasnik i direktor optuženi Miro Jurišić izvršilo sječu u relevantnom vremenskom periodu. Također je jasno da je svrha ove radnje bila krađa šume, pošto nije bilo pravne osnove za sječu, s obzirom da je preduzeće Trgokomerc d.o.o. dobio naknadu za izvedene građevinske radove još u toku 1998. godine. Nadalje, prema riječima tužioca dokazi su pokazali da su optuženi Mladen Ivanić, Zoran Đerić, Perica Bundalo, Rodoljub Trkulja i Stojko Blagojević zajedno osmislili i izvršili plan da nelegalno naplate sredstva od preduzeća Srpske šume tako što su izdali upute direktorima deset ŠG da prekorače svoja ovlaštenja kako bi nanijeli štetu Javnom preduzeću Srpske šume, te stekli korist za političku partiju PDP u iznosu od najmanje 100.000 KM. Optuženi Zdenko Sakan, Milorad Marjanović, Mirko Rokvić, Zoran Šupeta, Radenko Borojević, Novica Davidović i Dragiša Dragutinović, su kao odgovorne osobe u Javnom preduzeću „Srpske šume“ prekoračili svoja službena ovlaštenja te pribavili korist za političku partiju PDP u iznosu od najmanje 10.000 KM, pojedinačno, a svi zajedno u iznosu od najmanje 70.000 KM, te su Javno preduzeće „Srpske šume“ oštetili za navedeni iznos. Konačno, prema navodima tužioca iz završne riječi, optuženi Mladen Ivanić, Perica Bundalo i Miro Jurišić su službenoj osobi u institucijama BiH dali korist u iznosu od 1000 eura da ta osoba u okviru svojih ovlaštenja izvrši što ne bi smjela izvršiti, ili da ne izvrši što bi morala izvršiti. Na kraju, tužilac je predložio da Sud, optužene u ovom krivičnom postupku oglasi krivim za predmetna krivične djela koja im se stavljaju na teret.

Odbrana optuženih Zorana Đerića, Zdenka Sakana i Stojka Blagojevića je u završnoj riječi najprije navela da je krivično djelo zločinačko udruživanje iz člana 370. stav 2. KZ RS apsolutno zastarilo 20. maja 2008. godine. Nadalje, u završnoj riječi odbrane ovih optuženih je navedeno da je

odgovornost podstrekača kao saučesnika (tačka 3. optužnice) akcesorne prirode, jer saučesnik učestvuje u „tuđem“, a ne u „svom“ djelu, pa ako nije dokazano postojanje djela (sa)izvršioca (tačka 4. optužnice), ne postoji ni odgovornost podstrekača. Za postojanje podstrekavanja zahtjeva se da je izvršilac ostvario zakonsko obilježje bića djela. Podstrekavanje mora biti počinjeno činjenjem, i mora biti usmjereno na određeno krivično djelo, a što nije vidljivo iz tačke 3. predmetne optužnice. Odbrana nadalje izvodi zaključak da je Damjan Stanić bio prikriveni istražitelj a ne informator, pa ne postoji valjan pravni akt koji ga ovlašćuje na preduzimanje aktivnosti prikrivenog istražitelja. Također, dokazi koji su pribavljeni preko ove osobe nisu pravno valjani, jer je isti preduzimaio aktivnosti podstrekavanja. Nadalje, prema navodima odbrane, ne postoje ozbiljni i pouzdani dokazi da su uopšte počinjena krivična djela iz tačke 3. i 4. optužnice. Odbrana je dala i svoju ocjenu izvedenih dokaza (posebno svjedoka Damjana Stanića i Milorada Gogića), po kojoj je izvodila zaključke da iz istih nije vidljivo da je Zdenko Sakan dao uopšte predmetni novac, ili da je dao iz šumskog gazdinstva, zatim da nije održan drugi predmetni sastanak a da na prvom predmetnom sastanku Stojko Blagojević nije učestvovao u diskusiji, te da kazivanje Đerić Zorana na tom prvom sastanku predstavlja propagandu i agitaciju zbog čega se ne može govoriti o neuspjelom podstrekavanju ili pokušaju podstrekavanja. Nadalje, obzirom da odbrana nije mogla da dodatno ispita svjedoka Damjana Stanića jer je isti ostao nedostupan, proizilazi po navodima odbrane povreda člana 14. ZKP BiH, a obzirom da su na glavnom pretresu uvršteni kao dokazi, iskazi optuženih iz istrage, to je povrijeđeno i pravo na odbranu ćutanjem i privilegiju neinkriminisanja samog sebe. Na kraju je predloženo da Sud na osnovu člana 283. tačka f) ZKP BiH odbije optužbu za optužene Đerića i Blagojevića u odnosu na krivično djelo zločinačko udruživanje iz člana 370. stav 2. KZ RS, odnosno da se na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH optuženi Đerić Zoran, Stojko Blagojević i Sakan Zdenko oslobode od optužbe za krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. KZ RS.

Optuženi Zoran Đerić je u svojoj završnoj riječi naveo da je u toku glavnog pretresa odbrana dokazala da se nije radilo o bilo kakvoj zločinačkoj organizaciji, već o legalnoj i legitimnoj političkoj partiji koja je na jednoj od svojih sjednica predsjedništva u januaru 2002. godine, donijela zaključak kojim je zadužila radnu grupu u sastavu Zoran Đerić-podpredsjednik PDP, Nevenka Trifković-član Predsjedništva PDP-a i Perica Bundalo-član Predsjedništva PDP-a, da održe sastanak sa dijelom direktora šumskih gazdinstava koji su bili članovi PDP-a ili su imali podršku od PDP a nisu bili članovi, i da se upozna sa problemima u funkcionisanju šumskih gazdinstava, te da Predsjedništvo Partije informiše

o tim saznanjima. Optuženi Đerić nadalje navodi da je odbrana tokom glavnog pretresa takođe dokazala da su direktori šumskih gazdinstava postavljeni rješenjem od strane generalnog direktora JP „Srpske šume“, na osnovu prethodno provedenog konkursa, dakle, na način propisan zakonom. Nadalje, po mišljenju optuženog, konstatacije Tužilaštva iznesene u vezi održavanja „dva“ sastanka su proizvoljne i ničim dokazane u toku glavnog pretresa, imajući u vidu da je odbrana dokazala da je sastanak održan tačno 20.02.2002. godine u prostorijama Narodne skupštine RS i da tema sastanka nije bila finansiranje PDP. Odbrana je, prema navodima optuženog dokazala i na koji način se finansirala Partija demokratskog progresa, od svog osnivanja do danas. Također, optuženi je naveo da su izjave Gogić Milorada od 24.03.2005. godine i Rokvić Mirka od 31.03.2005. godine, date u Okružnom tužilaštvu Banja Luka, rezultat ucjena i pritisaka.

U svojim završnim riječima, odbrana optuženog Perice Bundala, kao i sam optuženi su se u prvom redu osvrnuli na predmetnu optužnicu, potencirajući kako ista ne sadrži sve obavezne elemente propisane članom 223 stav 1. tačka c) ZKP-a BiH. Naime, prema stavu odbrane optužnica ne sadrži činjenice koje čine obilježja bića krivičnih djela iz člana 370. stav 2., člana 337. stav 4. KZ RS i 218. stav 1. KZ BiH za koja je optužen njihov branjenik, odnosno da nedostaje psihički odnos (umišljaj) optuženih za izvršenje ovih krivičnih djela. Nadalje, odbrana se osvrnula i na dokaze optužbe, ukazujući da isti ne potvrđuju da je optuženi počinio ova krivična djela koja mu se stavljaju na teret. Također, Tužilaštvo je postupilo suprotno odredbama člana 14. ZKP BiH, jer je u dokaznom postupku odustalo od izvođenja kao dokaza analize tonskog zapisa razgovora Damjana Stanića sa Jurišić Mirom a koji dokaz je odbrana izvela i iz kojeg je vidljivo da u radnjama optuženih nema elemenata krivičnog djela iz tačke 5. optužnice. Nadalje, iz iskaza svjedoka Gogić Milorada odbrana izvodi zaključak da je osnovni cilj saradnje pomenutog svjedoka sa Tužilaštvom skidanje odgovornosti sa samog sebe. Na osnovu transkripta razgovora koji su kao dokazi Tužilaštva izvedeni na glavnom pretresu, odbrana izvodi vlastiti zaključak da se u konkretnom slučaju radi o podstrekavanju Mire Jurišića od strane Damjana Stanića. Nadalje, odbrana je ukazivala i na konzistentnost izjava osumnjičenih datih pred Tužilaštvom u Banja Luci i pred Tužilaštvom BiH, ali se usprotivila njihovom uvrštavanju i njihovoj ocjeni u ovom predmetu. Takođe prema stavu odbrane veći broj svjedoka potvrđuje da je bilo pojedinačnih sastanaka, ali da tema tih razgovora nikada nije bilo finansiranje PDP od strane šumskih gazdinstava, te i ako je bilo određenih donacija da se radilo o ličnim sredstvima donatora, a što je potvrdio i optuženi Mirko Rokvić. Na

okolnosti davanja ličnih sredstava, kao i činjenice da nikada nije bilo pritisaka kako bi donacije bile date, odbrana drugooptuženog je u svojim završnim riječima ukazala na svoje svjedoke koji to potvrđuju. Odbrana je svojim završnim riječima osporavala i vjerodostojnost iskaza svjedoka Tužilaštva Damjana Stanića. Na kraju svojih završnih riječi odbrana drugooptuženog je predložila da Sud na temelju odredbe člana 284. stav 1. tačka c. ZKP-a BiH donese presudu kojom se drugooptuženi Perica Bundalo oslobađa od optužbe, obzirom da Tužilaštvo u toku dokaznog postupka nije uspjelo dokazati da je optuženi počinio krivična djela koja mu se predmetnom optužnicom stavljaju na teret.

U završnoj riječi odbrane optuženog Trkulja Rodoljuba je navedeno da niti jedan dokaz koji je izveden na glavnom pretresu ne tereti optuženog. Svjedok Gogić je naveo da se predmetni sastanak sastojao iz dva dijela, i u prvom dijelu se razgovaralo o problematici u šumarstvu. Optuženi Trkulja Rodoljub je prisustvovao samo na tom dijelu sastanka i uzeo je učešća u diskusiji, što je i logično jer je optuženi u to vrijeme bio ministar ministarstva poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede koje je bilo nadležno za ovu problematiku. Tužilac je u završnoj riječi naveo da je optuženi Rodoljub Trkulja zajedno sa drugim osmislio i izvršio plan da se nelegalno naplate iz sredstava pojedinih preduzeća, međutim nije pomenuo niti jedan dokaz koji potvrđuje ove navode. Na kraju je predloženo da Sud na osnovu člana 283. tačka f) ZKP BiH u odnosu na optuženog Trkulja Rodoljuba odbije optužbu za krivično djelo zločinačko udruživanje iz člana 370. stav 2. KZ RS zbog nastupjele apsolutne zastare krivičnog gonjenja za navedeno krivično djelo.

Optuženi Trkulja Rodoljub je u svojoj završnoj riječi naveo da je u kritičnom periodu obavljao funkciju ministra poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede, a sastavni dio njegovih obaveza kao ministra je bio prisustvo sastancima i konferencijama koje su vezani za teme iz nadležnosti ministarstva kojeg je vodio, a jedan od tih sastanaka je bio i sastanak sa direktorima šumskih gazdinstava. Ministar nema ovlaštenje da postavlja i smjenjuje direktore, pa je potpuno netačna inkriminacija optužbe da je on svojim prisustvom na predmetnom sastanku mogao stvoriti osjećaj pritiska ili ucjene na direktore i njihov status, a Tužilaštvo nije izvelo bilo kakav dokaz koji bi potvrdio postojanje krivičnog djela koje mu se stavlja na teret.

Odbrana optuženog Jurišić Mire je u završnoj riječi iznijela svoju analizu dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu, te je izvodila i zaključke koji se odnose na to da je optužba svojim dokazima praktično ukazivala na međusobna potraživanja na relaciji Šumsko gazdinstvo Ribnik- Opština

Ribnik-Trgokomerc što je isključivo stvar građanskopravne prirode. Predmetna radnja iz tačke 2. optužnice ne predstavlja inkriminaciju, jer krivično djelo vrši onaj ko radi krađe obori jedno ili više stabala a u opisu djela toga nema. Nadalje, pravni osnov za sječu šume je postojao za cjeli period trajanja inkriminacije, i predstavlja samo predmet međusobnih sravnjavanja obaveza. To znači da nije bilo bespravne sječe, a time i krivičnog djela šumske krađe. Dokazi odbrane pokazuju da su u inkriminisanom periodu postojali raznovrsni poslovni odnosi između Šumskog gazdinstva i Trgokomerca i to redovno poslovanje, poslovi kompenzacije oko izgradnje zgrade Opštine Ribnik i snadbjevanja građevinskim materijalom te zgrade. Odbrana je iznijela svoju ocjenu dokaza koji se odnose na tačku 5. predmetne optužnice, te je izvela zaključak da u toku postupka nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo koje se pod ovom tačkom optužnice, optuženom Jurišić Miri stavlja na teret. Na kraju je predloženo da Sud na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH optuženog Jurišić Miru oslobodi od optužbe.

Iznoseći završne riječi, odbrana optuženog Mladena Ivanića je u odnosu na tačku 1. optužnice, istakla da postoji niz kontradiktornosti koje po mišljenju odbrane istu čine nerazumljivom. Činjenični opis krivičnog djela zloupotrebe službenog položaja ili ovlaštenja pod tačkom 1. optužnice ne sadrži ključni element bića krivičnog djela, a to je namjera. Također, činjenični opis ne sadrži obilježje bili kojeg drugog krivičnog djela propisanog krivičnim zakonom. Odbrana nalazi da je optuženom stavljen na teret krivično djelo iz stava 4. člana 337. KZ RS, što predstavlja kvalifikatorni oblik ovog krivičnog djela, a što je nemoguće jer se stav 4. ne može primjeniti bez stava 3. istog člana. Naime, radnjom izvršenja krivičnog djela zloupotrebe službenog položaja ne može se pribaviti korist pravnom licu, već isključivo sebi ili drugom fizičkom licu. U odnosu na tačku 5. predmetne optužnice, odbrana je navela da se radi o konstrukciji, kako bi tužilac uspostavio nadležnost ovog Suda. U činjeničnom opisu krivičnog djela koje se pod ovom tačkom optužnice stavlja optuženom Ivanić Mladenu na teret, nedostaje kontakt optuženog sa službenim licem, bilo neposredni ili putem posrednika. Odbrana je također dala i svoju ocjenu dokaza izvedenih na okolnosti koje su navedene u tač. 1., 3. i 5. predmetne optužnice. Odbrana je na kraju predložila da Sud optuženog Ivanić Mladena za krivično djelo iz tačke 1. optužnice oslobodi po osnovu člana 284. stav 1. tačka c) ZKP BiH, a za krivična djela koja se pod tač. 3. i 5. optužnice stavljaju na teret optuženom, po osnovu člana 284. stav 1. tačka a) odnosno tačka c) ZKP BiH.

Optuženi Mladen Ivanić je u završnoj riječi naveo da je ovaj krivični postupak pokrenut protiv njega, iz razloga što se suprostavio zloupotrebi šuma od strane inostranog preduzeća, čiji je tender za privatizaciju preduzeća iz oblasti šumarstva odbačen kao nepotpun. Optuženi je dao i svoju ocjenu dokaza izvedenih na glavnom pretresu, na osnovu koje je izvodio i zaključke da nije vršio pritisak na Vladu, zatim da nije znao da duga nema, postojao je zahtjev Opštine za namirenje duga, on nije bio upozoren da postoji bilo kakav problem u vezi sa namirenjem predmetnog duga. Nadalje, optuženi je naveo da nema niti jednog dokaza koji potvrđuje postojanje krivičnih djela koja mu se stavljaju na teret pod tač. 1., 3. i 5. predmetne optužnice.

Odbrana optuženih Šupeta Zorana, Dragutinović Dragiše, Marjanović Milorada, Rokvić Mirka i Borojević Radenka u svojim završnim riječima se fokusirala na tačku 4. optužnice, navodeći kako Tužilaštvo ni nakon vraćanja optužnice od strane sudije za prethodno saslušanja nije ispravilo nedostatke, na koje je ukazivano. Naime, prema stavu odbrane, Tužilaštvo nije konkretizovalo u kojem su to iznosu optuženi nanijeli štetu šumskim gazdinstvima čiji su bili direktori. Činjenični opis tačke 4. predmetne optužnice nema zakonskog elementa bića krivičnog djela zlouporebe položaja ili ovlašćenja, odnosno namjere da sebi ili drugome pribavi kakvu imovinsku korist, što sve samo po sebi dovodi do nerazumljivosti iste. Prema stavu odbrane nerazumljivost optužnice se ogleda i u nedovoljnoj konkretizovanosti načina, mjesta i vremena pojedinih krivičnopravnih radnji. Nadalje, odbrana je dala i svoju ocjenu izvedenih dokaza, tvrdeći kako je dokazivanje inkriminacija iz tačke 4. optužnice najvećim dijelom zanemareno, te se osvrnula i na kredibilitet svjedoka Milorada Gogića, kao i problem tačke 4. i njene pravne kvalifikacije koji se sastoji u tome da je Tužilaštvo radnje optuženih pravno kvalifikovalo kao samostalno krivično djelo zloupotrebe službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 337. stav 4. KZ RS iako ono po svojoj definiciji ne može samostalno postojati, već mora biti vezano za stav 3. istog člana. Na kraju svojih završnih riječi odbrana je zaključila da Tužilaštvo nije prezentiralo nijedan ubjedljiv dokaz koji bi potvrdio odlučne činjenice, pa je predloženo da Sud u odnosu na ove optužene donese oslobađajuću presudu i to po osnovu tač. a) i c) člana 284. ZKP-a BiH.

Optuženi Šupeta Zoran je u svojim završnim riječima naveo da je prije 2000. godine postavljen na mjesto direktora Šumskog gazdinstva Kalinović. Na sastanku održanom 20.02.2002. godine su pozvani direktori šumskih gazdinstava koji su pripadali PDP-u, ali na tom sastanku nije tražen novac od tih direktora. Sa Miloradom Gogićen nije sjedio u hotelu „Bosna“.

Optuženi je na kraju predložio da ga Sud oslobodi od optužbe za predmetno krivično djelo.

Optuženi Rokvić Mirko se u svojim završnim riječima osvrnuo na dokaze na kojima je tužilac zasnovao tačku 4. predmetne optužnice, osporavajući pri tome vjerodostojnost saslušanih svjedoka, prevashodno Milorada Gogića. Takođe optuženi se osvrnuo i na poslovanje šumskog gazdinstva kojem je bio na čelu, ističući kako je isto od jednog posrnutog doveo do respektabilnog preduzeća. U pogledu izjave date pred tužiocem Tegeltijom, optuženi je istakao da je istu potpisao i ne pročitavši je, kao i da mu je ista uzeta na prepad, te da tek kada se vratio kući i provjerio svoje zabilješke o sastanku u vezi koga je trebao dati informacije, došao do približne istine, koju je je kasnije iznio pred tužiocem i pri kojoj i dalje ostaje. Na kraju svojih završnih riječi, optuženi je predložio da ga Sud oslobodi od optužbe za krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

U završnoj riječi odbrane optuženog Davidović Novice je navedeno da predmetna optužnica ne sadrži sve što je propisano u članu 227. ZKP BiH. Nema individualizacije radnje izvršenja koje se stavlja na teret optuženom Davidović Novici. Dokazi odbrane su doveli u sumnju dokaze optužbe. Odbrana je dala i svoju ocjenu kako dokaza optužbe, tako i izvedenih dokaza odbrane koji potvrđuju da optuženi nije uopšte prisustvovao na sastanku održanom 20.02.2002. godine, pa je predloženo da se optuženi oslobodi od optužbe za krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

Izvedeni dokazi:

Na glavnom pretresu, kao dokazi Tužilaštva BiH, saslušani su slijedeći svjedoci: Drena Đukić, Slobodan Antičić, Ljuban Bajić, Nikola Dvizac, Miloš Todorović, Čedo Savanović, Biljana Simeunović, Petar Kunić, David Tešanović, Rajko Đorojević, Milisav Macanović, Simo Tepić, Darko Vračar, Mile Vrtunić, Đoko Todorović, Milan Radmanović, Milan Damjanović, Marko Gogić, Uroš Pena, Ranko Krajcer, Borislav Đukić, Milorad Gogić, Vladimir Tutuš, Dragan Lukać, Damjan Stanić, Radoslav Vignjević, Pejo Abramović. U svojstvu vještaka saslušani su: vještak šumarske struke Aleksandar Gavrić, vještak finansijske struke Savan Stupar, vještak građevinske struke Nebojša Vujasinović i vještak finansijske struke Boško Čeko.

Zatim su na glavnom pretresu prezentirani i sljedeći materijalni dokazi Tužilaštva BiH: Dopis Vlade Republike Srpske broj: 0/01-1984-1/05 od

16.12.2005. godine označen kao dokaz 3-C-35, Odluka Vlade Republike Srpske o odobravanju vanredne sječe šume broj: 02-1380/96 od 10.12.1996. godine označen kao dokaz 3-C-1, Ugovor broj 02/98 od 17.06.1998. godine označen kao dokaz 3-C-2, Aneks ugovora o građenju broj 02/98 od 12.09.1999. godine označen kao dokaz 3-C-3, Zapisnik Skupštine opštine Ribnik broj 05/1-04-337/2000 od 21.02.2000. godine označen kao dokaz 3-C-4, Zapisnik Tužilaštva BiH o saslušanju svjedoka Đukić Drene broj KT-293/06 od 07.09.2006. godine, označen kao dokaz 3-B-8, Zahtjev broj 01-01-15/01 od 24.04.2001. godine za osnaženje Odluke Vlade Republike Srpske broj 15/92 od 10.12.1996. godine, označen kao dokaz 3-C-5, Rješenje Vlade Republike Srpske o odobravanju vansudskog poravnjanja između Vlade Republike Srpske i DI "Trgokomerc" Ribnik broj 02/1-020-1204/01 od 18.07.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-14, Tužba podnesena Osnovnom Sudu u Mrkonjić Gradu od 13.06.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-8, Prijedlog tužioca za vansudsko poravnanje od 22.06.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-9, Pismo načelnika Opštine Ribnik upućeno Vladi Republike Srpske, n/r predsjednika Vlade gosp. Mladena Ivanića broj 01-013-2/01 od 11.09.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-17, Pismo upućeno Vladi Republike Srpske, n/r gosp. Mladena Ivanića broj 01-018-33/01 od 10.10.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-18, Pismo upućeno Vladi Republike Srpske, n/r gosp. Mladena Ivanića broj 01-018-33/01 od 25.10.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-19, Pismo načelnika Opštine Ribnik upućeno Vladi Republike Srpske, n/r gosp. Mladena Ivanića broj 01-018-33/01 od 31.10.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-24, Zaključak Vlade Republike Srpske broj 02/1-020-2203/01 od 18.10.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-22, Dopis Centra javne bezbjednosti Mrkonjić Grad-Odjeljenja kriminalističke policije broj 13-02/1-230-93-00 od 06.11.2000. godine u čijem prilogu je ugovor broj 03/97 iz 1997. godine i predmjer građevinskih i građevinsko zanatskih radova zgrade Skupštine opštine Ribnik, označen kao dokaz 3-A-8, Kupoprodajni ugovor od 29.04.1997. godine, označen kao dokaz 3-C-41, Kupoprodajni ugovor broj 11-77/97 od 22.04.1997. godine, označen kao dokaz 3-C-42, Izvještaj republičkog inspektora za šumarstvo i lovstvo Milana Danjanovića o izvršenju Rješenja Vlade RS o vansudskom poravnanju između Vlade RS i DI "Trgokomerc" Ribnik broj 05-333-39/05 D.M. od 13.06.2005. godine, označen kao dokaz 3-C-33, Zapisnik Stanice javne bezbjednosti Mrkonjić Grad-Odjeljenje kriminalističke policije o uzimanju izjave od svjedoka Antić Slobodana broj 10-2-16/02-1-EPR/06 od 04.10.2006. godine, označen kao dokaz 3-B-9, Zapisnik Sektora kriminalističke policije-Odjeljenje za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od svjedoka Bajić Ljubana broj 10-02/3-530/06 od 12.10.2006.

godine, označen kao dokaz 3-B-10, Naredba Okružnog Tužilaštva Banja Luka o sprovođenju istrage broj KT-II-73/058 od 31.03.2005. godine, označen kao dokaz 1-A-1, Naredba Tužilaštva BiH o provođenju istrage broj KT-293/06 od 01.09.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-2, Dodatak naredbi za provođenje istrage Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 07.09.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-2a, Izvještaj o međusobnim potraživanjima između Skupštine opštine i Šumskog gazdinstva u Ribniku broj 04-018-33/01 od 27.04.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-6, Zapisnik sa 32. sjednice Vlade Republike Srpske održane 02.07.2001. godine broj 03/1-344/01, označen kao dokaz 3-C-10, Stenogram (dio) sa 32. sjednice Vlade Republike Srpske od 02.07.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-11, Zapisnik sa 35. sjednice Vlade Republike Srpske održane 17.07.2001. godine broj 03/1-383/01, označen kao dokaz 3-C-12, Dio transkripta sa 35. sjednice Vlade Republike Srpske od 17.07.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-13, Zapisnik Republičke inspekcije za šumarstvo i lovstvo o izvršenom inspekcijskom pregledu kod JPŠ "Srpske šume", ŠG "Ribnik" broj 05-333-37/01 od 01.11.2001. godine, u čijem prilogu je izjava Todorović Đoke od 31.10.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-25, Nalog Šumskog gazdinstva Ribnik broj 01-1090/01 od 01.11.2001. godine o obustavi radova po Odluci Vlade Republike Srpske vezano za "Trgokomerc" Ribnik broj 02/1-020-1204/01 od 18.07.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-26, Zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 06.12.2007. godine, o saslušanju svjedoka Simeunović Biljane, označen kao dokaz 3-B-15, Zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 07.06.2007. godine, o saslušanju svjedoka Kunić Petra, označen kao dokaz 3-B-18, Izvještaj o međusobnim potraživanjima i dugovanjima između Opštine Ribnik i Šumskog gazdinstva „Ribnik“ u Ribniku broj 01-018-33/01-03 od 23.10.2003. godine, označen kao dokaz 3-B-29, Zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 06.06.2007. godine, o saslušanju svjedoka Macanović Milisava, označen kao dokaz 3-B-17, Ugovor broj 01-765/01 od 24.08.2001. godine, označen kao dokaz 6-D-1, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka broj KT-II-409/04 od 10.01.2005. godine o saslušanju svjedoka Tepić Sime, označen kao dokaz 3-B-4, Zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 07.06.2007. godine, o saslušanju svjedoka Tepić Sime, označen kao dokaz 3-B-19, Zapisnik Republičke inspekcije za šumarstvo i lovstvo o izvršenom inspekcijskom pregledu kod JPŠ „Srpske šume“ ŠG „Ribnik“ broj 05-333-sl/02 od 08.05.2002. godine, označen kao dokaz 3-C-29, Službena knjiga za pomoćno tehničko šumarsko osoblje broj 114/2001, označen kao dokaz 6-A-2a, Zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 07.06.2007. godine, o saslušanju svjedoka Vrtunić Mileta, označen kao dokaz 3-B-21, Zapisnik Okružnog Tužilaštva Banja Luka broj KT-II-409/04 od 10.01.2005. godine, o saslušanju svjedoka

Todorović Đoke, označen kao dokaz 3-B-7, Zapisnik o izvršenom inspekcijskom pregledu broj 80/2001 od 07.08.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-15, Zapisnik o izvršenom inspekcijskom pregledu broj 88/2001 od 24.08.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-16, Zapisnik o izvršenom inspekcijskom pregledu kod ŠG „Ribnik“ u Ribniku broj 04-333-18/01 od 19.10.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-23, Rješenje komisije za utvrđenje činjeničnog stanja eksploatacije u odjelima 78 i 79 Bobija Ribnik broj 01-467/02 od 29.04.2002. godine, označen kao dokaz 3-A-51a, Rješenje JPŠ „Srpske šume“ ŠG „Ribnik“ u Ribniku broj 01-467-2/02 od 08.05.2002. godine, označen kao dokaz 3-A-51b, Zapisnik Ministarstva finansija Republike Srpske o izvršenoj kontroli u SO Ribnik broj 04/7204/11 od 30.11.2001. godine, označen kao dokaz 3-C-27, Zapisnik Sektora kriminalističke policije-Odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od svjedoka Krajcer Ranka broj 10-02/3-49/07 od 05.02.2007. godine, označen kao dokaz 3-B-24, Informacija CJB Banja Luka-Policijske stanice Ribnik o problemima eksploatacije i prometa drvnih sortimenata na području Opštine Ribnik broj 10-2-18/01-01/03 od 01.04.2003. godine, označen kao dokaz 3-B-28, Izvještaj CJB Banja Luka-Policijske stanice Ribnik o prikupljenim obavještenjima po zahtjevu OJT Mrkonjić Grad broj 10-2-18/02-54/04 od 24.02.2004. godine, označen kao dokaz 3-A-9, Zapisnik Sektora kriminalističke policije-Odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od svjedoka Đukić Borislava broj 10-02/3-50/07 od 05.02.2007. godine, označen kao dokaz 3-B-25, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka broj KT-II-409/04 od 24.03.2005. godine o saslušanju svjedoka Gogić Milorada, označen kao dokaz 1-C-2, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o saslušanju svjedoka Tutuš Vladimira broj KT-II-73/05 od 08.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-B-6, Zapisnik CJB Banja Luka-Odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od svjedoka Lukač Dragana broj 10-02/3-440/05 od 02.09.2005. godine, označen kao dokaz 1-B-7, Ugovor o zajmu broj 1/2000 od 04.10.2000. godine, označen kao dokaz 6-D-10, Uplatnica-nalog za prenos „Trgokomerca“ PDP-u RS od 10.10.2000. godine, dat kod Službe platnog prometa, Filijala Banja Luka, Ekspozitura Ribnik označen kao dokaz 6-D-11, Djelovodnik Partije demokratskog progresa Republike Srpske u Banja Luci, sa prvim brojem upisa 01/99 od 03.12.1999. godine i posljednjim brojem upisa 01-498/04 od 26.11.2001. godine, označen kao dokaz 6-E-2, Odluka o usvajanju izvještaja o radu Nadzornog odbora-finansijskom izvještaju broj 605/02 od 17.03.2002. godine, označen kao dokaz 6-E-1, Folder za 2001. godinu, označen kao dokaz 6-E-4, Folder za 2002. godinu, označen kao dokaz 6-E-5, Zapisnik Sektora kriminalističke policije-Odjeljenja za sprječavanje

privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od svjedoka Stanić Damjana broj 10-02/3-498/06 od 02.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-C-1, Rokovnik teget-plave boje sa natpisom na koricama "DDOR NOVI SAD" označen kao dokaz 5-F-2.2, Dvije novčanice u apoenima od po 500 eura, serijskih brojeva: N-16012419168 i N-16012419177, označene kao dokaz 5-F-32, Plavi rokovnik sa bilješkama informatora, označen kao dokaz 5-F-1, Potvrda MUP-a RS o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 02/3-SIT-76/06 od 01.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-F-3.1, Audio zapis Jedinice za posebne istrage-Odjeljenja za posebne operativne poslove, akcija "Jesen" od 12.11.2006. godine, označen kao dokaz 5-B-9.2, Analiza tonskog zapisa u vezi akcije "Jesen" broj 02/3-SIT-88/07 od 20.01.2007. godine, označen kao dokaz 5-B-13, Audio zapis Jedinice za posebne istrage-Odjeljenja za posebne operativne poslove, akcija "Jesen" od 18.11.2006. godine, označen kao dokaz 5-C-6.2, Analiza tonskog zapisa u vezi akcije "Jesen" broj 02/3-SIT-90/07 od 03.04.2007. godine, označen kao dokaz 5-C-15, Audio zapis Jedinice za posebne istrage-Odjeljenja za posebne operativne poslove, akcija "Jesen" od 23.11.2006. godine, označen kao dokaz 5-C-17, Analiza tonskog zapisa u vezi akcije "Jesen" broj 02/3-SIT-84/07 od 07.02.2007. godine, označen kao dokaz 5-C-21, Audio zapis Jedinice za posebne istrage-Odjeljenja za posebne operativne poslove, akcija "Jesen" od 01.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-D-3, Analiza tonskog zapisa u vezi akcije "Jesen" broj 02/SIT-82/07 od 25.01.2007. godine, označen kao dokaz 5-D-6, Službena zabilješka MUP RS-Specijalni istražni tim, broj 02/3-SIT-71/06 od 06.10.2006. godine, označena kao dokaz 3-A-1.4, Službena zabilješka MUP RS-Uprava kriminalističke policije broj 02/3-SIT-70/06 od 05.10.2006. godine, označena kao dokaz 3-A-1.3, Spisak telefonskih brojeva MUP RS-Uprava kriminalističke policije broj 02/3-SIT-67/06 od 09.10.2006. godine, označen kao dokaz 3-A-1.6, Nalaz i mišljenje vještaka šumarske struke Aleksandra Gavrića upućen Tužilaštvu BiH od 28.02.2007. godine, označen kao dokaz 24-A-10, Finansijski nalaz plaćenih sredstava izvođaču radova na ime izgradnje zgrade Skupštine opštine Ribnik upućen Tužilaštvu BiH od 28.02.2007. godine, označen kao dokaz 24-A-4, Cjenovnik šumskih drvnih sortimenata za period 1997.-2002. godine i propratno pismo putem kojeg je dostavljeno Tužilaštvu BiH broj 02/3-7580/07 od 08.06.2007. godine, označen kao dokaz 1-B-1, Popis izuzete dokumentacije ŠG Ribnik od 18.01.2007. godine, označen kao dokaz 24-A-15, Račun broj 337/97, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.05.1997. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 000938, 000939, 000940, 000941, 000942, 000943, 000944, 000945, 000948 i 001276, označen kao dokaz broj D-1, Račun broj 362/97, zajedno sa Pregledom otpreme od 20.06.1997. godine, Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 001277, 001278, 001279 i

001281, Pregledom otpreme od 30.06.1997. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 001282, 001283, 001284 i 001285, označen kao dokaz broj D-2, Račun broj 439/97, zajedno sa Pregledom otpreme od 31.07.1997. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 000510, 000511, 000512, 000514, 000513, 000515, 000516 i 000517, označen kao dokaz broj D-3, Račun broj 556/97, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.08.1997. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 001236, 087767, 087768, 087769, 001240, 001241, 001242, 001243, 001244, 001246, 001248, 001249, 087304, 087305, 087306 i 087307, označen kao dokaz broj D-4, Račun broj 654/97, zajedno sa Pregledom otpreme od 26.09.1997. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 087081, 087082, 087636, 087638 i 087642, označen kao dokaz broj D-5, Račun broj 86/98, označen kao dokaz D-6, Račun broj 109/98, označen kao dokaz broj D-7, Račun broj 136/98, označen kao dokaz D-8, Račun broj 251/98, označen kao dokaz broj D-9, Račun broj 190/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015473, 015474, 015146, Otpremnim iskazom registarskog broja bloka 606/98 od 28.04.1998. godine, te Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015147 i 015148, Pregledom otpreme od 24.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015115, 015116, 015131, 015122, 015123 i 015124, Pregledom otpreme od 13.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015031, 015032 i Pregledom otpreme od 07.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 001643 i 001650, označen kao dokaz broj D-10, Račun broj 230/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015219 i 015200 i Pregledom otpreme od 16.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015051, 015176, 015057, 015071 i 015210, označen kao dokaz broj D-11, Račun broj 168/98, označen kao dokaz D-12, Račun broj 206/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015298, 015751 i 015325, Pregledom otpreme od 28.04.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 015284, Pregledom otpreme od 10.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 014869, 014868, 014865 i 014864, Pregledom otpreme od 08.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 014795, 014794, 014859 i 014857 i Pregledom otpreme od 06.04.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 014773, 014790 i 014789, označen kao dokaz broj D-13, Račun broj 336/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 31.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015870 i 015869, Pregledom otpreme od 29.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037656, 037657, 015859, 015860 i 015861, Pregledom otpreme od 25.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015829, 015830 i 015449, Pregledom otpreme od 19.05.1998. godine i

Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015532, 015533, 015543 i 015544 i Pregledom otpreme od 14.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015803, 015528 i 015529, označen kao dokaz broj D-14, Račun broj 343/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 31.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037749, 037913 i 037912, Pregledom otpreme od 27.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037902, 037901, 037904 i 037903, Pregledom otpreme od 22.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037567 i 037566, Pregledom otpreme od 19.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037556 i 037555, Pregledom otpreme od 15.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015963, 015980, Pregledom otpreme od 13.05.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 015769, Pregledom otpreme od 11.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015742, 015741, 015748 i 015747 i Pregledom otpreme od 06.05.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 015734 i 015733, označen kao dokaz broj D-15, Račun broj 504/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 18.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 038372, 038608, 038582, 038605 i 038581, Pregledom otpreme od 12.06.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 038360, Pregledom otpreme od 05.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037597, 037596, 038353, 038352, 037600, 037599, 038305 i 038304, označen kao dokaz broj D-16, Račun broj 534/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 038290, 038881 i 038880, označen kao dokaz broj D-17, Račun broj 470/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 038051, 038052, 038062, 038063, 038064, 038065, 038046, 038047 i 038048, Pregledom otpreme od 25.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037987, 037989, 037988, 037990, 037991, 037994, 037993, 037992, 038029, 038028, 038008, 038009 i 038007, Pregledom otpreme od 19.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037955, 037956, 037941, 037942, 015850, 015849, 037700, 037950, 037960 i 037961, Pregledom otpreme od 15.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037976, 037934, 037935, 037937, 037938, 037939 i 037940, Pregledom otpreme od 05.06.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 037665, 037666, 037669, 037670, 015824, 015825 i 037680, označen kao dokaz broj D-18, Račun broj 596/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 27.07.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 053785, 053789, 054062, 054063, 054065, 054066, 054067 i 054068, Pregledom otpreme od 16.07.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 038965, 038964, 053774, 053775, 053773, 053771, 053772, 038974, 038973, 038969, 038970, 053780, 053776, 053778, 054052, 054053 i

053784, Pregledom otpreme od 09.07.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 038049, 038050, 038954, 038955, 038956, 038978, 038976, 053753, 053751, 038961, 038960, 038962, 053756, 038018, 038019, 038020, 053764 i 053765, označen kao dokaz broj D-19, Račun broj 595/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 31.07.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 054158, Otpremnim iskazom od 28.07.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054161, 054162, 054160, 054163, 054164, 053817, 053816 i 054165, Pregledom otpreme i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 038822, 027427 i Pregledom otpreme od 14.07.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 027422, označen kao dokaz broj D-20, Račun broj 772/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 26.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054553, 054552, 054530, 054529, 054528, 054522, 054521, 054524 i 054523, Pregledom otpreme od 18.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054140, 054507, 054508, 054510, 054509, 054511, 054118, 054514, 054515, 054516, 054517, 054518, 054519 i 054520 i Pregledom otpreme od 10.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054137 i 054136, označen kao dokaz broj D-21, Račun broj 753/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 31.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054821, 054820, 054819 i 054818, Pregledom otpreme od 14.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054208 i 054207, dva Otpremna iskaza registarskog broja bloka 2129/98, Pregledom otpreme od 07.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054166, 054167, 054168, 054169, 054170, 054200, 054202, 054171, 054172, 053828, 053827, 054173 i 054174, označen kao dokaz broj D-22, Račun broj 773/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 31.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054559, 054560, 054557, 054558, 054556, 054586, 054587, 054584, 054585, 054562, 054563, 054565, 054564, 054566, 054534, 054535, 054536 i 054537, Pregledom otpreme od 26.08.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 027560, Pregledom otpreme od 10.08.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 027385, Pregledom otpreme od 26.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 027558, 027561, 027566, 054525 i 027568, Pregledom otpreme od 18.08.1998. godine i Otpremnim iskazom broj 027396, Pregledom otpreme od 10.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 027384, 027386 i 027387, Pregledom otpreme od 31.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 054579, 054581, 054533, 054567, Pregledom otpreme od 31.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 027571, 027573, 027575 i 027576, Pregledom otpreme od 26.08.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 027569 i 027570, označen kao dokaz broj D-23, Račun broj 805/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 16.09.1998. godine i Otpremnim

iskazima slijedećih brojeva: 067851 i 067852, označen kao dokaz broj D-24, Račun broj 872/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.09.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 067734 i 067715, označen kao dokaz broj D-25, Račun broj 985/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 22.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068755, 068756, 068757, 068758, 068765 i 068766, Pregledom otpreme od 15.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068506, 068507 i 068508, Pregledom otpreme od 12.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068495, 068497, 068496 i 068432 i Pregledom otpreme od 08.10.1998. godine i Otpremnim iskazom broj 068485, označen kao dokaz broj D-26, Račun broj 1011/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068603, 068604, 068605, 068606, 068611, 068612 i 068610, Pregledom otpreme od 29.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068236 i 068237, Pregledom otpreme od 22.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068170, 068171, 068231, 068232, 068229, 068230, 068576 i 068577, Pregledom otpreme od 15.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068204, 068205, 068156, 068158, 068206, 068207, 068162, 068208, 068163, 068164, 067842, 067843, 068200, 068217, 068218 i 068167, Pregledom otpreme od 08.10.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 067718, 067746, 067747, 067719, 067721, 068177, 068178, 067750, 068176, 068179, 068180, 067722, 068181, 068182, 068183, 067821, 067822, 068184, 068185, 068186 i 068153, označen kao dokaz broj D-27, Račun broj 1097/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 12.11.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 088537, Pregledom otpreme od 06.11.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 068250, 088502, 088504, 088505, 088506 i 088507, označen kao dokaz broj D-28, Račun broj 1086/98, označen kao dokaz broj D-29, Račun broj 1121/98, označen kao dokaz broj D-30, Račun broj 1052/98, zajedno sa Pregledom otpreme od 30.11.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 088612, 088613, 088614, 088615, 088616, 088617, 088618, 088619, 088620 i 088621 i Pregledom otpreme od 19.11.1998. godine i Otpremnim iskazom broj: 068946, označen kao dokaz broj D-31, Račun broj 1149/98, zajedno sa Otpremnim iskazom broj 088949, Pregledom otpreme od 29.12.1998. godine, Pregledom otpreme od 22.12.1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 085129, 085130, 085131, 088941, 085132, 085133, 085134, 085135, 085137, 085138, 085139, 085140 i 088948, Pregledom otpreme od decembra 1998. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 088930, 088931, 088932, 088599, 088600, 088952, 088818, 088819, 088820, 088823, 088824, 088825, 088933, 088934, 088935, 088936, 088937 i 088938, označen kao dokaz broj D-32, Račun broj 14/99, zajedno sa Pregledom otpreme od

29.01.1999. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 088959, 085119, 085118, 085117 i 088116, označen kao dokaz broj D-33, Račun broj 25/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od 21.02.2000. godine, Pregledom otpreme od 28.02.2000. godine i Pregledom otpreme od 29.02.2000. godine, označen kao dokaz broj D-34, Račun broj 98/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od 31.03.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 122064, 122088, 122092, 122479, Pregledom otpreme od 17.03.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 121945, 121847, 121846, 121844, 122106 i Pregledom otpreme od 08.03.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 121934, označen kao dokaz broj D-35, Račun broj 194/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od 30.04.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 122607 i 122649, Pregledom otpreme od 21.04.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 122674, 122604 i 122628 i Pregledom otpreme od 14.04.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 122493, 122495, 122652 i Pregledom otpreme od 07.04.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 122481, označen kao dokaz broj D-36, Račun broj 267/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od 31.05.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151124, 151125, 151535 i 151536, Pregledom otpreme od 26.05.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 151041, Pregledom otpreme od 22.05.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151503 i 151504 i Pregledom otpreme od 15.05.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151068, 151069, 151023 i 151024, označen kao dokaz broj D-37, Račun broj 333/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od 31.05.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151716 i 151711, Pregledom otpreme od 29.05.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 151710, Pregledom otpreme od maja 2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151486 i 151190 i Pregledom otpreme od 15.05.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 136975, označen kao dokaz broj D-38, Račun broj 413/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od 03.07.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151892, 151891 i 151920, Pregledom otpreme od 26.06.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 152203, Pregledom otpreme od 21.06.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 151913 i Pregledom otpreme od 09.06.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151721, 151735 i 151881, označen kao dokaz broj D-39, Račun broj 391/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od 30.06.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151572, 151574, 152078, 152079, 152084, 152085 i 152086, Pregledom otpreme od 10.06.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 151752 i 151753 i Pregledom otpreme od 03.06.2000. godine i Otpremnim iskazom broj: 151540, označen kao dokaz broj D-40, Račun broj 432/2000 zajedno sa Pregledom otpreme od

11.07.2000. godine i Otpremnim iskazima slijedećih brojeva: 152092 i 152069, označen kao dokaz broj D-41, Projekat za izvođenje Gospodarske jedinice "Bobija-Ribnik" za odjel 78, maj i juni 2001. godine, označen kao dokaz broj B-31, Projekat za izvođenje Gospodarske jedinice "Bobija-Ribnik" za odjel 79, juli 2001. godine, označen kao dokaz broj B-32, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 419/2001, označena kao dokaz B-11, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 420/2001, označena kao dokaz B-12, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 421/2001, označena kao dokaz B-13, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 422/2001, označena kao dokaz B-14, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 423/2001, označena kao dokaz B-15, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 424/2001, označena kao dokaz B-16, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 648/2001, označena kao dokaz B-17, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 649/2001, označena kao dokaz B-18, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 650/2001, označena kao dokaz B-19, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 651/2001, označena kao dokaz B-20, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 652/2001, označena kao dokaz B-21, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 425/2001, označena kao dokaz B-22, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 426/2001, označena kao dokaz B-23, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 427/2001, označena kao dokaz B-24, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 428/2001, označena kao dokaz B-25, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 429/2001, označena kao dokaz B-26, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 430/2001, označena kao dokaz B-27, Knjiga premjerbe drveta za državne šume, registarski broj 503/2001, označena kao dokaz B-28, Blok otpremnih iskaza broj 90-226/2002, označen kao dokaz C-1, Blok otpremnih iskaza broj 233-2559/2001, označen kao dokaz C-2, Blok otpremnih iskaza broj 261-2581/2001, označen kao dokaz C-3, Blok otpremnih iskaza broj 251-2573/2001, označen kao dokaz C-4, Blok otpremnih iskaza broj 170-2253/2001, označen kao dokaz C-5, Blok otpremnih iskaza broj 217-2295/2001, označen kao dokaz C-6, Blok otpremnih iskaza broj 144-1879/2001, označen kao dokaz C-7, Blok otpremnih iskaza broj 200-2280/2001, označen kao dokaz C-8, Blok otpremnih iskaza broj 201-2281/2001, označen kao dokaz C-9, Blok otpremnih iskaza broj 178/2261/2001, označen kao dokaz C-10, Procjena vrijednosti građevinskih, građevinsko-zanatskih i instalaterskih radova izvedenih na objektu Skupštine opštine Ribnik u Ribniku, stalnog sudskog vještaka građevinske struke Vujasinović Nebojše, dipl. ing. građevinarstva

od 28.02.2007. godine, označen kao dokaz 24-B-1, Pregled izvedenih radova sa predmjerom i predračunom od februara 2002. godine, označen kao dokaz 24-B-5.3, Zapisnik o komisijskom pregledu izvršenih radova na izgradnji objekta zgrade Skupštine opštine Ribnik broj 05/1-04-1155/98 od 16.06.1998. godine, označen kao dokaz 24-B-5.5, Glavni izvedbeni projekat zgrade Skupštine opštine Ribnik, označen kao dokaz 24-B-5.1, Mašinski projekat instalacije grijanja i kotlovnice Gorana Vidovića, dipl. ing, maš., broj 87/2000 od oktobra 2000. godine, označen kao dokaz 24-B-5.2, Zapisnik o izvršenom tehničkom prijemu administrativne zgrade Opštine Ribnik u Ribniku od 19.09.2001. godine, označen kao dokaz 24-B-5.4, Revers izdate projektne i tehničke dokumentacije zgrade Opštine Ribnik od 02.03.2007. godine, označen kao dokaz 24-B-5, Izvještaj o obavljenoj reviziji poslovanja Javnog preduzeća šumarstva "Srpske šume" Republike Srpske za period 01.01.2002. godine do 31.12.2002. godine, od 15.06.2004. godine, označen kao dokaz 6-B-1, Izvještaj Okružnog Tužilaštva Banja Luka broj Kta-73/04 od 05.08.2004. godine, označen kao dokaz 6-B-2, Naredba Tužilaštva BiH vještaku finansijske struke Stupar Savanu o vještačenju, broj KT-293/06 od 03.01.2007. godine, označen kao dokaz 24-A-1, Naredba Tužilaštva BiH vještaku šumarske struke Gavrić Aleksandru o vještačenju, broj KT-293/06 od 22.12.2006. godine, označen kao dokaz 24-A-5, Naredba Tužilaštva BiH vještaku šumarske struke Gavrić Aleksandru o vještačenju, broj KT-293/06 od 01.02.2007. godine, označen kao dokaz 24-A-6, Naredba tužilaštva BiH vještaku građevinske struke Vujasinović Nebojši o vještačenju, broj KT-293/06 od 03.01.2007. godine, označen kao dokaz 24-B-3, Propratno pismo SJB Mrkonjić Grad broj 10-2-16/02-1-302/04 od 04.10.2004. godine, upućeno Osnovnom sudu u Mrkonjić Gradu, označen kao dokaz 3-A-11 sa priložima: Naredba osnovnog suda u Mrkonjić Gradu od 30.09.2004. godine, označena kao dokaz 3-A-11(1), Zapisnik SJB Mrkonjić Grad o pretresanju prostorija od 30.09.2004. godine, označen kao dokaz 3-A-11(2), Zapisnik SJB Mrkonjić Grad o pretresanju prostorija od 01.10.2004. godine, označen kao dokaz 3-A-11(3), Izvještaj Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu od 11.10.2004. godine, označen kao dokaz 3-A-11(4), Izvještaj SJB Mrkonjić Grad od 04.10.2004. godine, označen kao dokaz 3-A-11(5), Naredba Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 27.12.2006. godine, za ustupanje dokumentacije vještaku šumarske struke na vještačenje označen kao dokaz 24-A-12, Propratno pismo Uprave kriminalističke policije broj 02/3-309/07 od 10.01.2007. godine, upućeno Tužilaštvu BiH, sa priložima: 3 Potvrde o predaji predmeta od 27.12.2006. godine, označen kao dokaz 3-C-36, Naredba Suda BiH za pretresanje i oduzimanje broj X-KRN-06/282 od 09.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-4, Potvrda Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske o privremenom oduzimanju predmeta broj 10-

02/3-224/06 od 19.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-8, Potvrda Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske o privremenom oduzimanju predmeta broj 10-02/3-22/06 od 19.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-7, Potvrda Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske o privremenom oduzimanju predmeta broj 10-02/3-21/06 od 19.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-6, Zapisnik Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske o pretresanju stana, ostalih prostorija i pokretnih stvari broj 10-02/3-540/06 od 19.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-5, Zapisnik Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske o pretresanju stana, ostalih prostorija i pokretnih stvari broj 10-02/3-540/06 od 19.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-4, Zapisnik Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske o pretresanju stana, ostalih prostorija i pokretnih stvari broj 10-02/3-539/06 od 19.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-3, Izvještaj Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-8883/06 od 19.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-2, Propratno pismo Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 20.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-D-1, Propratno pismo Centralne izborne komisije BiH broj 09-07-2440/07 od 28.08.2007. godine, sa prilogom: Izvještaj o finansiranju PDP-a za 2002. godinu, označen kao dokaz 6-F-1, Propratno pismo Državne agencije za istrage i zaštitu BiH broj 17-02/7-04-1-PT-19/07 od 06.09.2007. godine sa priložima: tri šeme analize telefonskih poziva i CD, označen kao dokaz 3-A-15, Naredba Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 20.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-5, Naredba Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 25.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-6, Naredba Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 25.10.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-7, Naredba Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 14.11.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-8, Dopis sudije za prethodni postupak BiH od 15.11.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-9, Naredba Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 20.11.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-10, Naredba Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 07.12.2006. godine, označen kao dokaz 1-A-11, Izvještaj Jedinice za posebne istrage-odjeljenja za posebne operativne poslove o provođenju posebnih istražnih radnji broj 02/1-2-218/06 od 03.01.2007. godine sa priložima: Propratni akt Uprave kriminalističke policije od 03.01.2007. godine, Pismo na engleskom jeziku, Izvještaj odjeljenja za posebne operativne poslove od 27.12.2006. godine, Službena zabilješka Jedinice za posebne istrage od 27.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-E-9, Izvještaj Tužilaštva BiH o provođenju posebnih istražnih radnji broj KT-293/06 od 18.01.2007. godine, označen kao dokaz 1-A-12, Dopis MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-SIT-75/06 od 13.11.2006. godine, upućen Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-F-2, sa prilogom: Potvrda o dobrovoljnoj predaji predmeta od 13.11.2006.

godine označen kao dokaz 5-F-2.1, *Prpratni akt MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-SIT-78/06 od 04.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-F-3, u čijem prilogu su: Potvrda MUP-a RS o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 02/3-SIT-76/06 od 01.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-F-3.1 i Potvrda MUP-a RS o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 02/3-SIT-77/06 od 01.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-F-3.3, Propratno pismo MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije upućeno Tužilaštvu BiH broj 02/1-2-str.pov.1030/06 od 13.11.2006. godine, označen kao dokaz 5-B-8, Izvještaj MUP-a RS-Jedinice za posebne istrage-odjeljenja za posebne operativne poslove o upotrebi posebnih istražnih radnji-tajno praćenje i tehničko snimanje osoba broj 02/1-2-218/06 od 12.11.2006. godine, označen kao dokaz 5-B-10, Propratno pismo MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-3069/07 od 29.03.2007. godine, upućeno Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-B-12, Dopis MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/1-2-str.pov.1053/06 od 22.11.2006. godine upućen Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-C-5, Izvještaj MUP-a RS-Jedinice za posebne istrage-Odjeljenja za posebne operativne poslove, povodom izvođenja akcije "Jesen" broj 02/1-2-218/06 od 18.11.2006. godine, označen kao dokaz 5-C-8, Propratno pismo MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-str.pov.7/07 od 13.04.2007. godine, upućeno Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-C-13, Dopis MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/1-2-str.pov.1075/06 od 28.11.2006. godine upućen Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-C-16, Izvještaj MUP-a RS-Jedinice za posebne istrage-odjeljenja za posebne operativne poslove, povodom izvođenja akcije "Jesen" broj 02/1-2-218/06 od 23.11.2006. godine, označen kao dokaz 5-C-19, Propratno pismo MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-1554/07 od 15.02.2007. godine, upućeno Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-C-20, Dopis MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/1-2-str.pov.1091/06 od 04.12.2006. godine upućen Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-D-2, Izvještaj MUP-a RS-Jedinice za posebne istrage-odjeljenja za posebne operativne poslove, povodom izvođenja akcije "Jesen" broj 02/1-2-218/06 od 01.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-D-4, Propratno pismo MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-900/07 od 30.01.2007. godine, upućeno Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 5-D-12, Izvještaj MUP-a RS-Jedinice za posebne istrage-odjeljenja za posebne operativne poslove o upotrebi posebnih istražnih radnji-tajno praćenje i tehničko snimanje osoba broj 02/1-2-218/06 od 05.12.2006. godine, označen kao dokaz 5-D-10, Zahtjev DI "Trgokomerc" za realizaciju rješenja o odobravanju vanskodskog poravnanja između Vlade Republike Srpske i DI "Trgokomerc" Ribnik od 31.05.2005. godine, označen kao dokaz 3-C-32, Odgovor Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i*

vodoprivrede broj 04-332-4234/05 od 17.06.2005. godine na zahtjev za realizaciju rješenja o odobrenju vansudskog poravnania između Vlade RS i DI "Trgokomerc" d.o.o. Ribnik označen kao dokaz 3-C-34, Dopis Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova-federalne uprave policije Sarajevo broj 09-14/2-04-7-1335 od 21.08.2007. godine upućen Tužilaštvu BiH označen kao dokaz 1-D-9, Propratno pismo MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije broj 02/3-9915/07 od 14.08.2007. godine upućen Tužilaštvu BiH u čijem prilogu su podaci iz krivične evidencije, označen kao dokaz 1-D-10, Presuda Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu broj K.75/04 od 30.12.2004. godine, označena kao dokaz 3-B-32, Presuda Okružnog suda u Banja Luci broj 011-0-KŽ-05-000 406 od 15.06.2006. godine, označena kao dokaz 3-B-33, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o ispitivanju osumnjičenog Đerić Zorana broj KT-II-73/05 od 31.03.2005. godine označen kao dokaz 1-C-6, Zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Đerić Zorana broj KT-293/06 od 21.06.2007. godine, označen kao dokaz 1-C-22, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o ispitivanju osumnjičenog Perice Bundala broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-4, Zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Perice Bundala broj KT-293/06 od 21.06.2007. godine, označen kao dokaz 1-C-21, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o ispitivanju osumnjičenog Blagojević Stojka broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-5, Zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Blagojević Stojka broj KT-293/06 od 20.06.2007. godine, označen kao dokaz 1-C-19, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o saslušanju svjedoka Rokvić Mirka broj KT-II-409/04 od 31.03.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-3, Zapisnik MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Rokvić Mirka broj 10-02/3-420/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-15, Zapisnik MUP-a RS-Odjeljenja kriminalističke policije-Istočno Sarajevo o ispitivanju osumnjičenog Šupeta Zorana broj 13-02/3-86/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-7, Zapisnik MUP-a RS-Odjeljenja kriminalističke policije-Istočno Sarajevo o ispitivanju osumnjičenog Dragutinović Dragiše broj 13-02/3-84/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-8, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o saslušanju svjedoka Marjanović Milorada broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-B-5, Zapisnik MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Marjanović Milorada broj 10-02/3-424/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-14, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o saslušanju svjedoka Sakan Zdenka broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-B-4, Zapisnik

MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Sakan Zdenka broj 10-02/3-425/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-16, Zapisnik MUP-a RS-Odjeljenja kriminalističke policije-Istočno Sarajevo o ispitivanju osumnjičenog Davidović Novice broj 13-02/3-85/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-9, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o saslušanju svjedoka Borojević Radenka broj KT-II-409/04 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-B-3, Zapisnik MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-Odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Borojević Radenka broj 10-02/3-423/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-11, Zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Jurišić Mire broj KT-293/06 od 19.06.2007. godine, označen kao dokaz 3-B-23, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o ispitivanju osumnjičenog Trkulja Rodoljuba broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-17, Zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Trkulja Rodoljuba broj KT-293/06 od 20.06.2007. godine, označen kao dokaz 1-C-23, Zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Mladena Ivanića broj KT-293/06 od 22.06.2007. godine, označen kao dokaz 1-C-20, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o ispitivanju osumnjičenog Čeko Bore broj KT-II-409/04 od 29.12.2004. godine, označen kao dokaz 3-B-22, Zapisnik MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-Odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Čeko Bore broj 10-02/3-421/05 od 16.08.2005. godine, označen kao dokaz 1-C-10, Zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o saslušanju svjedoka Budimir Milenka broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz 1-B-2 i Zaključak Izvršnog odbora Opštine Ribnik broj 05/1-04-1101/98 od 10.06.1998. godine, označen kao dokaz 3-B-27.

Na glavnom pretresu, kao dokazi odbrane optuženog Zorana Đerića, saslušani su sljedeći svjedoci: Branislav Borenović, Vinko Radovanović, Nedeljko Ilić, Nevenka Trifković, Zdravko Žugić, Gordana Džajić, Milorad Gogić, Tihomir Džajić i Cvijan Mitrović.

Zatim su na glavnom pretresu prezentirani i sljedeći materijalni dokazi odbrane optuženog Zorana Đerića: Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-50/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz 0-I-1, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-45/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz 0-I-2, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-40/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz 0-I-3, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-39/08 od 25.02.2008. godine,

označena kao dokaz O-I-4, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-38/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz O-I-5, Statut Partije demokratskog progresa Republike Srpske od 26.02.2000. godine, označen kao dokaz O-I-6a, Statut Partije demokratskog progresa Republike Srpske-prečišćeni tekst od maja 2002. godine, označen kao dokaz O-I-6b, Statut Partije demokratskog progresa Republike Srpske od 21.04.2007. godine, označen kao dokaz O-I-6c, Listing donacija za Partiju demokratskog progresa za period 01.01.2001.-31.12.2001. (datum listanja 05.03.2008. godine), označen kao dokaz O-I-7, Listing donacija za Partiju demokratskog progresa za period 01.01.2002.-31.12.2002. (datum listanja 03.03.2008. godine), označen kao dokaz O-I-8, Statut Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ Republike Srpske, Sokolac-prečišćeni tekst od aprila 2001. godine, označen kao dokaz O-I-9, Rješenje Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ Republike Srpske, Sokolac-generalne direkcije o imenovanju direktora ŠG „Milići“ Milići broj 01-199/01 od 30.05.2001. godine, označen kao dokaz O-I-10, Smeđi rokovnik sa natpisom na koricama 4 2001/02, označen kao dokaz O-I-11, Dopis Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ Republike Srpske, Sokolac-generalne direkcije upućen ŠG „Mosor“, Srpski Kupres broj 01-2223/02 od 21.05.2002. godine, označen kao dokaz O-I-12, Zaključak sa sastanka održanog 26.06.2002. godine u prostorijama Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ Republike Srpske, Banja Luka a u vezi štrajka ODP „Vučkovac“ Kupres, označen kao dokaz O-I-13, Ostavka Gogić Milorada na mjesto direktora ŠG „Mosor“ od 01.07.2002. godine, označen kao dokaz O-I-14, Dopis Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ Republike Srpske, Sokolac-generalna direkcija-odjeljenje Banja Luka broj 2-3348 od 30.07.2002. godine, označen kao dokaz O-I-15, Rješenje Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ Republike Srpske, Sokolac-generalne direkcije o imenovanju direktora ŠG „Birač“ Vlasenica broj 01-371/01 od 11.06.2001. godine, označen kao dokaz O-I-16, Crni rokovnik označen kao dokaz O-I-17, Zapisnik Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ ŠG „Mosor“-N. Selo - S. Kupres od 13.11.2002. godine o sravnjenju inventurnih razlika prilikom kontrolnog popisa drvnih sortimenata izvršenog u avgustu 2002. godine, označen kao dokaz O-I-18, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-43/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz O-I-19, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-47/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz O-I-20, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-44/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz O-I-21, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-48/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz O-I-22, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-41/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz O-I-23, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-37/08 od 25.02.2008. godine,

označena kao dokaz O-I-24, Potvrda Partije demokratskog progresa broj 300-36/08 od 25.02.2008. godine, označena kao dokaz O-I-25, Odluka Glavnog odbora Partije demokratskog progresa RS o drugom obliku organizovanja za neke dijelove PDP RS u Republici Srpskoj na sjednici održanoj dana 29.06.2003. godine, označen kao dokaz O-I-26, Uvjerenje MUP-a RS- Uprave za pravne i kadrovske poslove Banja Luka broj 05/2-110,1-405 od 21.04.2008. godine, označen kao dokaz O-I-27, Izvještaj MUP-a RS-Policijske stanice Ribnik upućen Okružnom Tužilaštvu Banja Luka o počinjenom krivičnom djelu broj 10-2-18/02-21/04 od 12.05.2004. godine, označen kao dokaz O-I-28, Izvještaj MUP-a RS-Stanice javne bezbjednosti Mrkonjić Grad upućen Osnovnom javnom tužilaštvu Mrkonjić Grad o počinjenom krivičnom djelu broj 10-2-16/02-1-KDI-108/03 od 05.12.2003. godine, označen kao dokaz O-I-29, Izvještaj MUP-a RS-Policijske stanice Ribnik upućen Okružnom Tužilaštvu Banja Luka o počinjenom krivičnom djelu broj 10-2-18/02-27/04 od 03.06.2004. godine, označen kao dokaz O-I-30, Rješenje MUP-a RS Banja Luka o rasporedu radnika broj 05/2-120-822 od 10.04.2003. godine, označen kao dokaz O-I-31, Odluka vijeća Šumarskog fakulteta Univeziteta u Banja Luci o poništenju izbora asistentu Damjanu Staniću broj 341/04 od 25.03.2004. godine, označen kao dokaz O-I-32, Rješenje Ministarstva prosvete i kulture RS, Banja Luka broj 6-08-5384/04 od 10.03.2004. godine, označen kao dokaz O-I-33, Rješenje Ministarstva prosvete i kulture RS, Banja Luka broj 6-08-4964/03-1 od 18.12.2003. godine, označen kao dokaz O-I-34, Spisak članova savjeta Šumarskog fakulteta u Banja Luci, označen kao dokaz O-I-35, Kartica konta broj 432-0 - 0394 za period 01.01.2002. - 31.01.2008. godine, označen kao dokaz O-I-37 i Crni rokovnik sa natpisom na koricama „Srpske šume“ generalna direkcija, označen kao dokaz O-I-38.

Kao dokazi odbrane optuženog Perice Bundala, na glavnom prertesu su saslušani slijedeći svjedoci: Branislav Borenović, Nevenka Trifković, Radislav Šavija, Tanasije Jović, Goran Milojević, Mladen Mijić, Velimir Sakan, Milisav Macanović, Miodrag Bajić, Vitomir Soldat, Momčilo Tepić i Igor Crnadak .

Zatim su na glavnom preresu izvedeni i sljedeći materijalni dokazi odbrane optuženog Perice Bundala: Rješenje Partije demokratskog progresa RS o imenovanje Glavnog izbornog štaba PDP RS za provođenje opštih izbora 2002. godine od 11.05.2002. godine, označen kao dokaz O-II-1, Uvjerenje Opštine Kozarska Dubica-Odjeljenja za prostorno uređenje i stambeno komunalne poslove broj 05-34-3/08 od 25.02.2008. godine, označen kao dokaz O-II-2, Uvjerenje preduzeća „Sloga“ a.d. Kozarska Dubica broj

072/07 od 23.02.2008. godine, označen kao dokaz O-II-3, Spisak članova Glavnog odbora PDP RS 2006. godine, označen kao dokaz O-II-4, Potvrda Partije demokratskog progresa od 25.02.2008. godine, označen kao dokaz O-II-5, CD od 02.11.2006. godine, označen kao dokaz O-II-6, Smeđi rokovnik sa natpisom na koricama „Kompanija ARS Kozarska Dubica, RS, BiH“, označen kao dokaz O-II-7, Transkript-Analiza tonskog zapisa MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije u vezi akcije „Jesen“ broj 02/3-SIT-81/07 od 22.01.2007. godine, označen kao dokaz O-II-8, CD broj 1092-06 od 05.12.2006. godine, označen kao dokaz O-II-8a, Transkript- Analiza tonskog zapisa MUP-a RS-Uprave kriminalističke policije u vezi akcije „Jesen“ broj 02/3-SIT-83/07 od 01.02.2007. godine, označen kao dokaz O-II-9, CD od 11.12.2006. godine, označen kao dokaz O-II-9a, CD od 27.12.2006. godine, označen kao dokaz O-II-10, Analiza tonskog zapisa MUP-a RS Uprave kriminalističke policije u vezi akcije „Jesen“ broj 02/3-sit-87/07 od 25.02.2007. godine, označen kao dokaz O-II-10a, Izvod iz zapisnika sa sjednice Glavnog odbora Partije demokratskog progresa Republike Srpske održane 11.11.2006. godine u Banja Luci, označen kao dokaz O-II-11, Evidencija o prisustvu sjednici Glavnog odbora članova Glavnog odbora, datum održavanja 11.11.2006. godine, označen kao dokaz O-II-12, Izvod iz zapisnika sa sjednice Glavnog odbora Partije demokratskog progresa Republike Srpske održane 16.11.2006. godine u Banja Luci, označen kao dokaz O-II-13 i Evidencija o prisustvu sjednici Glavnog odbora članova Glavnog odbora, datum održavanja 16.11.2006. godine, Banja Luka, označen kao dokaz O-II-14.

Kao dokazi odbrane optuženog Stojka Blagojevića, na glavnom pretresu saslušani su slijedeći svjedoci: Zdravko Žugić, Milorad Gogić, Tihomir Džajić i Cvijan Mitrović.

Na glavnom pretresu su, kao dokazi odbrane optuženog Mire Jurišića, saslušani slijedeći svjedoci: Ljuban Bajić, Miloš Todorović, Đoko Todorović, Čedo Risović, Momčilo Kovačević, Drago Todorović, Drago Gajić, Soldat Vitomir i Bajić Miodrag.

Zatim su na glavnom pretresu izvedeni i sljedeći materijalni dokazi odbrane optuženog Mire Jurišića: Građevinska knjiga PP „Trgokomerc“ Gornji Ribnik od februara 2000. godine, označen kao dokaz O-V-1, Dopis stalnog sudskog vještaka građevinske struke Kovačević Momčila upućen načelniku Opštine Ribnik broj 04-432-1/00 od 13.11.2000. godine, označen kao dokaz O-V-2/1, Zaključak Skupštine opštine Ribnik o saglasnosti Načelniku opštine o utvrđivanju vrijednosti izgradnje zgrade Skupštine opštine broj 02-023-1/00 od 08.12.2000. godine, označen kao dokaz O-V-

2/2, Rekapitulacija izvršenih radova ŠG Ribnik po Rješenju o odobravanju vansudskog poravnjanja između Vlade Republike Srpske i DI „Trgokomerc“ Ribnik broj sl./03 od 19.02.2003. godine, označen kao dokaz O-V-3, Rješenje Osnovnog suda u Banja Luci od 05.10.2000. godine, označen kao dokaz O-V-5, Saglasnost u vezi sa vansudskim poravnanjem između Vlade RS i DI „Trgokomerc“ od 19.06.2003. godine, označen kao dokaz O-V-6, Zapisnik o sravnjenju između JPŠ Srpske šume ŠG „Ribnik“ u Ribniku i PP „Trgokomerc“ u Ribniku sa 31.12.1998. godine, označen kao dokaz O-V-7/1, Dokument „Trgokomerc“ Ribnik, označen kao dokaz O-V-7/2, Dopis Republičkog hidrometeorološkog zavoda Banja Luka upućen gosp. Dabić Mirku broj 01-0401-210/08 od 14.04.2008. godine, označen kao dokaz O-V-8, Podnesak Tužioca broj 11-71-Ps-003254 04 Ps, upućen osnovnom sudu u Banja Luci označen kao dokaz O-V-9, Potvrda o prijemu pošiljke, označen kao dokaz O-V-9/1 i Zapisnik Odjeljenja za privredu, finansije i društvene djelatnosti broj 04-018-33/01/04 od 24.09.2004. godine, označen kao dokaz O-V-10.

Kao dokaz odbrane optuženog Mladena Ivanića, na glavnom pretresu saslušani su svjedoci Borenović Borislav, Nevenka Trifković.

Zatim su na glavnom pretresu prezentirani i sljedeći materijalni dokazi odbrane optuženog Mladena Ivanića: Pismo upućeno Tužilaštvu BiH, n.r. Marinka Jurčevića od 20.12.2006. godine, označen kao dokaz O-VI-1 i Pismo upućeno Tužilaštvu BiH, n.r. Heikki Wendorf od 20.12.2006. godine, označen kao dokaz O-VI-2.

Kao dokazi odbrane optuženog Zdenka Sakana, na glavnom pretresu su saslušani svjedoci: Zdravko Žugić, Milorad Gogić, Tihomir Džajić i Cvijan Mitrović.

Na glavnom pretresu su, kao dokazi odbrane optuženog Mirka Rokvića, saslušani svjedoci Milorad Gogić i Radislav Kecman.

Na glavnom pretresu su prezentirani i materijalni dokaz odbrane optuženog Mirka Rokvića: Dokumentacija koja se odnosi na disciplinski postupak protiv Gogić Milorada (izveden kao jedan dokaz i to od O-XI-1 do O-XI-1/26), označen kao dokaz O-XI-1.

Kao dokazi odbrane optuženog Novice Davidovića, saslušani su slijedeći svjedoci: Vasilj Davidović i Ranko Ivanović.

Zatim su izvedeni, njihovim čitanjem i sljedeći materijalni dokazi odbrane Novice Davidovića: Izvod iz matične knjige rođenih broj 03-200-2464/08 od 27.03.2008. godine, označen kao dokaz O-XIII-5, Zapisnik Ministarstva za izbjeglice i raseljena lica RS-Odsjek Srbinje o primopredaji stambene jedinice broj 01-1642/01 od 18.02.2002. godine, označen kao dokaz O-XIII-6 i Presuda Osnovnog suda u Srpskom Sarajevu broj P-155/00 od 14.09.2001. godine, označen kao dokaz O-XIII-7.

Kao dokaz Suda, saslušan je svjedok Dragana Ćopić.

Zatim je izveden slijedeći materijalni dokaz Suda: Konačni izvještaj o završetku radova na objektu Zgrada Skupštine opštine Ribnik broj 03-022-1360/00 od 30.06.2000. godine, označen kao dokaz Sud 1.

Procesna pitanja:

Na glavnom pretresu održanom dana 24.01.2008. godine, branioci optuženih Bundalo Perice, Trkulja Rodoljuba i Jurišić Mire su iz razloga cjelishodnosti predložili da se u odnosu na ove optužene razdvoji krivični postupak. Optužba se izričito protivila razdvajanju krivičnog postupka u odnosu na ove optužene. Sud je odbio kao neosnovan pomenuti prijedlog odbrane optuženih, budući da ne postoje važni razlozi za razdvajanje postupka, a imajući u vidu da su pojedine tačke predmetne optužnice međusobno povezane, kao i obimnost predloženog dokaznog materijala od strane optužbe, to po ocjeni Suda ne postoje niti razlozi cjelishodnosti koji bi opravdali razdvajanje krivičnog postupka.

Na glavnom pretresu održanom dana 25.01.2008. godine, branilac optuženog Mladena Ivanića je istakao prigovore na vjerodostojnost ugovora broj 02/98 od 17.06.1998. godine i aneksa ugovora broj 02/98 od 12.09.1999. godine. Branilac optuženog je te prigovore obrazlagao navodima da Vlada Republike Srpske nije učestvovala u zaključivanju tih ugovora, pa stoga Vlada i ne može ovjeravati njihove kopije. Optuženi Mladen Ivanić je istakao isti prigovor u odnosu na zapisnik broj 05/01-04-337/2000 od 21.02.2000. godine i na pismo načelnika Opštine Ribnik broj 01-013-2/01 od 11.09.2001. godine, obrazlažući pri tome da Vlada Republike Srpske ne posjeduje originalni primjerak ovog zapisnika, kao i da pomenuto pismo nije uvedeno u protokol Vlade Republike Srpske tako da Vlada ne posjeduje ovaj dokument. Sud je navedene prigovore odbio kao neosnovane. Naime, propratnim aktom Vlade Republike Srpske, broj 0/01-1984-1/05 od 16.12.2005. godine, koji je izveden kao dokaz Tužilaštva

i na čiju vjerodostojnost odbrane svih optuženih nisu imale prigovora, jasno se potvrđuje koje sve dokumente posjeduje Vlada Republike Srpske a među tim dokumentima su i ovi navedeni dokazi. Također, na svim ovim dokumentima nalazi se i izvorni pečat i potpis službenika Vlade Republike Srpske, kao i potvrda da su kopije ovih dokumenata vjerne originalu. Istina, u ovom propratnom aktu je navedeno da kopije ova pismena prilikom dostavljanja Tužilaštvu BiH nisu ovjerene iz razloga što ih nije donijela Vlada Republike Srpske. Međutim, očigledno je da je Tužilaštvo naknadno pribavilo kopije ovih pismena sa pečatom Vlade Republike Srpske i potpisom njenog službenika koji potvrđuje da su kopije ovih pismena neizmjenjene u odnosu na original, a što se konačno potvrđuje i navodima optuženog Mladena Ivanića, da se ovaj pečat Vlade Republike Srpske koristi od oko pola godine unazad.

Dakle, po ocjeni Suda, originali pomenutih kopija pismena na čiju vjerodostojnost su prigovorili optuženi i njegov branilac, nalaze se u Vladi Republike Srpske, i iste sadrže potvrde da su neizmjenjene u odnosu na original. Pri tome, treba imati u vidu da se ovim potvrdama ne ovjerava autentičnost ličnih potpisa od strane lica čiji su potpisi naznačeni na pomenutim pismenima, pa se neosnovanim ukazuje i paušalni prigovor branioca optuženog Mladena Ivanića da je „ovjera propisana zakonom, a po tom zakonu Vlada Republike Srpske ne može ovjeravati kopije“. Dakle, navedenim prigovorima optuženog Mladena Ivanića i njegovog branioca, nije dovedena u pitanje vjerodostojnost pomenutih pismena, a njihovo uvođenje u dokazni materijal i korištenje kao dokaza u ovom krivičnom postupku je u skladu sa čl. 274. i 281. ZKP BiH.

Nadalje, na glavnom pretresu održanom dana 25.01.2008. godine odbrane svih optuženih su istakli prigovor na uvođenje u dokazni materijal i korištenje kao dokaza zapisnika Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 07.09.2006.godine o saslušanju svjedoka Drene Đukić. Ovaj prigovor odbrane svih optuženih nisu posebno argumentovale, izuzev tvrdnje da se ne može koristiti kao dokaz cjeli ovaj zapisnik, nego samo dio tog zapisnika koji je pročitao na glavnom pretresu prilikom saslušanja svjedoka Drene Đukić, kako bi ista svjedokinja objasnila ili pobila svoje prethodne navode. Međutim, u članu 273. stav 1. ZKP BiH, između ostalog, propisano je da su „iskazi dati u istrazi dopušteni kao dokaz na glavnom pretresu“, što znači da se iskazi kao cjelina (čiji je sadržaj naveden u zapisniku) mogu koristiti kao dokaz na glavnom pretresu, a ne dio iskaza kako to odbrane optuženih neosnovano ističu. Budući da odredbe ZKP BiH ne postavljaju ovaj vid ograničenja (kojeg zagovaraju odbrane svih optuženih) kada je u pitanju korištenje iskaza iz istrage kao dokaza na glavnom

pretresu, Sud nalazi da je korištenje cjelog zapisnika-iskaza iz istrage u skladu sa svestranim pretresanjem predmeta, utrdivanjem istine i razjašnjenjem krivične stvari u smislu člana 239. stav 2. ZKP BiH. Također prihvatanje cjelog zapisnika-iskaza iz istrage kao dokaza na glavnom pretresu, u konkretnom slučaju je i uslov da bi se ocjenila zakonitost iskaza pomenutog svjedoka, što istina, odbrane optuženih nisu prigovarale, ali na što Sud u smislu člana 10. ZKP BiH pazi po službenoj dužnosti.

Stoga, Sud je odbio kao neosnovan, paušalno istaknut pomenuti prigovor odbrane svih optuženih na zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 07.09.2006.godine o saslušanju svjedoka Drene Đukić.

Na glavnom pretresu održanom dana 28.01.2008. godine, branilac optuženog Davidović Novice istakao je prigovor u odnosu na naredbe o sprovođenju istrage Okružnog tužilaštva Banja Luka broj KT-II-73/058 od 31.03.2005.godine, te Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 01.09.2006.godine i KT-293/06 od 07.09.2007.godine. Branilac optuženog nije obrazlagao svoj prigovor izuzev navoda da se ove naredbe ne mogu koristiti kao dokaz na glavnom pretresu. Sud je odbio kao neosnovan navedeni paušalni prigovor, budući da se istim ne može dovesti u pitanje zakonitost ovih naredbi, odnosno ove naredbe nisu obuhvaćene nikakvim dokaznim zabranama i pravilima o zakonitosti dokaza (kao npr. iz člana 10. ZKP BiH) tako da ovi dokazi mogu biti predmet slobodne ocjene dokaza, čiju će dokaznu snagu Sud ocjeniti u međusobnoj vezi sa drugim izvedenim dokazima.

Na glavnom pretresu održanom dana 07.02.2008. godine, tužilac Tužilaštva BiH je izveo dokaz saslušanjem svjedoka Vrtunić Mile. Isti svjedok, nakon što je dao potrebne podatke o svom identitetu, i nakon što je već odgovorio na nekoliko postavljenih pitanja tokom njegovog direktnog ispitivanja od strane Tužilaštva, zatražio je od Suda da ga Sud oslobodi od obaveze svjedočenja na način da pismeno da izjavu te da se cjeni njegova izjava koju je već dao u istrazi Tužilaštvu BiH a kod koje ostaje u cjelosti. Razlozi ovakvog zahtjeva su u tome što je svjedok, na pitanja Suda, izjavio da prema optuženom Jurišić Miri osjeća strah, obzirom da mu je optuženi Jurišić Miro u aprilu 2002. godine prijetio, u vezi bespravne sječe šume. Tužilac Tužilaštva BiH je predložio da se svjedok sasluša u prisustvu optuženih, ali da svjedok bude okrenut prema pretresnom vjeću, i da tokom unakrsnog ispitivanja, odbrane optuženih postavljaju pitanja svjedoku posredno, preko predsjednika vijeća te konačno da se ne objavljuje njegovo ime i lik. Svjedok, prema navodima tužioca nema psihičkih smemji, izuzev što osjeća strah zbog davanja izjave pred Sudom a u prisustvu optuženog Jurišić Mire. Tužilac je još naveo da je u istrazi svjedok govorio o stvarima

kojih se sjeća. Po ocjeni tužioca svjedok nema nikakvih psihičkih smetnji zbog čega se isti protivio da se svjedok eventualno podvrgne psihijatrijskom vještačenju.

Branilac optuženog Jurišić Mire je ospravao mogućnost, da nakon pet godina, ovaj svjedok osjeća bili kakav strah prema optuženom, a o ovoj bespravnoj sjeći je već pravomoćno odlučeno. Također, branilac optuženog Jurišić Mire se protivio bili kakvom ispitivanju ovog svjedoka bez neposrednog prisustva njegovog branjenika. Konačno, branilac optuženog je naveo, da ukoliko svjedok nije psihički sposoban, da se ovaj svjedok podvrgne vještačenju po vještaku psihijatrijske struke.

Branilac optuženog Davidović Novice je naveo da svjedok ima psihičke smetnje od 2002. godine, pa je predložio da se odgodi saslušanje ovog svjedoka, koji bi se eventualno saslušao nakon što se isti svjedok podvrgne psihijatrijskom vještačenju. Branilac optuženog Mladena Ivanića se pridružio ovim navodima branioca optuženog Davidović Novice.

Nakon što je razmotrio navedene prijedloge, Sud je odlučio da svjedok svjedoči u prisustvu optuženih u sudnici, s tm što će biti okrenut prema sudskom vijeću. Dakle, Sud je djelimično prihvatio prijedlog optuže dok je odbrane optuženih Jurišić Mire, Davidović Novice i Mladena Ivanića odbio kao neosnovane. Sud je pomenute prijedloge razmatrao između ostalog i na temelju načela neposrednosti, načela kontradiktornosti, postojanja obaveznosti odazivanja i svjedočenja svjedoka na pozive Suda, te vodeći računa i o zakonskoj obavezi Suda da se stara za utvrđivanje istine i otklanjanje svega što odugovlači postupak a ne doprinosi razjašnjenju stvari. Tako, svjedok je, kao što je već navedeno, najprije iznio podatke o svom identitetu i odgovorio na nekoliko postavljenih pitanja od strane tužioca. Stim u vezi, neblagovremen je prijedlog tužioca da se ne objavljuje njegov lik i slika, budući da javnost suđenja nije isključena. Sud nije prihvatio prijedlog svjedoka da nakon što je već odgovorio na nekoliko postavljenih pitanja, dalje odgovore daje pismeno. Ovakav vid svjedočenja bi predstavljao odstupanje od načela neposrednosti koje ne poznaju procesne odredbe krivičnog postupka, a u članu 86. stav 1. ZKP BiH je propisano da je svjedok dužan odgovore davati usmeno (izuzev naravo ukoliko se radi o nijemoj osobi, što u konkretnom slučaju nije riječ). Također, Sud nije uvažio prijedlog svjedoka da ne svjedoči, odnosno da ne odgovara usmeno na postavljena pitanja i iz razloga što je dokazna inicijativa primarno na strankama, a tužilac koji je predložio saslušanje ovog svjedoka nije odustao od ovog prijedloga, a sa druge strane u smislu odredbi iz odjeljka 5. ZKP BiH, svjedok je dužan da se odaziva na pozive

Suda i da svjedoči (izuzev ukoliko se ne radi o osobama koje nisu dužne da svjedoče ili koje mogu odbiti svjedočenje, odnosno ukoliko bi ga istinit odgovor izožio krivičnom gonjenju, a što u konkretnom slučaju nije riječ).

Nadalje, svjedok je kao razlog zbog kojeg je od Suda tražio da dalje ne svjedoči, naveo već pomenuti strah koji ima prema optuženom Jurišić Miri, a odbrana Jurišić Mire nije osporavala činjenicu da mu je optuženi navodno prijetio 2002. godine, vezano za bespravnu sječu o kojoj je pravomoćno odlučeno. Odbrane optuženih Mladena Ivanić, Jurišić Mire i Davidović Novice su, po ocjeni Suda, neosnovano postojanje straha dovele u vezi sa navodnim duševnim smetnjama zbog kojih bi trebalo ovog svjedoka podvrgnuti psihijatrijskom vještačenju, kako bi vještak utvrdio da li je svjedok sposoban da svjedoči u ovom predmetu. Za Sud se nije pojavila nikakva sumnja o narušenom duševnom zdravlju ovog svjedoka koja bi dovela u pitanje njegovu mogućnost da pravilno rasuđuje i da iznosi njemu poznate obavjesti o krivičnom djelu, učinitelju ili drugim važnim okolnostima. Dakle, po ocjeni Suda, postojanje straha nije u konkretnom slučaju razlog za sumnju u njegovo duševno zdravlje i sposobnost da svjedoči, zbog čega bi bio podvrgnut psihijatrijskom vještačenju, a što su neosnovano isticale pomenute odbrane optuženih. Istina, svjedok je i prije nego je zatražio od Suda da ga oslobodi obaveze da svjedoči na glavnom pretresu, odgovarajući na pitanja svjedoka „zamuckivao“, međutim ova govorna mana nije smetnja da svjedok daje usmene odgovore, a niti je ista razlog za sumnju u njegovo duševno stanje. Iz navedenih razloga, prihvatanje pomenutih prijedloga odbrane optuženih, koji nisu konkretno argumetovani i potkrijepljeni odgovarajućim dokazima, vodilo bi i odugovlačenju postupka koje ne doprinosi razjašnjenju stvari.

Nadalje, pomenuti svjedok Tužilaštva, nije želio da precizira vrstu prijetnje, odnosno na koji način mu je optuženi Miro Jurišić prijetio. S tim u vezi svjedok i tužilac nisu do početka svjedočenja a i nakon što je svjedok započeo sa svjedočenjem, tražili mjere zaštite za ovog svjedoka kao eventualno zaštićenog svjedoka u smislu odredbi Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka. Sud nalazi da u situaciji kada je svjedok koji je već dao podatke o svom identitetu i započeo sa svjedočenjem na glavnom pretresu, na javnom suđenju, primjena odredbi iz čl. 14.-23. ovog Zakona, koje propisuju pomenute mjere zaštite za zaštićenog svjedoka (u konkretnom slučaju) bi se ukazale nesvrshodnim. Ovo posebno iz razloga što Sud nije upoznat sa vrstom i intenzitetom prijetnje koja je upućena prema svjedoku, a odbrana optuženog Jurišić Mire se izričito protivila saslušanju ovog svjedoka u odsustvu optuženog Mire

Jurišića. Obzirom da pred Sudom nije bila upitno duševno stanje ovog svjedoka, to po ocjeni Suda nisu ispunjeni uslovi iz člana 86. stav 6. ZKP BiH, koji propisuje da se svjedok s obzirom na duševno stanje može saslušati putem uređaja za prenos slike i zvuka iz prostorije u kojoj se ne nalaze stranke i branitelj. Stoga je Sud, u cilju osiguranja adekvatne primjene načela neposrednosti izvođenja dokaza i načela kontradiktornosti s jedne strane, te osiguranja da potencijalni strah ovog svjedoka prema optuženom Jurišić Miri ne utiče na vjerodostojnost njegovog iskaza, odlučio da se svjedok sasluša na način što će iznositi svoja saznanja o poznatim činjenicama i odgovarati na postavljena pitanja, okrenut prema sudskom vijeću. Pored navedenog, ispitivanje na ovaj način je u najboljem interesu ovog svjedoka, a time bi sud u odgovarajućoj mjeri kontrolirao način ispitivanja, u cilju njegove zaštite od zbunjivanja i uznemiravanja. Konačno, strankama u postupku je bila pružena mogućnost unakrsnog ispitivanja svjedoka, na pomenuti način, a odbrane Jurišić Mire i Davidović Novice su se odrekle ovog prava, zastupajući pri tome, neosnovanu i paušalno istaknutu tezu o navodnoj sumnji u duševno zdravlje ovog svjedoka.

Na glavnom pretresu održanom dana 06.02.2008. godine, prilikom saslušanja svjedoka Todorović Đoke i tom prilikom korištenja zapisnika iz istrage Okružnog tužilaštva Banja Luka, o saslušanju istog svjedoka od 10.01.2005. godine, branilac optuženog Mladena Ivanića je prigovorio da ovaj zapisnik nije potpisao tužilac koji je preduzimao ovu radnju dokazivanja u istrazi. U članu 154. stav 9. ZKP BiH, između ostalog, propisano je da zapisnik potpisuje osoba koja je preduzela radnju. Po ocjeni Suda, ovaj propust tužioca koji je preduzeo radnju dokazivanja-saslušanje svjedoka ne dovodi u pitanje zakonitost ovog dokaza u smislu člana 10 ZKP BiH, posebno imajući u vidu činjenicu da je i sam svjedok Todorović Đoko potvrdio da je upravo ovom tužiocu čije ime je naznačeno na zapisniku dao svoj iskaz, pa stoga, pomenuti prigovor branioca optuženog Mladena Ivanića ne dovodi u pitanje zakonitost ovog dokaza.

Na glavnom pretresu održanom dana 20.02.2008. godine, prilikom saslušanja svjedoka Gogić Milorada, branilac optuženih Đerić Zorana, Blagojević Stojke i Sakan Zdenke, prigovorio je na korištenje kao dokaza na glavnom pretresu zapisnika Okružnog tužilaštva Banja Luka od 24.03.2005. godine, o saslušanju istog svjedoka. Ovaj prigovor branilac optuženih je obrazložio tvrdnjom da je iskaz ovog svjedoka dat 24.03.2005. godine u drugom predmetu protiv osumnjičenog Boro Čeke, a da je u ovom predmetu, istraga pokrenuta od strane Okružnog tužilaštva Banja Luka tek 30. 03. 2005. godine. Sud je odbio kao neosnovan ovaj

prigovor iz slijedećih razloga. Iz odredbi člana 216. st. 1. 2. i 3. ZKP BiH, proizilazi da tužilac naređuje provođenje istrage ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo, da naredba između ostalog sadrži naznačenje postojećih dokaza, dok još proizilazi da tužilac, pod određenim uslovima iz stava 3. ovog člana, a na bazi pratećih spisa neće narediti sprovođenje istrage. Dakle, iz ovih odredbi proizilazi da je osnova za donošenje naredbe o sprovođenju istrage postojanje određenih dokaza koji mogu potvrditi bar prvi stepen sumnje, odnosno osnove sumnje da je učinjeno krivično djelo. Iz naredbe o sprovođenju istrage, Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-73/058 od 31.03.2005.godine vidljivo je da je tužiocu izvor saznanja za postojanje pomenutog osnova sumnje, a time i uslova za pokretanje istrage protiv tada osumnjičenih Zorana Đerića, Perice Bundala, Rodoljuba Trkulje, i Stojka Blagojevića predstavljao i iskaz svjedoka Gogić Milorada koji je dat u drugom predmetu. Postupanjem na ovaj način, u cjelosti je ispoštovan i princip legaliteta krivičnog gonjenja, iz odredbe člana 17. ZKP BiH u kojoj je propisano da je tužitelj dužan poduzeti krivično gonjenje ako postoje dokazi da je učinjeno krivično djelo. Dakle, i u smislu ovih zakonskih odredbi, pretpostavka za preduzimanje krivičnog gonjenja podrazumjeva postojanje odgovarajućih dokaza, a u toj fazi postupka, procjena postojanja određenih dokaza, odnosno izvora saznanja koji potvrđuju osnov sumnje da je učinjeno krivično djelo je prepušteno tužiocu. Okolnost da je iskaz svjedoka Gogić Milorada dat u istrazi u drugom postupku, nije razlog za diskreciono postupanja tužioca, suprotno pomenutom načelu legaliteta. Što se tiče okolnosti da je iskaz ovog svjedoka dat u istrazi u drugom postupku, a ne u postupku koji je prethodio ovom krivičnom postupku, Sud je prije svega imao u vidu odredbu iz člana 273. stav 1. ZKP BiH u kojoj je između ostalog propisano da su iskazi dati u istrazi dopušteni kao dokaz na glavnom pretresu. Dakle u ovoj odredbi, prihvatanje kao dokaza iskaza iz istrage, nije uslovljeno okolnošću da to mora biti iskaz iz istrage koja je prethodila istom krivičnom postupku. Također, u smislu pomenute odredbe, iskaz iz istrage se koristi kako bi se svjedoku koji se saslušava na glavnom pretresu dala mogućnost da objasni ili pobije svoj prethodni iskaz. Ova zakonska mogućnost ne može biti uskraćena svjedoku okolnošću da je svoj iskaz u istrazi dao u drugom predmetu. Konačno, pomenutim tumačenjem na kojem insistira branilac navedenih optuženih, moglo bi se dovesti u pitanje i načelo utvrđenja istine a što u svakom slučaju nije zakonska intencija člana 273. stav 1. ZKP BiH.

Iz navedenih razloga, a imajući još u vidu da branilac navedenih optuženih nije prigovarao na zakonitost preduzimanja ove radnje dokazivanja od strane tužioca, a niti je ista u suprotnosti sa članom 10. ZKP BiH, Sud je

odbio pomenuti prigovor branilaca optuženih Đerić Zorana, Blagojević Stojke i Sakan Zdenke.

Na glavnom pretresu, održanom dana 21.02.2008. godine, 26.02.2008. godine, 04.03.2008. godine i 11.03.2008. godine, u svojstvu svjedoka je saslušan Damjan Stanić. Također, na glavnom pretresu održanom dana 21.02.2008. godine, 26.02.2008. godine i 04.03.2008. godine su (pored ostalih dokaza) izvedeni njihovim saslušanjem i uvršteni u dokazni materijal: audio snimci zabilježenih razgovora između Damjana Stanića koji je prilikom provođenja posebnih istražnih radnji postupao pod oznakom „X“ i Jurišić Mire od: 12.11.2006.godine, 18.11.2006. godine, 23.11.2006. godine i 01.12.2006. godine. Nadalje, na glavnom pretresu održanom dana 21.02.2008. godine, 26.02.2008. godine i 04.03.2008. godine su, nakon saslušanja pomenutih audio snimaka, korišteni kao dokazi i transkripti o navedenim razgovorima, Uprave kriminalističke policije MUP-a RS, od 20.01.2007.godine, 03.04.2007.godine, 07.02.2007.godine i 25.01.2007. godine.

U odnosu na svjedočenje svjedoka Damjana Stanića kao i pomenute dokaze koji su pribavljeni posebnim istražnim radnjama, branilac optuženog Jurišić Mire je istakao dva procesna prigovora koja se tiču zakonitosti ovih dokaza. Obrazloženje prvog prigovora se odnosi na to da aktivnosti informatora u konkretnom slučaju prevazilaze pasivno istraživanje kriminalne djelatnosti, pa ta aktivnost predstavlja navođenje optuženog Mire Jurišića da izvrši krivično djelo, a poznato je da ta okolnost isključuje krivično gonjenje, konkretno član 116. stav 5. ZKP. Sadržaj drugog prigovora se odnosi na to da audio zapisi, transkripti i drugi dokazi koje je prikupio informator Damjan Stanić pribavljeni su povredama odredaba krivičnog postupka, konkretno povredama odredbe člana 118. stav 6. ZKP BiH, a u vezi sa stavom 1. Dakle, ovdje se po navodima branioca radi o nevaljanim dokazima iz člana 10. stav 2. ZKP. Ovo zbog toga jer se za informatora samo može angažovati policijski organ, a poznato je da to svojstvo u to vrijeme Stanić nije imao. Stav 6. člana 118. ZKP BiH je potpuno jasan i zato branilac optuženog nalazi da su ti dokazi nevaljani i ne mogu biti upotrebljeni u krivičnom postupku.

Branilac optuženog Mladena Ivanića se pridružio navedenim prigovorima branioca Jurišić Mire.

Branilac optuženog Davidović Novice, također je prigovorio na zakonitost navedenih dokaza i njihovo korištenje na glavnom pretresu. Svoj prigovor, branilac optuženog je obrazložio navodima da je Stanić Damjan

podstrekavao optuženog Jurišić Miru na učinjenje krivičnog djela davanje mita, odnosno dara, što je u smislu člana 116. ZKP BiH izričito zabranjeno. Također, branilac optuženog je osporavao da su aktivnosti Damjana Stanića poduzete u svojstvu informatora. Prema njegovim navodima, te aktivnosti koje su poduzimane prilikom izvršenja posebnih istražnih radnji, odnose se na ispitivanje Mire Jurišiće što predstavlja aktivnosti prikrivenog istražitelja, koji može biti samo stručna osoba-policajac.

Sud je navedene prigovore odbio kao neosnovane iz razloga koji slijede, imajući pri tome u vidu da se ocjena ovih dokaza, u ovom dijelu obrazloženja presude, ograničava isključivo na ocjenu njihove zakonitosti i pomenutih prigovara odbrane optuženih, dok će razlozi koji se odnose na njihovu dokaznu vrijednost biti navedeni u drugom dijelu obrazloženja ove presude.

Damjan Stanić je najprije, na glavnom pretresu saslušan u svojstvu svjedoka o njemu poznatim činjenicama i okolnostima za koja je saznao za vrijeme dok je vršio vještačenja po naredbama Okružnog tužilaštva Banja Luka, u Šumskim gazdinstvima Vrbanja- Kotor Varoš, Ribnik i Klekovača Potoci, što niuikom slučaju ne predstavlja iznošenje svog nalaza i mišljenja o tim provedenim vještačenjima. Također, Damjan Stanić je saslušan kao svjedok na njemu poznate okolnosti koje se odnose na provođenje posebnih istražnih, a prilikom čijeg izvođenja je po naredbama Suda BiH, broj X-KRN-06/282 od 20.10.2006. godine, 25.10.2006. godine, 14.11.2006.godine, 20.11.2006. godine i 07.12.2006. godine, postupao kao informator (čiji je identitet bio poznat Sudu) pod kodnim slovom X. S tim u vezi, na glavnom pretresu svjedok je saslušan o aktivnostima koje je preduzeo u svojstvu informatora, a odnose se na obavljene razgovore sa tada osumnjičenim u ovom postupku, Sakan Zdenkom, Marjanović Miloradom, Borojević Radenom i Jurišić Mirom. Ove činjenice odbrane optuženih nisu ni osporavale.

U vezi navedenih prigovora, Sud najprije nalazi da su neosnovani navodi branioca Jurišić Mire da aktivnosti informatora-Damjana Stanića u konkretnom slučaju prevazilaze pasivno istraživanje kriminalne djelatnosti pa ta aktivnost predstavlja navođenje optuženog Mire Jurišića da izvrši krivično djelo. Naime, za razliku od ostalih posebnih istražnih radnji iz člana 116. stav 2. ZKP BiH, istražne radnje prikriveni istražitelj i informator te simulirani otkup predmeta i simulirano davanje potkupnine, podrazumjevaju odgovarajući interaktivni odnos sa osobama prema kojima se preduzimaju ove istražne radnje, dok ostale istražne radnje iz pomenutog člana podrazumjevaju odgovarajuću opservaciju ili (kako to

branilac optuženog Jurišić Mire navodi) pasivno istraživanje kriminalne djelatosti. Dakle, pomenuti aktivni odnos informatora, odnosno aktivno djelovanje prilikom preduzimanja posebnih istražnih radnji spominje i član 116. stav 5. ZKP BiH, kada „skreće pažnju“ da pri izvršavanju istražnih radnji iz člana 116. stav 2. tač. e. i f. ZKP BiH, policijski organi ili druge osobe ne smiju preduzimati aktivnosti koje predstavljaju podstrekavanje na učinjenje krivičnog djela. S tim u vezi, pomenuti interaktivni odnos informatora, sam po sebi ne podrazumjeva postojanje podstrekavanje na učinjenje krivičnog djela, na što branilac optuženog Jurišić Mire neosnovano ukazuje kada govori da Damjan Stanić u svojstvu informatora „prevazilazi pasivno istraživanje kriminalne djelatnosti“ pa ta njegova aktivnost predstavlja navođenje optuženog Mire Jurišića da izvrši krivično djelo.

Nadalje, pitanje podstrekavanja na učinjenje krivičnog djela treba posmatrati na temelju materijalnopravne odredbe iz člana 30. stav 1. KZ BiH. U tom kontekstu, informator ne smije poduzimati one aktivnosti kojima se umišljajno navodi ili nagovara osoba prema kojoj se preduzimaju istražne radnje, na izvršenje krivičnog djela. To dakle, može biti svaka aktivnost kojom se drugoj osobi formira odluka na učinjenje krivičnog djela (obično nagovaranje, molba, želja, predočavanje kakve koristi koju će dobiti učinjenjem krivičnog djela i dr.). Ukoliko je ta osoba već formirala odluku da učini krivično djelo, svaka od ovih aktivnosti koje su preduzete nakon formirane odluke predstavljat će neuspjelo podstrekavanje.

U vezi sa navedenim, prigovori pomenutih optuženih istaknuti u ovom pravcu ne sadrže navode na koji način je konkretno Damjan Stanić, u svojstvu informatora podstrekavao optuženog Jurišić Miru na učinjenje krivičnog djela. Po ocjeni Suda, pitanje da li je informator u konkretnom slučaju, preduzimajući svoje aktivnosti podstrekavao Miru Jurišića na učinjenje krivičnog djela, treba ocjenjivati na osnovu izvedenih dokaza koji su pribavljeni posebnim istražnim radnjama. Ocjena dokaza u tekstu koji slijedi ograničava se na ocjenu postojanja podstrekavanja, odnosno zakonitosti dokaza na koju su branioci navedenih optuženih istakli prigovor.

Branioци optuženih Mladena Ivanića, Mire Jurišića i Novice Davidovića su prilikom unakrsnog ispitivanja svjedoka Damjana Stanića koristili dijelove pomenutih transkripta o zabilježenim razgovorima između ovog svjedoka i Jurišić Mire od 23.11.2006.godine i 01.12.2006.godine, ukazujući na pojedine njihove dijelove. Međutim, iz tih djelova transkripta o razgovorima

koji su obavljani 23.11.2006.godine i 01.12.2006.godine nije vidljivo da li je informator nagovarao i ubjeđivao Jurišić Miru da učini krivično djelo ili je Jurišić Miro imao već ranije formiranu takvu odluku koja nije posljedica podstrekavanja. S tim u vezi, Sud u pogledu ocjene zakonitosti dokaza, prihvata iskaz svjedoka Damjana Stanića u dijelu u kojem svjedok navodi da je u početku od strane tužioca i ovlaštenih službenih osoba dobijao instrukcije i pitanja koja će postavljati Miri Jurišiću, te da su se ta pitanja odnosila na predmetnu zgradu Opštine Ribnik, sječu šume povodom predmetne odluke Vlade Republike Srpske i drugo, a da je tema o davanju novca i podmićivanju bila nametnuta. Nakon što je, iz razgovora shvatio da Miro Jurišić ima ovakve intencije, svjedok je obavjestio tužioca i zatražio je od tužioca da se zatraži odluka od Suda u ovom pravcu. Ove navode potvrđuje, i dopis Suda BiH od 15.11.2006.godine, iz kojeg proizilazi da je Tužilaštvo BiH i zahtjevalo izdavanje naredbe u ovom pravcu. Stim u vezi, iz transkripta o obavljenim razgovorima od 12.11.2006. godine proizilazi da je informant nastojao prikupiti odgovarajuće informacije koje su se između ostalog odnosile na predmetnu zgradu Opštine Ribnik, sječu šume povodom predmetne odluke Vlade Republike Srpske, nakon čega (što je vidljivo na str. 20 transkripta dokaz 5-B-13) optuženi Miro Jurišić postavlja pitanje „imaš li ti veza da mi pomogneš ono gore“ Dakle, u samom otpočinjanju razgovora sa Mirom Jurišićem nije vidljiva volja i htijenje informanta na podstrekavanje. Nadalje, nakon daljnog razgovora, Miro Jurišić ponovo skreće sa pripremljenih tema razgovora i između ostalog navodi da bi „volio da ga neko opere od ovoga“ (što je vidljivo na str. 26 transkripta dokaz 5-B-13, red.broj 930-933), zatim na identičan način Miro Jurišić skreće sa pripremljene teme razgovora i navodi „Šta ti misliš oko ovoga gore, mislim na ovaj slučaj što vodi tužilac iz Finske, a informant odgovara ja sad ne znam, ja vodim ovaj šumarski dio, ja ne znam za finansije znaš“, zatim Miro Jurišić ponovo skreće temu razgovora na Tužilaštvo BiH, tužioca iz Finske, dok informant ponavlja da ga zanima roba, da radi jedan dio koji se odnosi na vještačenje (što je vidljivo na str. 63 transkripta dokaz 5-B-13, red.broj 2296-2319). Nadalje, iz istog transkripta, od strane 65. do 69. proizilazi da informator obavještava Miru Jurišića da će po nalogu Tužilaštva istražiti sve fakture iz šumskog gazdinstva, zatim da Miro Jurišić svojim informacijama može dati veliku uslugu tužilaštvu, nakon toga Miro Jurišić traži pomoć od informatora (redni broj u transkriptu 2421-2422), traži savjet (redni broj u transkriptu 2467), traži od informatora da mu „da čovjeka koji može pomoći, da plati čovjeka“, informator ga pita „ti bi to riješio“, Miro Jurišić odgovora da nema drugog izbora (redni broj u transkript 2478-2481), nakon toga Jurišić ponovo traži pomoć od informatora i navodi da se stavlja na raspolaganje (redni broj u transkript 2526-2530), konačno nakon toga

informatore ističe „ima čovjek koji će to pomoći“, a Miro odgovara „to, to, treba mi čovjek, ko je taj, ti reci ko je i odmah sjedamo u auto“ (redni broj u transkriptu 2543-2544).

Dakle, kao što je već navedeno, u svom iskazu na glavnom pretresu, svjedok Damjan Stanić je naveo kako je iz razgovora sa optuženim Mirom Jurišićem od 12.11.2006. godine shvatio da on želi da ponudi novac, o čemu je obavjestio tužioca. Da je o tome bio obavješten tužilac, vidljivo je iz dopisa Suda označenog kao dokaz 1-A-9. Sud je na osnovu ovih dokaza utvrdio da je optuženi Jurišić Miro još 12.11.2006.godine imao formiranu odluku na učinjenje krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, koja nije posljedica podstrekavanja od strane informatora. Iz transkripta koje su koristili branioci navedenih optuženih, vidljivo je da su na njima zapisani razgovori koji su se obavljali između informatora i optuženog Jurišić Mire nakon ovog razgovora od 12.11.2006. godine. Stoga, iz navedenih dokaza, suprotno navodima odbrane, Sud nije mogao utvrditi da je informatore podstrekavao optuženog Jurišić Miru na učinjenje krivičnog djela. Činjenica da je informatore navodio na razgovor optuženog Jurišić Miru, ne ukazuje na to da ga je podstrekavao, odnosno navodio da učini krivično djelo, što također odbrana optuženih nastoji neosnovano prikazati.

Suština drugog prigovora branioca optuženog Jurišić Mire ogleda se u tome da informatore može biti samo policijski organ. Obzirom da Damjan Stanić nije policijski organ to su i audio zapisi, transkripti, i drugi dokazi čije pribavljanje je obezbjedio Damjan Stanić, ustvari pribavljeni povredom odredbe iz člana 118. stav 6. ZKP BiH, pa su u smislu člana 10. stav 2. ZKP BiH ovi dokazi nezakoniti. Sud je i ovaj prigovor ocjenio kao neosnovan.

U odnosu na ovaj prigovor branioca optuženog Jurišić Mire, Sud je najprije imao u vidu, da je Damjan Stanić na osnovu sudske naredbe postupao u svojstvu informatora, dakle, kao osobe koju policijski organ povremeno ili stalno tajno angažuje u cilju dobijanja informacija o krivičnom djelu i njegovom izvršiocu. Po ocjeni Suda, nije neophodno da takva osoba mora biti policijski organ (pod kojim terminom se u smislu člana 116. stav 5. ZKP podrazumjeva ovlaštena službena osoba sa odgovarajućim ovlaštenjima unutar policijskih organa BiH). Dakle, pretpostavka bi bila da osobu kao potencijalnog informatora angažuje tužilac odnosno policijski organ, koji će tek po pribavljenoj naredbi Suda poduzimati aktivnosti koji se tiču dobijanja informacija o krivičnom djelu i njegovom izvršiocu. Istragu provodi tužilac, i na njemu je da procjenjuje da li će angažovati informatora ili prikrivenog istražitelja, što bi prije svega

trebalo zavisiti od složenosti krivičnog djela, prirode kriminalne grupe, njenog djelovanja i drugih faktora koji se odnose na tu kriminalnu grupu. Međutim, -informator i prikriveni istražitelj djeluju pod istim zakonskim uslovima.

U konkretnom slučaju, Damjan Stanić nije policijski organ. Međutim, tužiocu i policijskim organima je bilo poznato da je isti svjedok bio angažovan kao vještak šumarske struke u pojedinim predmetima koji su se odnosila na šumska gazdinstva u okviru Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“. Dakle, očigledno je da je za tužioca i policiju bilo da je Damjan Stanić osoba koja će adekvatno odgovoriti zadacima informatora.

To potvrđuje i sam dio iskaza ovog svjedoka (koji odbrane optuženih nisu osporavale) da je Damjan Stanić bio detaljno pripreman i dobijao instrukcije na koji način će prikupljati informacije o krivičnom djelu i učiniocima djela, od strane ovlaštenih službenih osoba MUP-a Republike Srpske, Agencije za istrage i zaštitu BiH kao i Tužioca Tužilaštva BiH. Nadalje, da u izvršenju posebnih istražnih radnji, pored policijskih organa mogu učestvovati i druge osobe, jasno potvrđuje član 116. stav 5. i član 122. ZKP BiH, pa je neargumentovana i neosnovana tvrdnja odbrane optuženog Jurišić Mire da informator mora biti policijski organ. S tim u vezi, niti jedna odredba ZKP BiH ne propisuje obavezu da informator mora biti policijski organ. Kao što je već navedeno, informator je osoba anažovana od strane policije odnosno tužioca, po odobrenju Suda, koja ima zadatak da prikuplja informacije i podatke vezano za krivično djelo i učinioca, i da o tome obavještava tužioca i ovlaštene službene osobe. Audio zapisi snimljeni od strane ovlaštenih službenih osoba koje su također učestvovali u provođenju posebnih istražnih radnji, kao i na osnovu audio zapisa pripremljeni transkripti od strane ovlaštenih službenih osoba ne mogu biti nezakoniti zato što je informant iako, nije policijski organ, svojim aktivnostima poduzetim po uputstvu i instrukcijama tužioca, a po odobrenju Suda obezbjedio prikupljanje tih dokaza. Naravno, u smislu člana 122. ZKP BiH, uslov za korištenje dokaza jeste da su oni pribavljeni pod uvjetima i na način propisan ovim Zakonom. Iz člana 119. stav 1. ZKP BiH, proizilazi da su policijski organi dužni da prikupljaju podatke, informacije i predmete koji su dobijeni posebnim istražnim radnjama, te su po prestanku ovih istražnih radnji iste, zajedno sa izvještajem, dužni dostaviti tužitelju. Stim u vezi, učešće informatora u sprovođenju ove posebne istražne radnje, kao lica koji nije policijski organ, ne sprečava policijske organe da postupe u smislu člana 119. stav 1. ZKP BiH, posebno imajući u vidu da su navedenim naredbama Suda prema optuženima u ovom krivičnom postupku

(tada osumnjičenima), određene još i posebne istražne radnje iz člana 116. stav 2. tačka d) ZKP BiH.

Također, po ocjeni Suda, nisu osnovani navodi branioca optuženog Jurišić Mire kojima se pridružio i branilac optuženog Mladena Ivanića, da je provođenjem posebnih istražnih radnji povrijeđena odredba člana 118. stav 1. ZKP BiH, obzirom da naredbu Suda o provođenju posebnih istražnih radnji nisu izvršavali policijski organi nego informator koji nije bio policijski organ. Naime, u samim naredbama Suda, broj X-KRN-06/282 od 20.10.2006. godine, 25.10.2006. godine, 14.11.2006.godine, 20.11.2006. godine i 07.12.2006. godine, navedeno je da će posebne istražne radnje provoditi ovlaštene službene osobe MUP-a Republike Srpske i Državne agencije za istrage i zaštitu, uz koordinaciju SFOR-a, a informator čiji je identitet Suda poznat, dobio je i kodni naziv „X“. Ovu činjenicu je jasno potvrdio, u svom dijelu iskaza (koji nije osporavala odbrana optuženih) svjedok Radoslav Vignjević koji je kao ovlaštena službena osoba lično učestvovao u posebnim istražnim radnjama. Također, izvještaj o provođenju posebnih istražnih radnji od 18.01.2007.godine, navedeni audio snimci i transkripti zatim dokazi označeni kao dokazi 5-B-8, 5-B-10, 5-B-12, 5-D-10, 5-D-4, 5-D-2, 1-D-10, 5-C-5, 5-C-8, 5-C-13, 5-C-16, 5-C-19, 5-C-20 koji su pribavljeni u smislu člana 119. stav 1. ZKP BiH potvrđuju učešće policijskih organa u provođenju posebnih istražnih radnji po pomenutim naredbama Suda BiH.

Budući da u svojstvu informatora može biti osoba koja nije policijski organ, te da su u provođenju posebnih istražnih radnji iz člana 116. stav 2. tač. d) i e) učestvovali i policijski organi, Sud nije našao povredu člana 118. stav 1. ZKP BiH, zbog čega se neosnovanim ukazuju i navodi branioca optuženog Jurišić Mire kojima se pridružio i branilac optuženog Mladena Ivanića, da su u smislu člana 10. stav 2. ZKP BiH, nezakoniti izvedeni dokazi koji su pribavljeni ovim posebnim istražnim radnjama.

U vezi sa navedenim, na glavnom pretresu održanom dana 26.03.2008. godine, izvedeni su kao dokazi Tužilaštva, propratni akti Uprave kriminalističke policije MUP-a Republike Srpske i izvještaji ovlaštenih službenih osoba Odjeljenja za posebne operativne poslove MUP-a Republike Srpske od 22.11.2006. godine, 18.11.2006.godine, 13.04.2007. godine, 28.11.2006. godine, 23.11.2006. godine, 15.02.2007. godine, 30.01.2007. godine, 29.03.2007. godine (označeni kao dokazi 5-C-5, 5-C-8, 5-C-13, 5-C-16, 5-C-19, 5-C-20, 5-B-12 i 5-D-12). Branilac optuženog Mladena Ivanića istakao je prigovor na ove dokaze. Suština prigovora se odnosi na to da ovi dokazi ne mogu otkloniti nezakonitost audio zapisa i na

bazi njih sačinjenih (već navedenih) transkripta zabilježenih razgovora, a niti otkloniti njihove nedostatke, obzirom da se audio zapisi nisu mogli jasno čuti, a transkripti ne sadrže dijelove rečenice, i u njima se navode riječi „ne jasno“. Sud nalazi da je ovaj prigovor neosnovan. Naime, već je navedeno da pomenuti dokazi ukazuju na učešće policijskih organa u sprovođenju posebnih istražnih radnji. Dakle, iz propratnih akata proizilazi da su policijski organi vršili (po naredbama Suda) istražne radnje tehničko snimanje osoba, sačinjavajući audio zapise i na bazi njih transkripte, a iz izvještaja je vidljivo da su policijski organi obavljali istražne radnje tajnog praćenja tih osoba. Sud je već naveo razloge zbog kojih smatra da su ovi dokazi zakoniti (konkretno navedeni audio zapisi i transkripti), pa iz istih razloga neosnovani su prigovori branioca optuženog Mladena Ivanića koji se odnosi na zakonitost ovih dokaza.

U odnosu na ove dokaze, Sud je cjenio prigovore branilaca optuženih Bundalo Perice, Mire Jurišića, Mladena Ivanića istaknute na glavnom pretresu dana 26.02.2008. godine i 04.03.2008. godine, da se razgovori između informatora i Mire Jurišića nisu mogli jasno čuti, a da sačinjeni transkripti nisu dovoljno jasni, posebno u njihovim, za odbranu, relevantnim dijelovima.

U vezi ovih prigovora, Sud nalazi da se audio zapisi snimljenih razgovora, u njihovim pojedinim dijelovima nisu mogli jasno čuti, dok sačinjeni transkripti o snimljenim razgovorima, također u pojedinim dijelovima, ne sadrže u potpunosti riječi ili rečenice, i na ta mjesta se najčešće navode riječi „nejasno“. Međutim, imajući u vidu da za Sud nije dovedena u pitanje njihova zakonitost, odnosno zakonitost njihovog prikupljanja, to po ocjeni ovog Suda ne postoji razlog da se u pravcu utvrđenja istine u krivičnom postupku, ne prihvate oni dijelovi sadržaja audio zapisa i transkripta koji su jasni i nedvosmisleni, te da se isti cijene kako posebno tako i zajedno sa drugim izvedenim dokazima. Konačno, i odbrana optuženog Bundalo Perice je izvela kao svoje dokaze, transkripte o zabilježenim razgovorima i audio zapise na kojima su snimljeni razgovori prilikom preduzimanja posebnih istražnih radnji (dokazi 0-II-6, 0-II-8, 0-II-8a, 0-II-9, 0-II-9a, 0-II-10 i 0-II-10a).

Na glavnom pretresu održanom dana 20.03.2008. godine, branilac optuženog Novice Davidović je prigovorio na zakonitost iznesenog nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Stupar Savana, iz razloga što je vještak, kao ovlaštena službena osoba učestvovao u izvršenju pretresa u Šumskom gazdinstvu Ribnik, kojom prilikom je privremeno oduzeta dokumentacija tog pravnog lica. Također, branilac optuženog Jurišić Mire

je prigovorio da je na glavnom pretresu izneseni nalaz i mišljenje „stručni nalaz“ a ne nalaz i mišljenje vještaka.

Razmotrivši navedene prigovore, Sud je iste odbio kao neosnovane. Naime, u smislu člana 95. ZKP BiH, osnovni uslov za određivanje vještačenja jeste da osoba raspolaze potrebnim stručnim znanjem, koje može pomoći Sudu da ocjeni dokaze ili razjasni sporne činjenice. Pri tome, ta osoba-vještak kao posebna vrsta svjedoka, može svjedočiti davanjem nalaza o činjenicama i mišljenja koje sadrži ocjenu o činjenicama. Ovo potvrđuje i član 96. stav 2. iz kojeg proizilazi da ako postoji stručna ustanova, tada će ta ustanova odrediti jednog ili više stručnjaka koji će izvršiti vještačenje. U konkretnom slučaju, Tužilaštvo BiH je u smislu člana 96. ZKP BiH, naredbom od 03.01.2007.godine odredilo Stupar Savana kao vještaka finansijske struke, i u toj naredbi su određene njegove dužnosti u smislu člana 97. ZKP BiH. Ovaj vještak je u smislu člana 95. ZKP BiH, kao posebna vrsta svjedoka, svjedočila davanjem nalaza o činjenicama i mišljenja koje sadrži ocjenu o činjenicama. Stoga, imajući u vidu da je Stupar Savan kao stručna osoba koja posjeduje odgovarajuće stručno znanje, određena od strane Tužilaštva BiH kao vještak finansijske struke, te je ispunjavajući pomenuti uslov, kao vještak i iznijela svoj nalaz i mišljenje na glavnom pretresu u smislu citiranih odredbi ZKP BiH, to se neosnovanim ukazuje prigovor branioca optuženog Jurišić Mire da je u konkretnom slučaju riječ, samo o nalazu stručne osobe, a ne o nalazu i mišljenju vještaka.

Nadalje, iz naredbe Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu od 30.09.2004. godine, o privremenom oduzimanju dokumentacije od Šumskog Gazdinstva Ribnik, vidljivo je da je Stupar Savan određen kao ovlaštena službena osoba za izvršenje te naredbe. Sam vještak je potvrdio da je i izvršio pomenutu naredbu. Međutim, po ocjeni Suda, ova činjenica ne može uticati na zakonitost pismenog nalaza i mišljenja, niti na zakonitost iznesenog nalaza i mišljenja na glavnom pretresu. Također ne postoji, kako to neosnovano navodi branilac optuženog Davidović Novice „sukob interesa“ da Stupar Savan kao ovlaštena službena osoba bude angažovan kao vještak u ovom predmetu i sačini nalaz i mišljenje po naredbi Tužilaštva. Uloga vještaka, kao što je već navedeno, odnosi se na to da kao stručna osoba pomogne Sudu da ocjeni dokaze i razjasni sporne činjenice. S tim u vezi, u članu 98. ZKP BiH, jasno je propisano ko ne može biti vještak. Prihvatanje pomenute teze odbrane optuženog Davidović Novice, značilo bi uvođenje ograničenja za određivanje vještaka koje ne poznaju pozitivne procesne odredbe, a posebno odredba člana 98. ZKP BiH, što bi u širem smislu otežavalo ispunjavanje zakonskih dužnosti Suda da se stara za

utvrđenje istine u postupku, odnosno utvrđenje postojanja ili nepostojanja svih pravno relevantnih činjenica, kako onih koji terete optuženog tako i onih koji mu idu u korist. To također uključuje utvrđenje i onih spornih činjenica za čiju ocjenu i razjašnjenje je neophodno odgovarajuće stručno znanje koje posjeduje stručna osoba koja je angažovana kao vještak u postupku. Treba imati u vidu, da su u smislu člana 14. ZKP BiH, i organi koji učestvuju u postupku dužni sa jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog odnosno optuženog tako i činjenice koje mu idu u korist. Pa je stim u vezi, u članu 221. propisano da (pod određenim uslovima) i ovlaštene službene osobe mogu odrediti potrebna vještačenja. Prema tome, paušalan, pomenuti prigovor branioca optuženog Davidović Novice, kako iz do sada navedenih razloga, tako i iz ovih razloga ne može dovesti u sumnju nepristrasnost tog vještaka i objektivnost njegovog nalaza i mišljenja.

Iz navedenih razloga, pomenuti prigovori branilaca optuženih Jurišić Mire i Davidović Novice nemaju zakonsko uporište i istima se ne može dovesti u pitanje zakonitost nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Stupa Savana.

Na glavnom pretresu održanom dana 26.03.2008. godine, izvedeni su kao dokazi optužbe: zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-73/05 od 31.03.2005.godine o ispitivanju osumnjičenog Đerić Zorana, zapisnik Tužilaštva BiH, broj KT-293/06 od 21.06.2007. godine o ispitivanju osumnjičenog Đerić Zorana, zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine o ispitivanju osumnjičenog Bundalo Perice, zapisnik Tužilaštva BiH broj KT-293/06 od 21.06.2007.godine o ispitivanju osumnjičenog Bundalo Perice, zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine o ispitivanju osumnjičenog Blagojević Stojke, zapisnik Tužilaštva BiH, broj KT-293/06 od 20.06.2007. godine o ispitivanju osumnjičenog Blagojević Stojke, zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-73/05 od 31.03.2005.godine godine o saslušanju svjedoka Rokvić Mirka, zapisnik MUP Republike Srpske- odjeljenje za sprečavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka od 16.08.2005. godine o uzimanju izjave od osumnjičenog Rokvić Mirka, zapisnik MUP Republike Srpske-odjeljenje kriminalističke policije Istočno Sarajevo od 16.08.2005.godine o ispitivanju osumnjičenog Šupeta Zorana, zapisnik MUP-a RS-Odjeljenja kriminalističke policije-Istočno Sarajevo o ispitivanju osumnjičenog Dragutinović Dragiše od 16.08.2005. godine, zapisnik MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Marjanović Milorada od 16.08.2005. godine,

zapisnik MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-odjeljenja za sprječavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Sakan Zdenka od 16.08.2005. godine, zapisnik MUP-a RS-Odjeljenja kriminalističke policije-Istočno Sarajevo o ispitivanju osumnjičenog Davidović Novice broj od 16.08.2005. godine, zapisnik MUP-a RS-Sektora kriminalističke policije-Odjeljenja za sprečavanje privrednog kriminaliteta Banja Luka o uzimanju izjave od osumnjičenog Borojević Radenka od 16.08.2005. godine, zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Jurišić Mire broj KT-293/06 od 19.06.2007. godine, zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o ispitivanju osumnjičenog Trkulja Rodoljuba od 01.04.2005. godine, zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Trkulja Rodoljuba od 20.06.2007. godine, zapisnik Tužilaštva BiH o ispitivanju osumnjičenog Mladena Ivanića od 22.06.2007. godine.

Branilac optuženih Đerić Zorana, Blagojević Stojke i Sakan Zdenke prigovorio je na korištenje kao dokaza na glavnom pretresu iskaze ovih optuženih, koje su, u svojstvu osumnjičenih dali u istrazi. U obrazloženju svog prigovora, branilac ovih optuženih je naveo da bi se korištenjem kao dokaza ovih iskaza, povrijedilo pravo njegovih branjenika da se brane šutnjom, koje pravo je zagantovano kako odredbama ZKP BiH tako i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. Branilac optuženih je naveo da se tek u slučaju da se optuženi odluči dati iskaz na glavnom pretresu, njegov iskaz iz istrage može koristiti na glavnom pretresu. Ovakvo shvatanje je, prema navodima branioca optuženih, potvrđeno u brojnim presudama Evropskog suda za ljudska prava, čiji standardi su obavezujući i za Sud BiH, obzirom da Evropski sud ima apelacionu nadležnost u odnosu na presude sudova u BiH, uključujući i ovaj Sud.

Branioci optuženog Bundalo Perice su saglasno prigovorili na korištenje kao dokaza, iskaza njihovog branjenika datom u istrazi. Prigovor je obrazložen navodima da bi prihvatanjem kao dokaza, iskaza iz istrage, predstavljalo uvođenje principa anglosaksonskog prava, koje nikada nije bilo prisutno na ovim prostorima.

Branilac optuženog Jurišić Mire, je također prigovorio na zakonitost korištenja kao dokaza iskaza njegovog branjenika datog u istrazi. Ovaj prigovor je obrazložen tvrdnjom da se iskaz iz istrage može koristiti kao dokaz samo u slučaju da se na glavnom pretresu optuženi sasluša u svojstvu svjedoka, a u tom slučaju bi se mogao koristiti samo u dijelu koji se odnosi na okolnosti o kojima je optuženi svjedočio na glavnom pretresu.

Branilac optuženog Mladena Ivanića je prigovorio na korištenje kao dokaza na glavnom pretresu iskaza iz istrage njegovog branjenika. Suština navedenog prigovora se zasniva na navodima da se iskaz iz istrage, u smislu člana 273. ZKP BiH može koristiti samo prilikom unakrsnog ispitivanja, a drugačije postupanje od navedenog bi značilo povredu principa zakonitosti i prava na pravično suđenje koje je zagarantovano Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Branilac optuženih Šupeta Zorana, Dragutinović Dragiša, Marjanović Milorada, Rokvić Mirka i Borojević Mladenka je prigovorio na zakonitost korištenja kao dokaza iskaza njegovih branjenika datih u istrazi u svojstvu osumnjičenih. Prema njegovim navodima iskaz iz istrage, u smislu člana 273. ZKP BiH može se koristiti samo prilikom unakrsnog ispitivanja. Korištenje kao dokaza iskaza iz istrage, u situaciji kada se optuženi na glavnom pretresu brane šutnjom, predstavlja kršenje načela neposrednosti, i takvi dokazi su nezakoniti u smislu člana 10. ZKP BiH.

Branilac optuženog Davidović Novice je također istakao prigovor, da je nezakonito korištenje kao dokaza na glavnom pretresu, iskaza osumnjičenog datom u istrazi, ukoliko se ta osoba, kao optuženi brani šutnjom na glavnom pretresu. Također, prilikom davanja iskaza u istrazi optuženi nisu poučeni da se njihov iskaz može koristiti na glavnom pretresu, bez obzira na njegovo opredjeljenje kako da se brani na glavnom pretresu.

Sud je odbio navedene prigovore branilaca svih optuženih u ovom krivičnom postupku iz slijedećih razloga. Prije svega, odbrane svih optuženih nisu prigovarale na zakonitost ispitivanja osumnjičenih u postupku osiguranja dokaza. Međutim, imajući u vidu odredbe čl. 77. stav 3., 78. stav 6. i 219. stav 3. kao i člana 10. ZKP BiH, koje propisuju uslove koji moraju biti ispunjeni da bi se zapisnici o ispitivanju odnosno uzimanju izjava od osumnjičenih mogli koristiti kao dokaz u krivičnom postupku, Sud je ispitao zakonitost ove radnje dokazivanja. Iz navedenih zapisnika Tužilaštva o ispitivanju osumnjičenih, odnosno zapisnika ovlaštenih službenih osoba o uzimanju izjava od osumnjičenih, Sud je ocjenio da su u cjelosti ispoštovane odredbe navedenih članova ZKP BiH, odnosno iskazi osumnjičenih su zakonito pribavljeni i nisu nezakoniti u smislu člana 10 ZKP BiH. Pri tome, svjedoci Radoslav Vignjević i Pejo Avramović su u dijelu svojih iskaza datih na glavnom pretresu saglasno izjavili da su prisustvovali u svojstvu ovlaštenih službenih osoba saslušanju od strane Tužilaštva BiH, tada osumnjičenih Trkulja Rodoljuba, Đerić Zorana,

Bundalo Perice, Mladena Ivanića i Blagojević Stojke, te su potvrdili da su ovi osumnjičeni poučeni o pravima koja im pripadaju u smislu pomenutih odredbi ZKP BiH. Također, na glavnom pretresu nije izveden niti jedan dokaz koji bi doveo u sumnju pomenuti zaključak o zakonitosti ispitivanja osumnjičenih, a kao što je već navedeno, odbrane svih optuženih nisu isticale prigovore u ovom pravcu. Istina, branilac optuženih Šupeta Zorana, Dragutinović Dragiša, Marjanović Milorada, Rokvić Mirka i Borojević Mladenka je navodio da su ovi dokazi nezakoniti u smislu člana 10 ZKP BiH, iz razloga što bi korištenjem zapisnika osumnjičenih na glavnom pretresu, bila povrijeđena odredba člana 273. ZKP BiH, međutim o neosnovanosti ovog prigovora, Sud će navesti razloge u daljem tekstu.

Nadalje, Sud nalazi, suprotno prigovorima branilaca svih optuženih, da korištenjem iskaza osumnjičenih kao dokaza na glavnom pretresu, nije povrijeđeno njihovo pravo da se, na glavnom pretresu u svojstvu optuženih brane šutnjom. Prije svega, mogućnost korištenja iskaza iz istrage, kao dokaza na glavnom pretresu, i mogućnost da Sud svoju odluku zasniva i na tim dokazima, jasno je predviđena najprije u članu 77. stav 3. ZKP BiH u kojem je propisano da ako je postupljeno suprotno odredbama ovog člana, na iskazu osumnjičenog se ne može zasnivati sudska odluka. Također, u članu 78. stav 6. ZKP BiH, identično je propisano da ako je postupljeno suprotno odredbama ovog člana, na iskazu osumnjičenog se ne može zasnivati sudska odluka, dok su u članu 219. stav 3. ZKP BiH propisani uslovi pod kojima se zapisnici o prikupljenim izjavama mogu upotrijebiti kao dokazi u krivičnom postupku. Izuzev uslova propisanih u navedenim članovima ZKP BiH, koji moraju biti ispunjeni da bi se iskaz iz istrage mogao koristiti kao dokaz, te da bi se na istima mogla zasnivati sudska odluka, procesne odredbe ZKP BiH ne poznaju nikakva druga ograničenja, a posebno ne ona koja odbrane optuženih postavljaju (pozivajući se na član 273. ZKP BiH), a to je da osumnjičeni moraju biti saslušani kao svjedoci na glavnom pretresu kako bi se mogli koristiti iskazi iz istrage kao dokazi. Stim u vezi, iz navedenih zapisnika o ispitivanju osumnjičenih, vidljivo je da su prije ispitivanja isti poučeni da nisu dužni iznositi svoju odbranu niti odgovarati na postavljena pitanja. Svi osumnjičeni su se svojom izjavom dobrovoljno odrekli ovog prava i dali su svoj iskaz. Na glavnom pretresu, optuženi su se opredjelili da ne iznose svoju odbranu i ne odgovaraju na postavljena pitanja, odnosno opredjelili su se da se brane šutnjom.

Po ocjeni suda, ovo naknadno opredjeljenje optuženih da se brane šutnjom (što je svakako i njihovo pravo) ne može samo po sebi „zaraziti“ njihove zakonito pribavljene iskaze u postupku osiguranja dokaza, tako da isti na glavnom pretresu budu nezakoniti, a isto tako ne može biti „kočnica“ da se

ovi iskazi (za koje i citirane procesne odredbe daju vrijednost dokaza na kojima se može zasnivati sudska odluka) koriste kao dokazi na glavnom pretresu.

Odredbama člana 273. ZKP BiH nije propisano da se optuženi moraju saslušati kao svjedoci, da bi se njihovi iskazi iz istrage koristili na glavnom preresu. Pri tome, odredba člana 273. stav 1. ZKP BiH uzima u obzir sve iskaze iz istrage, bez obzira da li se radi o iskazima osumnjičenih ili svjedoka. Međutim, ovu odredbu treba posmatrati i kroz različit procesni položaj osumnjičenog i svjedoka u postupku, a posebno u vezi odredbi ZKP BiH koje propisuju da su svjedoci dužni da svjedoče, zatim da govore istinu i da ne smiju ništa prešutiti, dok to nije slučaj kod optuženog. S tim u vezi, odredba člana 273. stav 1. ZKP BiH insistira na provođenju načela neposrednosti, pa se može zaključiti da se iskazi svjedoka iz istrage, (koji su opet dužni da se odazivaju na pozive Suda i da svjedoče) ne mogu prihvatiti osim prilikom saslušanja tog svjedoka na glavnom pretresu, izuzev u slučajevima propisanim u stavu 2. istog člana. Međutim, ovaj član ne propisuje situaciju kada se optuženi brani šutnjom.

U tom slučaju, po ocjeni Suda, treba imati u vidu da je ispitivanje osumnjičenog posebna radnja dokazivanja. Ako je takav iskaz zakonito pribavljen, isti dokaz treba tretirati kao i druge zakonite dokaze koji su prikupljeni preduzimanjem radnji dokazivanja. Pri tome, izvođenjem takvog dokaza na glavnom pretresu, i davanjem mogućnosti strankama da se izjasne na takav dokaz ne povređuje se načelo neposrednosti. S tim u vezi, po ocjeni Suda, pravo optuženog na šutnju iz člana 6. stav 3. nije nespojivo sa pravom optuženog da se izjasni o svim činjenicama i dokazima koji ga terete i da iznese sve činjenice koje mu idu u korist, iz člana 6. stav 2. ZKP BiH.

Također, odredba člana 273. stav 2. primarno propisuje korištenje kao dokaza iskaza svjedoka datih u istrazi, a koji su dužni da se odazivaju na pozive suda i da svjedoče na glavnom pretresu. Ovo iz razloga, što u slučaju kada se radi o iskazima osumnjičenih koji su naknadno umrli ili duševno oboljeli, u smislu procesnih odredbi ZKP BiH bio bi obustavljen postupak u odnosu na njih, dok se nadalje, u smislu procesnih odredbi ZKP BiH, glavni pretres ne može voditi u odsutnosti optuženog.

Pravo osumnjičenog ili optuženog da se brani šutnjom, između ostalog, u vezi je i sa činjenicom da je na tužiocu da dokaže osnovanost optužbe. Također, u smislu člana 14. ZKP BiH, Sud je dužan sa jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog

odnosno optuženog tako i činjenice koje mu idu u korist, dok se u smislu člana 239. stav 2. stara za utvrđivanje istine u postupku. S tim u vezi, u situaciji kada procesne odredbe ZKP BiH ne propisuju zabranu korištenja kao dokaza, iskaza osumnjičenih iz istrage, kada se oni kao optuženi na glavnom pretresu brane šutnjom, to prihvatanje njihovih iskaza iz istrage koji su zakonito prikupljeni, suprotno navodima branilaca optuženih, ima svoje uporište i u načelu utvrđenja materijalne istine i konačno principu zakonitosti iz člana 2. ZKP BiH. Stim u vezi, Sud je prilikom ocjene navedenih dokaza uspostavio pravu mjeru između temeljnih prava optuženih i suštinskih interesa i ciljeva krivičnog postupka, imajući pri tome u vidu da Sud nije isključivo ili uglavnom zasnivao svoje odlučno utvrđenje samo na dokazima koji su osporavani od strane odbrane optuženih.

Nadalje, u odnosu na navode branilaca optuženih koji su se paušalno pozivali na praksu Evropskog suda za ljudska prava, treba imati u vidu da je upravo u odlukama Evropskog suda za ljudska prava (Brenann protiv Velike Britanije /2002.godina/ 34.E.H.R.R. 34, Luca protiv Italije/2003/ 36. E.H.R.R.46, i Saidi protiv Francuske 14-647/89) dozvoljeno korištenje ranijih izjava optuženih lica datih u svojstvu osumnjičenih, bez obzira da li se optuženi pojavljuju kao svjedoci tokom glavnog pretresa ili ne.

Na glavnom pretresu održanom dana 26.03.2008. godine, izveden je kao dokaz optužbe i zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka o saslušanju svjedoka Budimir Milenka broj KT-II-73/05 od 01.04.2005. godine, označen kao dokaz I-B-2. Sud nalazi nespornom činjenicu da je ova osoba, koja je dala svoj iskaz u svojstvu svjedoka umrla, (što dakle nisu osporavale odbrane optuženih) pa je sud u smislu člana 273. stav 2. ZKP BiH, dozvolio korištenje ovog iskaza kao dokaza na glavnom pretresu.

Na glavnom pretresu održanom dana 26.03.2008. godine, također su izvedeni kao dokazi optužbe: zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-409/04 od 31.03.2005.godine o saslušanju svjedoka Rokvić Mirka, zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-409/04 od 01.04.2005.godine o saslušanju svjedoka Borojević Radenka, zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-73/05 od 01.04.2005.godine o saslušanju svjedoka Sakan Zdenke, zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka, broj KT-II-73/05 od 01.04.2005.godine o saslušanju svjedoka Marjanović Milorada.

Branilac optuženih Rokvić Mirka, Borojević Radenka i Marjanović Milorada je istakao prigovor da su navedeni zapisnici nezakoniti i nemogu

se koristiti na glavnom pretresu, iz razloga što su optuženi dali izjave u svojstvu svjedoka, pa bi prihvatanjem ovih izjava došlo do „miješanja“ u istom postupku, istih lica sa različitim procesnim pravima.

Branilac optuženog Sakan Zdenke je također istakao prigovor da je navedeni zapisnik nezakonit, jer se prihvatanje tog zapisnika kao dokaza dovodi do povrede prava da se optuženi Sakan Zdenko brani šutnjom.

Sud je nakon što je ispitao navedene prigovore, iste odbio kao neosnovane. Naime, Sud je najprije ocjenio da su zakonito preduzete ove radnje dokazivanja od strane tužioca, na što istina branioci navedenih optuženih nisu prigovorali, ali na što sud u smislu člana 10. ZKP BiH pazi po službenoj dužnosti.

Dakle, prilikom ispitivanja svjedoka Rokvić Mirka, Borojević Radenka i Marjanović Milorada i Sakan Zdenke u cjelosti su ispoštovane odredbe čl. 82.-86. ZKP BiH, a niti jedan od izvedenih dokaza ne dovodi u sumnju ovakav zaključak Suda. Također, ove osobe su poučene o pravima koja im pripadaju kao svjedocima, a među kojima je i pravo da ne odgovaraju na pojedina pitanja ako bi ih istinit odgovor izložio krivičnom gonjenju. Sud je, prilikom ocjene zakonitosti ovih dokaza, analizirao sadržinu iskaza koji su isti dali, te je ocjenio da se ove osobe nisu niti u jednom dijelu svog iskaza izložile krivičnom gonjenju, zbog čega bi bila nužno da se prekine dalje ispitivanje i iste pouče o pravima koja bi im pripadala kao osumnjičenim osobama, a u smislu člana 78. ZKP BiH. Dakle, ove osobe su očigledno saslušane zbog vjerovatnoće da će svojim iskazom dati obavjesti o krivičnom djelu, potencijalnim učiniocima i o drugim važnim okolnostima. U daljem toku istrage, Tužilaštvo je u smislu člana 216. stav 1. u vezi sa članom 17. ZKP BiH poduzelo krivično gonjenje i protiv ovih osoba, koji su kasnije, kao što je već navedeno, svoje iskaze dali u svojstvu osumnjičenih, i poučeni su o pravima koja im pripadaju kao osumnjičenima. Stoga, pokretanje istrage i kasnije podizanje i potvrđivanje optužnice protiv osoba koji su dali svoje iskaze kao svjedoci, ne dovodi u pitanje zakonitost tih iskaza i ne sprečava da se ti iskazi kao dokazi koriste na glavnom pretresu. Također, saslušanje svjedoka je posebna radnja dokazivanja. Ako je iskaz svjedoka (u postupku osiguranja dokaza) zakonito pribavljen, isti dokaz treba tretirati kao i druge zakonite dokaze koji su prikupljeni preduzimanjem radnji dokazivanja. Pri tome, izvođenjem takvog dokaza na glavnom pretresu, i davanjem mogućnosti strankama da se izjasne na takav dokaz ne povređuje se načelo neposrednosti, kao i pravo na šutnju, a Sud je već naveo da iz same sadržine iskaza koje su

optuženi dali u svojstvu svjedoka ne proizilazi da su se isti izložili krivičnom gonjenju.

Branilac optuženog, Jurišić Mire je istakao prigovor da tužilac Tužilaštva BiH, Heikki Wendorf ne može zastupati optužnicu u ovom krivičnom postupku, iz razloga što je oštećen krivičnim djelom koji se pod tačkom 5. predmetne optužnice stavlja na teret njegovom branjeniku. Sud nalazi da je ovaj prigovor neosnovan iz razloga što je u članu 20. tačka h) ZKP BiH jasno propisano da je oštećeni osoba kojoj je lično ili imovinsko pravo krivičnim djelom povrijeđeno ili ugroženo. Sud ne nalazi da je u konkretnom slučaju povrijeđeno ili ugroženo lično ili imovinsko pravo, zbog čega se ovaj prigovor ukazuje neosnovanim.

Sud je nadalje ocjenio neosnovanim prigovor branioca optuženih Đerić Zorana, Blagojević Stojke i Sakan Zdenke, da je odbrani uskraćeno pravo da unakrsno ispita svjedoke optužbe, i da se ispita kao svjedok odbrane Stanić Damjan. Naime, odbrani optuženih nije uskraćeno pravo da unakrsno ispitaju sve svjedoke optužbe. Odbrana je to svoje pravo i koristila, pa je tako unakrsno ispitan od strane odbrane optuženih i svjedok Stanić Damjan. Činjenica je da je odbrana optuženog Mladena Ivanića predložila da se naknadno ispita svjedok Stanić Damjan, sada kao svjedok odbrane, međutim isti je i nakon pokušaja da se pozove na Sud ostao nedostupan, pa je odbrana optuženog Mladena Ivanića i odustala od svog prijedloga. Prema tome, suprotno prigovoru odbrane optuženih Đerić Zorana, Blagojević Stojke i Sakan Zdenke, po ocjeni Suda, postojala je prilika da odbrana ovih optuženih unakrsno ispitaju svjedoka, i to pravo je odbrana i iskoristila.

Na glavnom pretresu održanom dana 09.04.2008. godine i 05.05.2008.godine, izvedeni su kao dokazi odbrane optuženog Đerić Zorana, uvjerenje Opštine Kozarska Dubica-Odjeljenja za prostorno uređenje i stambeno komunalne poslove broj 05-34-3/08 od 25.02.2008. godine, uvjerenje preduzeća „Sloga“ a.d. Kozarska Dubica broj 072/07 od 23.02.2008. godine, spisak članova Glavnog odbora PDP RS 2006. godine i potvrda Partije demokratskog progresa od 25.02.2008. godine kartica konta broj 432-0 - 0394 za period 01.01.2002. -31.01.2008. godine i crni rokovnik sa natpisom na koricama „Srpske šume“ generalna direkcija.

Tužilac Tužilaštva BiH je istakao prigovor na vjerodostojnost ovih materijalnih dokaza, navodeći pri tome da se ne može tvrditi da su osobe čija su imena naznačena na ovim dokazima zaista i potpisala iste, što bi se moglo utvrditi samo ako bi se te osoba saslušale kao svjedok na ove

okolnosti. Sud nalazi da se ovim, paušalno istaknutim prigovorima ne može dovesti u pitanje vjerodostojnost ovih dokaza. Dakle, po ocjeni Suda, radi se o originalnim dokumentima koje sadrže potpis osobe čije ime se nalazi na ovim dokumentima kao i originalni pečat. Ovakav zaključak optužba ničim ozbiljnim nije dovela u sumnju, a stim u vezi, u smislu člana 13. stav 2. i člana 239. stav 2. ZKP BiH dužnost Suda je između ostalog, i da provede postupak bez odugovlačenja, odnosno da otkloni sve što odugovlači postupak a ne doprinosi razjašnjenju stvari. U vezi sa navedenim, Sud je odbio kao neosnovan pomenuti, paušalno istaknut prigovor tužioca.

Također, iz navedenih razloga Sud je odbio isti prigovor tužioca, istaknut na dokaze odbrane optuženog Jurišić Mire, izvedene na glavnom pretresu održanom dana 16.04.2008. godine, i to: rekapitulacija izvršenih radova ŠG Ribnik po Rješenju o odobravanju vansudskog poravnjanja između Vlade Republike Srpske i DI „Trgokomerc“ Ribnik broj sl./03 od 19.02.2003. godine, saglasnost u vezi sa vansudskim poravnanjem između Vlade RS i DI „Trgokomerc“ od 19.06.2003. godine, zapisnik o sravnjenju između JPŠ Srpske šume ŠG „Ribnik“ u Ribniku i PP „Trgokomerc“ u Ribniku sa 31.12.1998. godine, dokument „Trgokomerc“ Ribnik, označen kao dokaz O-V-7/2, zapisnik Odjeljenja za privredu, finansije i društvene djelatnosti broj 04-018-33/01/04 od 24.09.2004. godine.

Na glavnom pretresu održanom dana 05.05.2008. godine, Sud je u smislu člana 274. ZKP BiH odbio izvođenje kao dokaza odbrane optuženog Đerić Zorana označenog kao dokaz O-1-36, iz razloga što se radi o dokumentu koji nije u originalu ili ovjerenoj kopiji, a niti je riječ o kopiji koja je potvrđena kao neizmjenjena u odnosu na original.

Na glavnom pretresu održanom dana 05.05.2008. godine, branilac optuženog Mladena Ivanića je predložio da Sud izvede kao dokaz saslušanjem u svojstvu svjedoka Soldat Vitomira, koji bi potvrdio koja je dokumentacija izuzeta, navodno bez naloga Suda, a s druge strane kako bi se ocjenilo na kojoj dokumentaciji su zasnivali svoje nalaze i mišljenja vještaci finansijske struke Stupar Šavan i građevinske struke Nebojša Vujasinović. Ukoliko nema tih dokaza, branilac optuženog je predložio, da Tužilaštvo predoči informaciju koja je dokumentacija navodno izuzeta od Damjana Stanića i predata Tužilaštvu, kako bi se ocjenilo na kojoj su dokumentaciji pomenuti vještaci zasnivali svoje nalaze i mišljenja. Također, branilac optuženog Mladena Ivanića je predložio da se u svojstvu svjedoka sasluša tužilac Tužilaštva BiH, koji na glavnom pretresu zastupa optužnicu u ovom krivičnom predmetu. Ovaj prijedlog je branilac

optuženog zasnivao na okolnostima koji se odnose na to kakve je sve upute davao Damjanu Staniću koji je postupao u svojstvu informatora.

Sud je, u smislu člana 263. stav 2. ZKP BiH, navedene prijedloge branioca optuženog odbio kao nepotrebne, budući da su po ocjeni Suda, već izvedeni dokazi koji doprinose razjašnjenju pomenuti okolnosti, na koje su i predloženi ovi dokazi. Tako, iz naredbe Suda BiH broj X-KRN-06/282 od 09.10.2006.godine vidljivo je da je ista izdata po zahtjevu Tužilaštva, a odnosi se na pretresanje prostorija Partije demokratskog progresa i Trgokomerca d.o.o. Ribnik. Svjedok Radoslav Vignjević i Pejo Avramović su potvrdili da je i izvršen pretres navedenih prostorija. Također, iz naredbe osnovnog suda u Mrkonjić Gradu od 30.09.2004. godine, zapisnika SJB Mrkonjić Grad o pretresanju prostorija od 30.09.2004. godine, zapisnika SJB Mrkonjić Grad o pretresanju prostorija od 01.10.2004. godine i izvještaja SJB Mrkonjić Grad od 04.10.2004. godine, vidljivo je da je po naredbi Suda izvršeno privremeno oduzimanje dokumentacije od Šumskog Gazdinstva Ribnik koja je detaljno popisana u zapisnicima o privremenom oduzimanju predmeta. Nadalje, iz pismenih nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Stupar Savana i građevinske struke Nebojše Vujasinović vidljivo je koju su dokumentaciju isti koristili prilikom sačinjavanja svojih nalaza i mišljenja, a i na glavnom pretresu su pomenuti vještaci naveli da su koristili dokumentaciju od Šumskog gazdinstva Ribnik i preduzeća Trgokomerc iz Ribnika. Kada je u pitanju prijedlog branioca optuženog Mladena Ivanića, da se u svojstvu svjedoka sasluša tužilac Tužilaštva BiH, koji na glavnom pretresu zastupa optužbu u ovom krivičnom predmetu, Sud je isti ocjenio kao nepotrebnim, budući da je u dijelu svog iskaza sa glavnog pretresa, svjedok Damjan Stanić jasno naveo da je upute kako da obavlja aktivnosti i prikuplja informacije u svojstvu informanta, dobijao od strane Tima ovlaštenih službenih osoba i u prisutnosti tužioca tužilaštva BiH, te je i postupao po tim uputama. Iz već navedenih audio zapisa i transkripta vidljivo je konkretno kako je informator i obavljao ove aktivnosti. Iz navedenih razloga, Sud je pomenute prijedloge branioca optuženog Mladena Ivanića odbio kao neosnovane.

Nakon ocjene svih izvedenih dokaza, kako optužbe tako i odbrane, odnosno Suda, pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, Sud je donio odluku kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Tačka I 1. izreke presude:

Predmetnom optužnicom Tužilaštva BiH, optuženom Mladenu Ivaniću je pod tačkom 1. stavljeno na teret da je počinio krivično djelo zloupotreba

službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. KZ RS. Analizom činjeničnog opisa ovog krivičnog djela, Sud je našao da isti ne sadrži sva bitna obilježja zakonskog bića krivičnog djela zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. stav 4. KZ RS. Konkretno, Sud je utvrdio da iz činjeničnog opisa nije vidljiva namjera optuženog da nanese štetu drugome, odnosno Šumskom gazdinstvu Ribnik, a što predstavlja subjektivni element zakonskog bića ovog krivičnog djela. Obzirom da u činjeničnom opisu nedostaje namjera optuženog, kao bitno obilježje ovog krivičnog djela, to nije ostvareno njegovog zakonsko biće, pa stoga i ne postoji ovo krivično djelo koje se optuženom Ivanić Mladenu stavlja na teret predmetnom optužnicom.

Međutim, Sud je utvrdio da činjenični opis djela, onako kako ga je postavila optužba u tački 1. sadrži u sebi sve bitne elemente krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. KZ RS. Na osnovu dokaza izvedenih na glavnom pretresu, Sud je sa potpunom sigurnošću utvrdio da je optuženi Mladen Ivanić, na način opisan u tački 1. presude učinio krivično djelo nesavjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. KZ RS, pa ga je, imajući u vidu da Sud nije vezan za pravnu kvalifikaciju iz optužnice, i oglasio krivim za ovo krivično djelo. Sud nalazi, da postupajući na navedeni način nije povrijeđen objektivni identitet optužnice. Ovo prije svega što je riječ o istom događaju kao u optužnici, zatim krivično djelo za koje je optuženi Mladen Ivanić oglasen krivim je lakše od krivičnog djela koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Također, oba krivična djela imaju isti zaštitni objekt. Istina, Sud je u presudi izostavio dio činjeničnog opisa navedenog u optužnici, i to da je optuženi Mladen Ivanić prije predsjedavanja sjednicom Vlade znao da dug ne postoji. Sud nalazi da izostavljanjem ove činjenice u presudi koja nije dokazana na glavnom pretresu, također nije povrijeđen objektivni identitet optužnice, jer je ova izmjena povoljnija za optuženog, a i navedena činjenica nije bitno obilježje bića krivičnog djela koje je optuženom stavljeno na teret predmetnom optužnicom.

Na osnovu svega izloženog vidi se da je Sud u presudi oglasio krivim Mladena Ivanića za djelo iz optužnice, ali mu je dao drugačiju pravnu oznaku, stim da ta drugačija pravna oznaka odgovara usvojenom činjeničnom opisu, proizilazi iz njega i da nije teža, nepovoljnija za optuženog od one u optužnici, pa zbog tog optužba nije prekoračena.

U cilju utvrđenja postojanja odlučnih činjenica koje su optuženom stavljene na teret, Sud je najprije imao u vidu nesporne okolnosti, koje odbrana

optuženog nije osporavala, a iste potvrđuju i izvedeni dokazi na glavnom pretresu.

Tako, u ovoj krivičnoj stvari nije sporno da je odlukom Vlade Republike Srpske od 10.12.1996. godine odobrena vanredna sječa šume čijom prodajom bi se obezbjedila novčana sredstva za finansiranje izgradnje zgrade Opštine Ribnik. Povodom te odluke, zaključen je ugovor broj 03/97 iz 1997. godine između Opštine Ribnik kao naručioca i preduzeća „Graditelj ZB“ Ribnik kao izvođača radova, a predmet tog ugovora je izgradnja zgrade Opštine Ribnik. Stim u vezi, nesporno je da je između Opštine Ribnik kao prodavca i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik zaključen kupoprodajni ugovor od 29.04.1997. godine, kojim se Opština Ribnik obavezala da će prodati drvene sortimente preduzeću „Trgokomerc“ a ovo preduzeće se kao kupac obavezao da će za uzvrat obezbjediti građevinski materijal za izgradnju zgrade. Također, nesporno je da je u vezi sa navedenim ugovorima i odlukom Vlade, zaključen kupoprodajni ugovor broj 11-77/97 od 22.04.1997. godine između Šumskog gazdinstva „Ribnik“ i Opštine Ribnik, a kojim ugovorom se Šumsko gazdinstvo obavezalo da prodaje drvene sortimente Opštini Ribnik kao kupcu.

Nadalje, nije sporno da je Opština Ribnik raskinula ugovor sa preduzećem „Graditelj ZB“ Ribnik koji je bio izvođač radova na izgradnji zgrade Opštine Ribnik. U vezi sa tim, zaključen je novi ugovor broj 02/98 od 17.06.1998. godine između Opštine Ribnik kao naručioca, preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik kao novog izvođača radova na izgradnji zgrade Opštine Ribnik i Šumskog gazdinstva Ribnik kao isporučioaca trupaca. Ovim ugovorom se Šumsko gazdinstvo Ribnik obavezalo da će izdavati robu-drvene sortimente preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik po dispoziciji-nalogu Opštine Ribnik, a novi izvođač radova „Trgokomerc“ Ribnik se obavezao da će izvesti preostale radove na zgradi Opštine Ribnik, te da će vršiti sječu, izvoz i otpremu trupaca za svoje potrebe i da će od dobijenih trupaca nabaviti ukupan materijal koji je potreban za izgradnju zgrade.

Nije sporna činjenica da je po navedenim ugovorima preduzeće „Trgokomerc“ Ribnik vršilo sječu, izvoz i otpremu drvnih sortimenata u Šumskom gazdinstvu Ribnik.

Sud je nadalje našao da nije sporna činjenica da je preduzeće „Trgokomerc“ podnijelo tužbu Osnovnom sudu u Mrkonjić Gradu dana 13.06.2001.godine, kojom tužbom su tuženi Opština Ribnik i Vlada Republike Srpske, za iznos duga od 758.349,90 KM. Nesporno je i to da je predmet po ovoj tužbi iz Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu proslijeđen

Osnovnom sudu u Banja Luci koji do sada nije odlučio o ovoj tužbi (a što je potvrdila i odbrana optuženog Jurišić Mire u svojim završnim riječima).

Nije sporna ni činjenica da je preduzeće „Trgokomerc“ podnijelo Vladi Republike Srpske prijedlog za vansudsko poravnanje od 22.06.2001. godine.

Nisu sporne ni činjenice da je optuženi Mladen Ivanić, pripremio i predsjedavao sjednicom Vlade Republike Srpske, koja je održana dana 17.07. i 18.07.2001 godine i na kojoj sjednici je doneseno rješenje broj 02/1-020-1204/01 od 18.07.2001. godine o odobravanju vansudskog poravnjanja između Vlade Republike Srpske i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik kojim je Vlada prihvatila dugovanje prema ovom preduzeću za ukupan iznos od 647.439,45 KM. Prema ovom rješenju Vlade, navedeno dugovanje prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik će se izmiriti vanrednom sječom šume u Šumskom gazdinstvu Ribnik od strane ovog preduzeća i u njegovu korist. U vezi s tim, nije sporna činjenica da je po navedenim ugovorima preduzeće „Trgokomerc“ Ribnik vršilo (posredstvom preduzeća-izvođača radova u šumi koje je preduzeće „Trgokomerc“ angažovalo) sječu, izvoz i otpremu drvnih sortimenata u Šumskom gazdinstvu Ribnik. Nesporno je još da je na sjednici Vlade Republike Srpske održane dana 18.10.2001. godine donesen zaključak broj 02/1-020-1204/01 od 18.10.2001. kojim se nalaže da se zastane sa izvršenjem navedenog rješenja Vlade od 18.07.2001. godine.

Konačno, nesporno je da je optuženi Jurišić Miro vlasnik i direktor preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik, dok je optuženi Ivanić Mladen u inkriminisanom periodu bio predsjednik Vlade Republike Srpske.

U ovoj krivičnoj stvari, sporno je prije svega da li je optuženi, kao službeno lice odnosno premijer Vlade Republike Srpske koji se u smislu člana 7. Zakona o Vladi Republike Srpske stara za sprovođenje odluka Vlade, imao Zakonskog i drugog osnova da predloži da se donese odluka Vlade od 18.07.2001. godine, zanemarujući pri tome zaključke sa ranije sjednice Vlade, čime je na taj način propustio da utvrdi da li je postojao dug prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik po predmetnim ugovorima i kolika bi bila visina tog duga, pa tek onda da eventualno predloži donošenje navedene odluke od 18.07.2001. godine. Sporno je nadalje, da li je optuženi bio svjestan da ovom odlukom Vlade, čiju je sadržinu i donošenje predložio na sjednici Vlade održanoj dana 17.07. i 18.07.2001. godine može nastupiti veća imovinska šteta za Šumsko gazdinstvo Ribnik, te da li je takva šteta nastupila i u kojem iznosu.

Odlučno utvrđenje iz tačke I 1. izreke presude, Sud je između ostalih izvedenih dokaza utvrdio i na osnovu iskaza svjedoka Drene Đukić, Biljane Simeunović, Petra Kunić, Tešanović Davida, Đorojević Rajka, i Čeko Boška. Također, navedene činjenice Sud je utvrdio i na osnovu materijalnih dokaza izvedenih na glavnom pretresu, a prije svega na osnovu dokaza označenih kao 3-C-5, 3-C-6, 3-C-9, 3-C-10, 3-C-11, 3-C-13, 3-C-14, 3-C-17, 3-C-18, 3-C-22, 6-B-1.

Kao što je već pomenuto, po navedenim ugovorima, Opština Ribnik je bila kupac drvnih sortimenata po osnovu odluke Vlade iz 1996. godine, te je izdavala naloge Šumskom gazdinstvu Ribnik, po kojima je ovo gazdinstvo omogućavalo preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik da vrši sječu drvnih sortimenata, a za uzvrat ovo preduzeće se najprije obavezalo da će obezbjediti građevinski materijal za izgradnju zgrade, a kasnije i da će izgraditi zgradu Opštine Ribnik. Vlada Republike Srpske je na prijedlog optuženog Ivanić Mladena kao premijera Vlade donijela rješenje od 18.07.2001. godine kojim je prihvaćen prijedlog optuženog Jurišić Mire kao direktora preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik, za vansudsko poravnjanje. Tom odlukom je na prijedlog optuženog Mladena Ivanića prihvaćen cjelokupan iznos duga koji je naveden u prijedlogu za vansudsko poravnjanje kao i polovina kamata na taj dug, a što sve ukupni iznosi 647.439,45 KM. Ovom odluke je predviđeno da se navedeni dug izmiri vanrednom sječom šume u Šumskom gazdinstvu Ribnik u korist preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik.

Svjedokinja Drena Đukić je u svom iskazu na glavnom pretresu navela da je u inkriminisanom periodu bila načelnik Opštine Ribnik. Po njenom dolasku na mjesto načelnika, budžet te opštine je bio blokiran, te su imali finansijskih problema u vezi sa dugovanjima opštine prema drugim licima. Zatekla je i nesređeno pitanje međusobnih dugovanja i potraživanja između Opštine Ribnik, Šumskog gazdinstva Ribnik i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik. Optuženi Jurišić Miro ju je obavjestio da je razgovarao sa optuženim Ivanić Mladenom koji mu je rekao da ima naznaka da će Vlada preuzeti dug Opštine prema njegovom preduzeću, zbog čega je potrebno podnijeti zahtjev Vladi za namirenje tog duga, kako bi Vlada mogla unaprijed planirati ta novčana sredstva za dug. Nadalje, iz iskaza ove svjedokinje proizilazi da je na nagovor Jurišić Mire potpisala zahtjev od 24.04.2001. godine (dokaz označen kao 3-C-5), a on je govorio formu i sadržaj tog zahtjeva, te joj je rekao da će, povodom tog zahtjeva za nekoliko dana biti pozvana u Ministarstvo lokalne uprave i samouprave. Nakon što je pozvana u to Ministarstvo, ista je zajedno sa načelnikom za privredu Opštine Ribnik obavjestila zamjenika ministra Podinić Dragana

zašto je podnijela taj zahtjev, zatim da ima nesređene dokumentacije i puno spornih faktura koje osporavaju Opština i preduzeće „Trgokomerc“, te je nakon ovog sastanka zaključila da se neće postupati po njenom zahtjevu, dok se detaljno ne utvrde sva sporna dugovanja i potraživanja. Nakon ovog sastanka nezvanično je saznala da je donesena odluka Vlade od 18.07.2001.godine kojom se odobrava vanredna sječa šume u korist preduzeća „Trgokomerc“ iako tu odluku kao načelnik Opštine nikada nije primila. U mjesecu augustu 2001. godine, nakon održanog sastanka svih načelnika opština, na kojem je prisustvovao i optuženi Mladen Ivanić, usmeno ga je obavjestila da nije nikada zaprimila navedenu odluku Vlade i da je o istoj nezvanično saznala, te je tražila od njega da se sastanu kako bi ga upoznala sa cjelom problematikom oko izgradnje zgrade. Iz iskaza ove svjedokinje datog u istrazi na zapisnik (dokaz označen kao 3-B-8) koji je korišten prilikom njenog saslušanja na glavnom pretresu, proizilazi da je ista krajem augusta usmeno upozorila optuženog Ivanić Mladena da se ne ide u realizaciju odluke dok se ne usaglase potraživanja, te je govoreći o zaključku Vlade od 18.10.2001.godine, da se obustavi sječa šume svjedokinja navela da je ovakva odluka trebala biti donesena ranije jer je još u augustu optuženi Ivanić Mladen bio obavješten i trebao je poduzeti određene mjere. Nadalje, iz iskaza svjedokinje Đukić Drene sa glavnog pretresa proizilazi da je poslije ovog kontakta, više puta bezuspješno pokušala da zakaže sastanak sa optuženim Ivanić Mladenom, nakon čega je i poslala dopis kojim traži da se zastane sa navedenom odlukom Vlade, dok se ne utvrde sva sporna dugovanja i potraživanja. Nakon ovog dopisa, održala je sastanak sa optuženim Ivanić Mladenom, na kojem ga je detaljno upoznala o svakoj spornoj fakturi, nakon čega joj je optuženi Ivanić Mladen rekao da se sastane sa predstavnicima Šumskog gazdinstva, Jurišić Mirom i da raščiste šta je sporno a šta nije. Ista svjedokinja je navela da je zatražila od optuženog Mladena Ivanića da zastane sa sječom šume, ali se nije mogla sjetiti odgovora optuženog na ovo njeno traženje. Nakon toga, svjedokinja je održala sastanak sa ovim predstavnicima, i utvrđene su sporne fakture te je dopisom obavjestila optuženog Mladena Ivanića o rezultatima tog sastanka.

Navedeni iskaz svjedokinje Đukić Drene potvrđuju izvedeni materijalni dokazi, i to najprije zahtjev (dokaz označen kao 3-C-5) od 24.04.2001. godine koji je potpisala ista svjedokinja i iz kojeg je vidljivo da se od Vlade Republike Srpske traži da ispuní obavezu, odnosno preuzme dug prema preduzeću „Trgokomerc“ u ukupnom iznosu od 705.369,00 KM. Također, iz dopisa od 11.09.2001.godine koji je potpisala ova svjedokinja (dokaz 3-C-17) koji se upućuje na ruke optuženog Ivanić Mladena, vidljivo je da ista obavještava optuženog da kao načelnik opštine nije zvanično upoznata sa

predmetno odlukom Vlade od 18.07.2001.godine, zatim da je 28.08.2001. godine lično razgovarala sa optuženim kada je i tražila da održi sastanak kako bi optuženog upoznala sa cjelom problematikom. Također, ovaj dokaz potvrđuje navode svjedokinje, da je dana 17.05.2001. godine održala sastanak sa zamjenikom ministra Podinić Draganom, kojeg je obavjestila o spornim fakturama i tražila od istog da se pri donošenju konačne odluke, uzmu u obzir zvanični podaci sa kojima raspolaže Opština Ribnik i preduzeće „Trgokomerc“. Konačno, iz ovog dokaza proizilazi da ova svjedokinja traži od optuženog Mladena Ivanića da se zastane sa odlukom Vlade od 18.07.2001.godine, zatim da se formiraju komisije na nivou Vlade koje će utvrditi stvarni dug prema ovom preduzeću i tek nakon toga da se pristupi realizaciji predmetne odluke Vlade. Nadalje, iskaz ove svjedokinje potvrđuje i dopis od 10.10.2001.godine (dokaz označen kao 3-C-18) iz kojeg je vidljivo da svjedokinja obavještava optuženog Mladena Ivanića o novčanim iznosima svih spornih i nespornih faktura koje se odnose na izgradnju zgrade Opštine Ribnik, te se od optuženog traži da zauzme konačan stav po ovom pitanju.

Iskaz svjedokinje Drene Đukić je po ocjeni Suda, u cjelosti saglasan u odnosu na navedene odlučne činjenice sa iskazom svjedokinje Biljane Simeunović. Iz iskaza ove svjedokinje sa glavnog pretresa proizilazi da je ista u inkriminisanom periodu bila sekretar Vlade Republike Srpske, te je dostavljala materijal za sjednice Vlade, a predsjednik Vlade je sačinjavao prijedlog dnevnog reda, s tim što se dnevni red mogao utvrđivati i na sjednicama Vlade. Ova svjedokinja je nadalje navela da je kao tačka dnevnog reda bio prijedlog preduzeća „Trgokomerc“ za zaključivanje vansudsko poravnjanja sa Vladom. Suština tog prijedloga se ogledala u tome da je odluka Vlade Republike Srpske od 1996. godine o vanrednoj sjeći šume za izgradnju zgrade Opštine Ribnik, stavljena van snage 1998. godine. Stoga je ovaj prijedlog podnesen na osnovu zahtjeva rukovodstva Opštine Ribnik od 24.04.2001.godine da se izvrši ova odluka, odnosno da Vlada preuzme dug po ovoj ranijoj odluci prema Trgokomercu. Materijal za ovu tačku dnevnog reda je pored ovog prijedloga (dokaz označen kao 3-C-9) i zahtjeva koji je dobila iz kabineta Vlade (dokaz označen kao 3-C-5), sadržavao i odluku Vlade od 1998.godine kojom je obustavljena sjeća po odluci vlade iz 1996. godine, tužba preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik (dokaz označen kao 3-C-8) a sastavni dio tužbe je bio nalaz i mišljenje vještaka koji se odnosio samo na iznos kamata. Ovaj materijal izuzev zahtjeva od 24.04.2001.godine je prema navodima ove svjedokinje dostavljen od strane ministarstva lokalne uprave i samouprave jer je ovo ministarstvo smatralo da nije nadležno za postupanje i odlučivanje. Na prvoj sjednici na kojoj je razmatrana ova tačka dnevnog reda nije donesena odluka, a predsjednik

Vlade je rekao da se ova tačka ponovo stavi na dnevni red i razmotri na sjednici Vlade. Svjedokinja je nadalje na glavnom pretresu navela da u periodu između sjednica vlade od 02.07.2001. godine i 17.07.2001.godine odnosno na nastavku sjednice od 18.07.2001.godine nije pribavljena nikakva dodatna dokumentacije, te je na sjednici Vlade od 17. i 18.07.2001.godine razmatran isti materijal koji je bio i na prethodnoj sjednici od 02.07.2001.godine. Iz iskaza ove svjedokinje navedenog u istrazi na zapisnik (dokaz označen kao 3-B-15), proizilazi da je iz kabineta zaprimila pisma načelnika Opštine Ribnik, Drene Đukić koja su se razlikovala u pogledu visine dugovanja prema preduzeću „Trgokomerc“ d.o.o. Ribnik od ranije podnesenog zahtjeva, zbog čega je zakazala sastanak sa optuženim Ivanić Mladenom, na kojem ju je optuženi obavjestio da ukoliko bilo šta nije u saglasnosti i postoji bilo kakav spor, da se zastane sa realizacijom prethodno donesenog rješenja od 18.07.2001. godine.

Iskazi navedenih svjedoka su međusobno saglasni i sa iskazom svjedoka Petra Kunića, koji je na glavnom pretresu naveo da je u inkriminisanom periodu bio ministar Ministarstva lokalne uprave i samouprave, kada je od sekretarijata zaprimio dokumentaciju koja se odnosila na izgradnju zgrade Opštine Ribnik. Isti predmet je dao da izuči njegov zamjenik Dragan Podinić, međutim iz dokumentacije kojom je raspolagao svjedok je procjenio da nije imao dovoljno relevantnih podataka da bi prihvatio zahtjev i dao svoje pozitivno stanovište. Optuženi Miro Jurišić je dolazio kod njega i tražio da mu se dug plati, međutim on je čuo da je šuma posječena, da su računi naknadno pribavljani, što je kod njega stvaralo određene sumnje, pa je i to jedan od razloga zbog kojih je predmet vratio sekretarijatu Vlade i oglasio se nenadležnim. Nadalje, svjedok je na glavnom pretresu naveo da se nije glasalo na sjednici Vlade kada je donesena predmetna odluka od 18.07.2001.godine, odnosno da klasični čin glasanja „ko je za, a ko protiv“ nije izveden, stim što je potvrdio da optuženi Mladen Ivanić nije donio odluku mimo Vlade.

Nadalje, ocjenom iskaza svjedoka Tešanović Davida i Đorojević Rajka, kao i Izvještaja o međusobnim potraživanjima od 27.04.2001. godine (dokaz označen kao 3-C-6) Sud je utvrdio da je rješenjem Ministarstva uprave i lokalne samouprave od 2000. godine, koje je doneseno prije Vlade kojom je predsjedavao optuženi Mladen Ivanić, formirana komisija koju su sačinjavali članovi Rajko Đorojević ispred tog ministarstva, Nikola Dvizac ispred Opštine Ribnik i David Tešanović ispred Šumskog gazdinstva Ribnik. Ova komisija je 27.04.2001. godine utvrdila da postoje sporna međusobna potraživanja između Šumskog gazdinstva Ribnik i Opštine Ribnik (vezano za izgradnju zgrade opštine Ribnik) u iznosima naznačenim

u pomenutom izvještaju koji je dostavljen i Ministarstvu lokalne uprave i samouprave.

Također, Sud je cjenio i iskaz svjedoka Čeko Boška dat na glavnom pretresu, iz kojeg iskaza proizilazi da je ovaj svjedok bio glavni revizor u inkriminisanom periodu, kada je odlukom Visokog predstavnika naloženo da se izvrši revizija finansijskog poslovanj u Javnom preduzeću šumarstva „Srpske šume“. On je formirao tim koji je vršio reviziju, na osnovu uzorka u 11 šumskih gazdinstava među kojima je bilo i Šumsko gazdinstvo Ribnik. Taj tim je utvrđivao činjenice na osnovu dokumentacije sa kojom je raspolagao, a koje su navedene u izvještaju, i na osnovu kojeg izvještaja je svjedok sačinio svoje mišljenje. Jedno poglavlje tog izvještaja je bilo i uticaj Vlade putem svojih odluka i zaključaka na poslovanje u tom javnom preduzeću, a jedno od tih rješenja je bilo i rješenje Vlade koje se odnosilo na vansudsko poravnjanje sa preduzećem „Trgokomerc“ Ribnik. U izvještaju je navedeno da nije bilo usaglašenih evidencija vezano za iznos koji je naveden u vansudskom poravnjanju. Također, svjedok je objašnjavajući dio izvještaja u kojem je navedeno da nije bila validna knjigovodstvena dokumentacija da bi Vlada mogla postupiti po zahtjevu Opštine Ribnik za namirenje duga preduzeću „Trgokomerc“, naveo da se to odnosi na potraživanja i dugovanja između Opštine Ribnik, preduzeća „Trgokomerc“ i Šumskog gazdinstva Ribnik.

Nadalje, iz Izvještaja o obavljenoj reviziji poslovanja u Javnom preduzeću šumarstva „Srpske šume“ (dokaz označen kao 6-B-1) proizilazi da je Vlada RS donijela predmetno rješenje od 18.07.2001. godine a da se prethodno nije uvjerila u visinu stvarnog duga Opštine Ribnik prema preduzeću „Trgokomerc“ i bez upoznavanja Opštine Ribnik. Iz ovog izvještaja nadalje proizilazi da je Vlada donijela ovu odluku na osnovu zahtjeva Opštine Ribnik od 24.04.2001. godine, prijedloga preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik i nalaza vještaka kojim je izvršen samo obračun kamata a ne i stvarnog duga. Također je u izvještaju navedeno da pomenuti zahtjev Opštine Ribnik, na osnovu kojeg je doneseno rješenje Vlade o vansudskom poravnjanju, nije pratila validna knjigovodstvena dokumentacija i evidencija.

Iz zapisnika sa sjednice Vlade Republike Srpske (dokaz označen kao 3-C-10), održane dana 02.07.2001. godine proizilazi da je kao tačka dnevnog reda uvršten i navedeni prijedlog za vansudsko poravnjanje od 22.06.2001. godine, te da je nakon razmatranja ove tačke dnevnog reda na sjednici utvrđeno da se zaduži Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i

vodoprivrede da pribavi potrebne stavove od Šumskog gazdinstva vezano za ovaj prijedlog i pripremi svoj prijedlog za narednu sjednicu.

Iz stenograma sa sjednice Vlade Republike Srpske od 02.07.2008. godine (dokaz označen kao 3-C-11) proizilazi da je optuženi Mladen Ivanić najprije iznio prijedlog da se pribavi stav Šumskog gazdinstva vezan za prijedlog preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik. Član Vlade Rajko Latinović je predložio da pravna služba Ministarstva i Šumsko gazdinstvo daju svoj odgovor vezano za navedeni prijedlog. Također, savjetnik predsjednika Vlade za ekonomska pitanja Milica Bisić je predložila da, nakon što se dobije procjena od Šumskog gazdinstva, da se ovo pitanje razmotri i u Ministarstvu finansija. Nadalje, iz stenograma proizilazi da je optuženi Mladen Ivanić naveo da je napravljena predmetna zgrada i da Opština hoće da se izmire obaveze. Suština je, prema navodima optuženog da se eliminiše budžet i da se teret prebacuje sa budžeta na prirodno bogatstvo-drvo. Također optuženi je prema navodima iz ovog stenograma naveo da se dug izmiruje na teret šume, te da pravna služba treba da definiše proširenje sječe, kako ne bi ugrozila ekonomsku podlogu preduzeća (Šumskog gazdinstva Ribnik).

Nadalje, iz zapisnika sa sjednice Vlade Republike Srpske od 17.07.2008. godine proizilazi da je na nastavku sjednice održane dana 18.07.2008.godine doneseno rješenje kojim se odobrava vansudsko poravnanja sa preduzećem „Trgokomerc“ iz Ribnika i vanredna sječa šume u vrijednosti osnovnog duga i polovine vrijednosti kamata.

Iz stenograma sa nastavka sjednice Vlade Republike Srpske od 18.07.2008. godine proizilazi da optuženi Mladen Ivanić upoznaje prisutne da su na ranijoj sjednici imali prijedlog preduzeća „Trgokomerc“ za vanrednu sječū za izgradnju Opštine Ribnik, te je predložio, obzirom da se konsultovao sa zamjenikom ministra koji smatra da se može izvršiti sječa, da količina ne smije biti u iznosu koji je predložen, nego da se može dati osnovni dug i najviše polovina kamate. Član Vlade, Pero Bukejlović se složio sa navedenim prijedlogom. Na kraju vezano za ovo pitanje, iz stenograma je vidljivo da Ivanić postavlja pitanje: saglasni, nakon čega se razmatraju druge tačke dnevnog reda.

Sud je poklonio vjeru iskazima navedenih svjedoka, obzirom da se sadržaji ovih iskaza logički nadovezuju, istima se potvrđuje niz detalja i istovjetnih činjenica, tako da ne ostavljaju nikakav „prostor“ da se u njih sumnja. S druge strane, po nalaženju Suda ništa relevantno nije ponuđeno od strane odbrane optuženih, što bi dovelo u sumnju vjerodostojnost iskaza ovih

svjedoka. Ove zaključke Suda potvrđuje i okolnost da svjedoci koji su saslušani na glavnom pretresu nisu htjeli da tvrde ono u šta nisu sigurni, nego su potvrdili samo ono što im je dobro poznato, što također ukazuje na odsustvo svake namjere ovih svjedoka da se optuženi neosnovano tereti. Također, Sud je prihvatio i navedene materijalne dokaze koji su u odnosu na postojanje odlučnih činjenica međusobno saglasni, i njihova sadržina nije dovedena u sumnju ostalim izvedenim dokazima. Također, vjerodostojnost ovih dokaza u njihovim pojedinim dijelovima potvrđuju i pomenuti svjedoci u svojim iskazima.

Ocjenom sadržine navedenih dokaza, kako svakog pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti, kao i u vezi sa ostalim izvedenim dokazima Sud je najprije utvrdio da su do donošenja predmetne odluke Vlade od 18.07.2001. godine, pa i nakon ove odluke Vlade, postojala neusaglašena potraživanja i dugovanja između Šumskog gazdinstva Ribnik (koje je imalo ugovorne obaveze prodavca drvnih sortimenata), Opštine Ribnik (koja je imala ugovorne obaveze kupca drvnih sortimenata, u korist preduzeća „Trgokomerc“) i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik (koje je imalo ugovorne obaveze izvođača radova na izgradnji zgrade Opštine Ribnik) koje je všilo sječu i izvoz tih drvnih sortimenata u svoju korist. Ovu činjenicu potvrđuje najprije svjedokinja Drena Đukić, koja je više puta u svom iskazu ponovila da ova potraživanja nisu bila sravnjena te da se nije znalo koliko ko duguje, pa i nakon donesene odluke Vlade od 18.07.2001. godine. Ovu činjenicu nadalje potvrđuje i njen dopis od 11.09.2001. godine kojim traži od optuženog Ivanić Mladena da se formiraju komisije na nivou Vlade, koje će utvrditi iznos dugovanja Opštine Ribnik prema Trgokomercu, pa tek onda da se pristupi realizaciji predmetne odluke. Isto tako, da su postojala sporna potraživanja između Opštine Ribnik i Šumskog gazdinstva Ribnik, potvrđuju svjedoci Tešanović David i Rajko Đorojević, a čiji iskazi su saglasni i sa izvještajem od 27.04.2001. godine iz kojeg su vidljivi i iznosi spornih međusobnih potraživanja.

Nadalje, na osnovu navedenih dokaza optužbe, Sud je izveo zaključak da materijal-dokumentacija koja je bila priložena sa prijedlogom preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik za vansudsko poravnanje, a koji je razmatran kao tačka dnevnog reda na sjednici Vlade od 02.07.2001. godine te 17. i 18.07.2001. godine nije bila pouzdana osnova da optuženi Mladen Ivanić predloži i sugerije da se prijedlog za vansudsko poravnanje prihvati od strane Vlade, odnosno nije bilo dokumenata koji bi ukazivali na jasan stav sve tri ugovorne strane (Opštine Ribnik, preduzeća „Trgokomerc“ i Šumskog gazdinstva Ribnik) u pogledu visine dugovanja prema preduzeću

„Trgokomerc“ Ribnik, na osnovu kojeg bi se donijela odluka Vlade o preuzimanju ovog duga.

Stim u vezi, na sjednici Vlade održanoj dana 02.07.2001.godine razmatran je, kao tačka dnevnog reda, navedeni prijedlog za vansudsko poravnanje, preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik od 22.06.2001. godine, te je zaključeno da se o ovom prijedlogu prethodno pribavi stav Šumskog gazdinstva Ribnik i da Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede pripremi svoj prijedlog povodom predmetnog prijedloga za vansudsko poravnanje, kako bi se na narednoj sjednici moglo odlučiti o ovom prijedlogu. Kao materijal za ovu sjednicu, uz navedeni prijedlog, bio je i zahtjev Ošptine Ribnik (dokaz 3-C-5) odluka Vlade iz 1998. godine kojom je obustavljena sječa koja je vršena po odluci Vlade iz 1996. godine, odluka Vlade iz 1996. godine, tužba preduzeća „Trgokomerc“ (dokaz označen kao 3-C-8) a sastavni dio tužbe je bio nalaz i mišljenje vještaka koji se odnosio samo na iznos kamata. Ove činjenice potvrđuju navedeni materijalni dokazi 3-C-10, 3-C-11, zatim u svojim iskazima svjedoci Biljana Simeunović, Petar Kunić, kao i navedeni prijedlog o vansudskom poravnanju, iz kojeg je vidljivo koja dokumentacija se šalje kao prilog, Vladi Republike Srpske, odnosno Ministarstvu za lokalnu upravu i samoupravu Vlade.

Navedeni materijal je bio prethodno dostavljen Ministarstvu lokalne uprave i samouprave, kako bi ovo ministarstvo na čelu sa ministrom Kunić Petrom iznijelo svoj prijedlog na sjednici Vlade o predmetnom prijedlogu za vansudsko poravnanje. Svjedok Petar Kunić je naveo da nije htio dati svoje mišljenje o ovom prijedlogu iz razloga što je smatrao da materijal kojim je raspolagao nije bio dovoljan da iznese svoj stav po ovom pitanju, zatim jer je smatrao da je ovo pitanje izvan nadležnosti njegovog ministarstva, ali i iz razloga što je čuo da je šuma već posječena i da ne postoji dug prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik. Iz navedenih razloga je ovaj materijal vratio sekretarijatu Vlade, kako bi Vlada ocjenila ko je nadležan za ovo pitanje, a ovu činjenicu potvrđuje i svjedokinja Biljana Simeunović. Također, da navedena dokumentacija nije bila dovoljna da se odluči o prijedlogu za vansudsko poravnanje jasno potvrđuje i pomeniti zaključak Vlade da se prethodno pribavi mišljenje Šumskog Gazdinstva o ovom prijedlogu. Dakle, i pored navedene materijalne dokumentacije koju su članovi vlade kao i optuženi Mladen Ivanić imali na raspolaganju, zaključeno je da se o prijedlogu za vansudsko poravnanje odluči po pribavljenom mišljenju ovog Šumskog gazdinstva. Ovakav zaključak donesen na sjednici Vlade od 02.07.2001.godine potvrđuje prije svega zapisnik i stenogram sa te sjednice (dokazi označeni kao 3-C-10 i 3-C-11) kao i iskaz svjedokinje Biljane Simeunović. Stim u vezi, svjedok Boško Čeko

i izvještaj o obavljenoj reviziji poslovanja u Javnom preduzeću Srpske šume, potvrđuju navedeni zaključak Suda, da je Vlada RS donijela predmetno rješenje od 18.07.2001.godine a da isto nije pratila validna knjigovodstvena dokumentacija i evidencija na osnovu koje bi se donijelo to rješenje.

Činjenica je da se u ovom materijalu za sjednicu vlade nalazio i zahtjev Opštine Ribnik (dokaz označen kao 3-C-5) koji je potpisala tadašnji načelnik te opštine, Drena Đukić i predsjednik Skupštine opštine, Miloš Todorović. Tim zahtjevom zatraženo je da Vlada od opštine preuzme dug prema preduzeću „Trgokomerc“ u iznosu od 536.529,00 KM i obračunate kamate na taj dug u iznosu od 168.840,00 KM što ukupno iznosi 705.369,00 KM. U vezi sa ovim zahtjevom, svjedokinja Drena Đukić je u svom iskazu navela da je na nagovor optuženog Jurišić Mire potpisala predmetni zahtjev, čiji je sadržaj sastavljao upravo ovaj optuženi. Isti joj je prethodno rekao da je razgovarao sa optuženim Ivanić Mladenom koji mu je rekao da ima naznaka da će Vlada preuzeti dug Opštine prema njegovom preduzeću, pa je potrebno podnijeti zahtjev Vladi za namirenje tog duga, kako bi Vlada mogla unaprijed planirati ta novčana sredstva za dug. Također, svjedokinja Drena Đukić je smatrala da ovaj zahtjev nije bio konačan, nego je smatrala da će se njime samo inicirati rješavanje iznosa duga prema navedenom preduzeću i načina njegovog namirenja. Zbog toga je kasnije, kada je čula za predmetnu odluku Vlade od 18.07.2001.godine (koju nije zvanično dobila kao načelnik Opštine), nastojala stupiti u kontakt sa optuženim Ivanić Mladenom kako bi se formirale komisije na nivou Vlade, koje bi utvrdile visinu dugovanja, i da bi se do tada zastalo sa realizacijom odluke. O ovim svojim zahtjevima je pisala optuženom Ivanić Mladenu i usmeno mu je iste saopštavala u mjesecu augustu 2001. godine.

Iz dokaza 3-C-8 i 3-C-9, sud je utvrdio da je optuženi nakon ovog zahtjeva kojim opština faktički priznaje dug, podnosi tužbu Općinskom sudu u Mrkonjić gradu od 13.06.2001. godine, a nakon toga ovu tužbu zajedno sa prijedlogom za vansudsko poravnanje od 22.06.2001. godine podnosi Vladi republike Srpske.

Logičnom ocjenom ovih dokaza kao i navedenog iskaza svjedokinje Drene Đukić, potvrđuje se već navedeni zaključak Suda da ovi dokumenti, koji su se našli kao materijal na pomenutim sjednicama Vlade, a za koje je svjedokinja Biljana Simeunović potvrdila da su ključni dokumenti (posebno zahtjev Opštine od 24.04.2001.godine) na osnovu kojih je donesena predmetna odluka Vlade, nisu bili pouzdana osnova da optuženi ponovo predloži kao tačku dnevnog reda za sjednicu i da na sjednici sugeriše da se

donese predmetna odluka Vlade od 18.07.2001.godine. Ovo posebno iz razloga što iz ovih dokumenata, kao i iz pomenutog zahtjeva Opštine nije vidljiv stav Šumskog gazdinstva Ribnik o visini duga prema preduzeću „Trgokomerc“, a koji je zatražen na sjednici Vlade od 02.07.2001. godine. Stim u vezi dokaz 3-C-11 potvrđuje da je optuženi Mladen Ivanić prvi predložio da se pribavi ovaj stav, a njegov savjetnik za ekonomska pitanja je još predložila da se nakon pribavljanja ovog stava pribavi i mišljenje Ministarstva finansija. Također, svjedokinja Drena Đukić je u svom iskazu navela da joj je na održanom sastanku sa optuženim Ivanić Mladenom u septembru mjesecu 2001. godine, nakon što je optuženog obavjestila o svim spornim fakturama prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik, isti sugerisao da sporne fakture vrata Šumskom gazdinstvu jer u tom gazdinstvu znaju „ko je otjerao šumu“, što u vezi sa činjenicom da je na sjednici Vlade od 02.07.2001.godine prvi predložio da se pribavi ovaj stav Šumskog gazdinstva Ribnik, ukazuje na relevantnost pribavljanja ovog stava kako bi se uopšte moglo predložiti prihvatanje duga prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik.

Nadalje, na osnovu iskaza svjedokinje Biljane Simeunović, Sud je utvrdio da nakon ove održane sjednice Vlade od 02.07.2001.godine, nije pribavljen niti jedan dodatni dokument za sjednicu Vlade održanu dana 17.07. i 18.07.2001. godine, tako da je na ovoj sjednici razmatran isti onaj materijal koji je bio predmet razmatranja na sjednici održanoj dana 02.07.2001.godine. Također, na osnovu iskaza svjedokinje Biljane Simeunović, Sud je utvrdio da je optuženi Mladen Ivanić uvrstio kao tačku dnevnog reda za sjednicu Vlade održanu dana 17.07. i 18.07.2001.godine i predmetni prijedlog za vansudsko poravnanje preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik. Stim u vezi, svjedokinja Biljana Simeunović je pojasnila da je kao sekretar Vlade donosila optuženom Ivanić Mladenu kao premijeru Vlade materijale koji su dostavljani u sekretarijat, a on je utvrđivao prijedlog dnevnog reda, nakon čega su materijali dostavljani ministarstvima.

Imajući u vidu da se na sjednici Vlade održanoj dana 17.07. i 18.07.2001. godine raspravljalo na osnovu istog materijala kao sa ranije sjednice, Sud je izveo logičan zaključak, a što potvrđuje i stenogram sa ove sjednice, da za ovu sjednicu nije pribavljen stav Šumskog gazdinstva o predmetnom prijedlogu za vansudsko poravnanje, niti je Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede pripremilo svoj prijedlog povodom pomenutog prijedloga za vansudsko poravnanje, a što su bile dužnosti ovog Ministarstva prema zaključku sa ranije sjednice. Ovakav zaključak Suda nije doveden u sumnju niti jednim drugim dokazom, kako optužbe tako i

odbrane optuženog. Nadalje, na osnovu stenograma sa ove sjednice Vlade, Sud je utvrdio da je optuženi Mladen Ivanić predložio da se prihvati ovaj prijedlog, i to osnovni dug naveden u tom prijedlogu i polovina kamate. Na osnovu ovog dokaza, vidljivo je da se o ovom prijedlogu nije glasalo, a svjedok Petar Kunić je također potvrdio da se o ovome nije glasalo, odnosno da nije bio klasični čin „koje za a ko protiv“ ovog njegovog prijedloga.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja iz navedenih dokaza optužbe, Sud je izveo nesumljiv zaključak, da optuženi Mladen Ivanić kao službeno lice odnosno premijer Vlade Republike Srpske koji se u smislu člana 7. Zakona o Vladi Republike Srpske stara za sprovođenje odluka Vlade, nije imao osnova da predloži da se donese odluka Vlade od 18.07.2001. godine, jer je zanemario zaključke sa ranije sjednice Vlade, pa je na taj način propustio da utvrdi da li je postojao dug prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik po predmetnim ugovorima i ukoliko postoji, kolika bi bila visina tog duga, pa tek onda da eventualno uvrsti u dnevni red i predloži donošenje navedene odluke od 18.07.2001. godine.

Sud nalazi, da je na ovaj način, optuženi Mladen Ivanić očigledno nesavjesno postupio. Prilikom izvođenja ovog zaključka (koje predstavlja faktičko pitanje koje sud utvđuje u svakom konkretnom slučaju), Sud je pošao prije svega od činjenica koje je utvrdio, odnosno da je do donošenja predmetne odluke pa i nakon toga bilo sporno postojanje i visina dugovanja prema preduzeću „ Trgokomerc“, te da predmetni materijal-dokumentacija nije bila dovoljna osnova da optuženi uvrsti u dnevni red i predloži donošenje predmetne odluke. Optuženi Ivanić Mladen je zanemario zaključke sa ranije sjednice Vlade, na kojoj je resorno Ministarstvo bilo zaduženo da pripremi svoj prijedlog povodom prijedloga za vansudsko poravnanje, te da se pribavi i mišljenje-stav Šumskog gazdinstva povodom ovog pitanja, a što je i sam optuženi predlagao na ovoj ranijoj sjednici. Uprkos ovim zaključcima sa ranije sjednice, optuženi kao tačku 51. dnevnog reda za sjednicu Vlade održanu dana 17.07. i 18.07.2001. godine, uvrštava „prijedlog rješenja o odobravanju vansudskog poravnanja sa preduzećem „Trgokomerc“ iz Ribnika u smislu odobravanja vanredne sječe šume u vrijednosti osnovnog duga i polovine vrijednosti kamate“ a na sjednici i predlaže da se prihvati ovaj prijedlog i donese predmetna odluka, odnosno da se prizna dug prema preduzeću „Trgokomerc“ u ukupnom iznosu od 647.439,45 KM. Po ocjeni Suda, ovakvo nesavjesno postupanje po svom intezitetu i značaju, prevazilazi običnu nemarnost, i kao takvo je na prvi pogled uočljivo za svakog, što u svakom slučaju, nesavjesnom postupanju daje karakter očigledno nesavjesnog postupanja.

Navedeni zaključak Suda, da je optuženi kritične prilike očigledno nesavjesno postupao, potvrđuje i njegovo ponašanje nakon donesene odluke. Tako još u mjesecu augustu, (dakle prije nego što je faktički i počela realizacija predmetne odluke) svjedokinja Drena Đukić je usmeno obavjestila optuženog da nije zvanično zaprimila ovu predmetnu odluku, te je tražila od njega da se zastane sa realizacijom te odluke dok se ne utvrde sporna dugovanja prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik, nakon čega je bezuspješno pokušavala da održi sastanak kako bi ga obavjestila o svim spornim fakturama. Nakon toga je podnijela i dopis optuženom Ivanić Mladenu od 11.09.2001. godine kojim traži da se zastane sa realizacijom predmetne odluke, zatim da se formira komisija na nivou Vlade koja će utvrditi dugovanja između Opštine Ribnik i preduzeća „Trgokomerc“ i između Šumskog gazdinstva Ribnik i preduzeća „Trgokomerc“, nakon čega će se utvrditi stvarni dug prema tom preduzeću. Tek nakon ovog dopisa, prema iskazu ove svjedokinje, u oktobru mjesecu održan je sastanak na kojem joj je optuženi sugerisao da se formira zajednička komisija i da se utvrdi šta je sporno a šta nije, te da se sporne fakture vrate Šumskom gazdinstvu Ribnik jer oni znaju ko je posjekao i izvezao šumu. Stoga, po ocjeni ovog Suda, činjenice koje potvrđuje ova svjedokinja ukazuju na to da optuženi i nakon prijema ovog dopisa od 11.09.2001.godine nije poduzimao nikakve mjere kako bi se utvrdilo postojanje duga i njegove visine, nego se tek nakon dopisa svjedokinje Drene Đukić od 10.10.2001. godine (dokaz označen kao 3-C-18) na sjednici vlade održanoj dana 18.10.2001.godine donosi zaključak da se zastane sa realizacijom prethodne odluke od 18.07.2001.godine. Ove činjenice koje potvrđuje svjedokinja Drena Đukić jasno potvrđuju pomenuti zaključak Suda da je optuženi postupajući na navedeni način, očigledno nesavjesno postupao.

Sud nadalje nalazi da drugi izvedeni dokazi (izuzev navedenih dokaza na kojima Sud zasniva svoje odlučno utvrđenje), uključujući i dokaze odbrane optuženog, na bilo kakav način ne dovode u pitanje pomenuti zaključak Suda o postojanju radnje izvršenja optuženog Ivanić Mladena. U vezi stim, teza odbrane optuženog Mladena Ivanića je bila da je predmetna odluka od 18.07.2001.godine, odluka Vlade, te da se za donošenje ove odluke ne može teretiti optuženi Mladen Ivanić. Međutim, Sud nalazi da se u konkretnom slučaju, ovom tezom ne mogu dovesti u pitanje odlučni zaključci Suda u pogledu postojanja radnje izvršenja optuženog. Optuženi Mladen Ivanić je u inkriminisanom periodu predsjedavao Vladom, i imao je u konkretnom slučaju, odgovarajući uticaj na donošenje predmetne odluke od 18.07.2001. godine kao i na donošenje kasnije odluke od 18.10.2001. godine kojom se zaustavlja realizacija ove odluke. Optuženi je predložio

sadržaj predmetne odluke od 18.07.2001. godine i ovu odluku je lično potpisao. Naime, u smislu člana 7 Zakona o Vladi republike Srpske optuženi je bio dužan da kao predsjednik Vlade ne samo predstavlja Vladu, nego je bio dužan da obezbjedi usklađeno djelovanje Vlade i ministarstva, te je bio dužan i da se stara o izvršavanju akata vlade koje je potpisivao. Stim u vezi, optuženi je bio upoznat o činjenicama koje su prethodile podnošenju predmetnog prijedloga za vansudsko poravnanje, te je o tome upoznao i ostale članove Vlade, a što potvrđuje stenogram sa sjednice Vlade održane dana 02.07.2001.godine. Također, kao što je već pomenuto, svjedok Petar Kunić je naveo razloge zbog kojih, kao ministar Mnistarstva za lokalnu upravu i samoupravu nije htio da na sjednici Vlade iznese svoj prijedlog odluke o pomenutom prijedlogu za vansudsko poravnanje. Optuženi Mladen Ivanić je to učinio na sjednici Vlade od 18.07.2001. godine, kada je predložio da se prihvati ovaj prijedlog za vansudsko poravnanje, uprkos pomenutim zaključcima sa ranije sjednice Vlade. Taj prijedlog je i prihvaćen na sjednici Vlade na kojoj se čak nije ni glasalo o ovom pitanju, kako bi se uopšte u smislu člana 26. Zakona o Vladi Republike Srpske moglo utvrditi da je predmetna odluka donesena većinom glasova svih članova Vlade. Da je imao uticaj kao predsjednik Vlade da sugeriše zaustavljanje provođenja odluke od 18.07.2001.godine potvrđuje u svom iskazu svjedokinja Biljana Simeunović, koja je navela da kada je obavjestila optuženog da se dopisi načelnika Opštine Ribnik Drene Đukić od 24.04.2001.godine i 10.10.2001.godine međusobno razlikuju u pogledu iznosa duga prema preduzeću „Trgokomerc“, isti joj je rekao da se zaustavi provođenje odluke od 18.07.2001. godine, i to na prvoj, sljedećoj sjednici. Na sjednici Vlade održanoj dana 18.10.2001. godine donesena je odluka kojom se zaustavlja sprovođenje odluke Vlade od 18.07.2001. godine.

Nadalje, ocjenom svih, do sada navedenih dokaza optužbe koji su izvedeni na glavnom pretresu, Sud je utvrdio da je optuženi bio svjestan da predlaganjem da se prihvati predmetni prijedlog za vansudsko poravnanje (i to cjelokupnog iznosa osnovnog duga i polovine kamata) može nastupiti veća imovinska šteta za Šumsko gazdinstvo Ribnik.

Prije svega, sama činjenica da je optuženi zanemario pomenute zaključke sa ranije sjednice Vlade, jasno upućuje na ovakav zaključak Suda. Tim prije, što je i sam optuženi na ovoj sjednici Vlade od 02.07.2001. godine prvi predložio da se pribavi mišljenje Šumskog gazdinstva o predmetnom prijedlogu za vansudsko poravnanje. Također, isti upozna je članove Vlade da bi se prihvatanjem njegovog prijedloga teret sa budžeta prebacio na prirodno bogatstvo-drvo. Također, optuženi je prisutne članove Vlade

upoznao da bi pravna služba trebala da definiše proširenje sječe, kako se ne bi ugrozila ekonomska podloga preduzeća. Ove činjenice kada se dovedu u vezu sa odlučnim zaključkom suda da je optuženi kritične prilike očigledno nesavjesno postupao, jasno ukazuju na svijest optuženog da usleg toga može nastupiti veća imovinska šteta za Šumsko gazdinstvo. Stim u vezi, optuženom je bilo poznato da je ranija Vlada (prije Vlade kojom je optuženi predsjedavao) svojom odlukom iz 1998. godine obustavila sječú šume radi izgradnje predmetne zgrade, a da pri tome na sjednici Vlade nije upoznavao članove Vlade o razlozima za ovakvu obustavu. Isti se prethodno nije konsultovao niti sa svojim pravnim savjetnikom za ekonomska pitanja (koji je predlagao da se prije razmatranja predmetnog prijedloga za vansudsko poravnanje ne samo pribavi mišljenje Šumskog gazdinstva nego i ministarstva finansija) nego je tek nakon što ga sekretar Vlade upozna je da se pomenuti dopisi načelnika Opštine Ribnik razlikuju u pogledu visine dugovanja prema preduzeću „Trgokomerc“, optuženi predložio tom sekretaru da se već na sljedećoj sjednici zaustavi sprovođenje odluke od 18.07.2001. godine. I ove činjenice (koje potvrđuje stenogram sa sjednice Vlade od 02.07.2001. godine i iskaz svjedokinje Biljane Simeunović) ukazuju na zaključak Suda o postojanju svijesti optuženog da usljed opisanog očigledno nesavjesnog postupanja, može nastupiti šteta za Šumsko gazdinstvo Ribnik.

U ovoj krivičnoj stvari nije sporno, kao što je već pomenuto, da se po navedenim ugovorima zaključenim (po ranijoj odluci Vlade republike Srpske od 10.12.1996.godine-dokaz 3-C-1) između Opštine Ribnik, Šumskog gazdinstva Ribnik i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik, ovo preduzeće obavezivalo da, najprije obezbjeđuje građevinski materijal, a kasnije i da izgradi zgradu Opštine Ribnik, dok je po ugovoru između Šumskog gazdinstva Ribnik i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik (dokaz 6-D-1) zaključenim na osnovu predmetne odluke Vlade od 18.07.2001.godine, ovo preduzeće imalo ovlaštenje da vrši sječú, izvoz i otpremu drvnih sortimenata kako bi namirilo svoje potraživanje u visini naznačenoj u toj predmetnoj odluci.

Međutim, Sud je utvrdio da je odlukom Vlade od 18.07.2001.godine, čije je donošenje i sadržinu te odluke predložio optuženi Mladen Ivanić, nastupila šteta za Šumsko Gazdinstvo Ribnik, u iznosu od 178.816,24 KM. Stim u vezi, Sud je utvrdio da je do donošenja ove odluke bio u cjelosti izmiren dug prema ovom preduzeću, za izvršene radove na izgradnji zgrade Opštine Ribnik, odnosno Sud je utvrdio da je ovo preduzeće sječom, izvozom i otpremom drvnih sortimenata u svoju korist, namirilo svoja potraživanja za izgradnju zgrade, prije donošenja predmetne odluke. Stoga,

po ocjeni Suda, sva sječa drvnih sortimenata koja je vršena po osnovu ove odluke, do 01.11.2001. godine kada je nastupila obustava realizacije ove odluke predstavlja imovinsku štetu. Ovu odlučnu činjenicu Sud je, između ostalih dokaza, utvrdio i na osnovu nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke Aleksandra Gavrića, nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Stupar Savana, nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke Vujasinović Nebojše, iskaza svjedoka Tepić Sime, Antonić Slobodana, Tešanović Davida, Vračar Darke, Ranko Krajcera, Đukić Borislava, zatim materijalnih dokaza označenih kao 3-C-15,3-C-16, 3-C-23, 3-C-25, 3-C-27, 24-B-5.3,24.B.5.2,24-B-1,24-A-4, 24-A-10, 6-D-1.

Sud je poklonio vjeru ovim izvedenim dokazima optužbe, budući da su isti međusobno saglasni u odnosu na odlučne činjenice koje je Sud utvrdio na osnovu ovih dokaza. Isti dokazi, kada su u pitanju bitne činjenice, nisu protivrječni sa drugim izvedenim dokazima, i ničim ozbiljnim nisu dovedeni u sumnju od strane odbrane.

Vještak šumarske struke Gavrić Aleksandar je u svom nalazu i mišljenju iznesenom na glavnom pretresu naveo da je u periodu od 22.04.1997. do 07.07.2000. godine, Šumsko gazdinstvo Ribnik na ime izgradnje zgrade Opštine Ribnik, preduzeću „Trgokomerc“ isporučilo šumskih drvnih sortimenata u količini od 13.075,10 metara kubnih neto drvne mase, čija je cijena prema cjenovniku JP Šumarstva „Srpske šume“ iznosila 1.088.704,01 KM. Prema ovom vještaku, ispod minimalne cijene je otpremljeno i fakturisano (po fakturama 337, 362,439,556,654/97) 3.227,20 metara kubnih drvnih sortimenata u vrijednosti od 190.044,62 KM, tj. prikazano je da je otpremljeno i fakturisano 898.659,48 KM, a stvarno je realizovano 1.088.704,01 KM. Fakturisanje ispod cjenovnika izvršeno je suprotno tada važećem cjenovniku, čija je primjena obavezujuća prema članu 51. Zakona o šumama. Nadalje, prema nalazu i mišljenju ovog vještaka u periodu od 01.09.2001.godine kada je započela realizacija predmetne odluke Vlade, pa do 01.11.2001.godine kada je (formalno) obustavljena sječa, izvoz i otprema drvnih sortimenata po toj odluci, posječeno je 3.862,34 metra kubna drveta, u vrijednosti od 178.816,24 KM. Vještak je u svom pismenom nalazu i mišljenju naveo tabelarni pregled u kojem je detaljno naveo količinu, vrstu i klasu drvnih sortimenata koji su posječeni, zatim je naveo i knjige premjerbe u koje se evidentirala posječena drvna masa, zatim otpremne iskaze u kojima je bila evidentirana otpremljena drvna masa kao i računi koji su se idavali za tu otpremljenu drvnu masu.

Sud je poklonio vjeru nalazu i mišljenju ovog vještaka šumarske struke, prije svega jer je isti saglasan sa gore navedenim dokazima optužbe, isti je

objektivan i dat u skladu sa pravilima struke, dok još vjerodostojnost ovog dokaza nije dovedena u sumnju dokazima odbrane. Naime, objektivnost ovog nalaza i mišljenja vještaka šumarske struke ogleda se prije svega u tome što je vještak detaljno naveo dokumentaciju na osnovu koje je sačinio svoj nalaz i mišljenje. To su prije svega računi sa mjesečnim pregledom otpreme i otpremnim iskazima za period od 1997.godine do 07.07.2000. godine, koji su izvedeni na glavnom pretresu (označeni kao dokazi od D-1 do D-41), zatim blokovi otpremnih iskaza (označeni kao dokazi od C-a do C-10), knjige premjerbe (označene kao dokazi od B-11 do B-28). Objektivnost navedenog nalaza i mišljenja vještaka šumarske struke, potvrđuje i činjenica da ovaj vještak nije uzeo u obzir količinu od 1299. metara kubnih drveta koje je fakturirano preduzeću „Trgokomerc“, i uvedeno u knjige premjerbe, međutim, ta količina nije uvedena u otpremne iskaze, ista predstavlja manjak drvnih sortimenata, i taj iznos je izdvojio od drvnih sortimenata koji su isporučeni ovom preduzeću. Također, sam vještak je naveo da sedam faktura koji se odnose na 1998.godinu, ne prate otpremni iskazi iz kojih bi bilo vidljivo da je drvo zaista otpremljeno preduzeću „Trgokomerc“. Međutim, vještak je pojasnio da je za ove fakture koristio izvještaje komisija koje su radile na međusobnom sravnjenju potraživanja (dokazi označeni kao 3-C-6 i 3-C-27) a u kojima su navedene ove fakture, dok je koristio i mjesečne preglede otpreme drvnih sortimenata, koje potvrđuju da je drvo otpremljeno pomenutom preduzeću. Svjedok David Tešanović je u svom iskazu, saglasno sa nalazom i mišljenjem pomenutog vještaka potvrdio da je bio član komisije za sravnjenje potraživanja (u odnosu na izgradnju zgrade opštine Ribnik) između Opštine ribnik i Šumskog gazdinstva Ribnik , te su sačinili i izvještaj (dokaz označen kao 3-C-6) u kojem su naveli sve nesporne fakture, a sporne su izdvajali i nisu unosili u izvještaj. Po ocjeni Suda, ovaj izvještaj upravo sadrži kao nesporne, pomenute fakture koje ne prate otpremni iskazi, te da ova komisija prihvata da su drvni sortimenti naznačeni na fakturama otpremljeni preduzeću „Trgokomerc“. Isto tako i iz zapisnika Ministarstva finansija (dokaz označen kao 3-C-27) ove fakture su prihvaćene kao fakture po kojima su otpremljeni drvni sortimenti preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik. Nalaz i mišljenje ovog vještaka je saglasno i sa iskazom svjedoka Vračar Darke, koji je potvrdio da su pripremani sedmični i mjesečni izvještaji u kojima se evidentirala otprema drvnih sortimenata preduzeću „Trgokomerc“, a isti svjedok je potvrdio da su postojala deklasiranja drvnih sortimenata (umanjenje klase koja je zavedena u knjigama premjerbe u odnosu na klasu navedenu u otpremnim iskazima) što je također saglasno sa nalazom i mišljenjem pomenutog vještaka šumarske struke. Nadalje, ovaj nalaz i mišljenje je saglasan i sa iskazom svjedoka Vrtunić Mile koji je naveo da je u kritičnom periodu radio kao

otpremač drvnih sortimenata, te da je znatna količina drveta otpremljena po klasi „mula“ a radi se u stvari o tehničkom drvetu koje je veće klase i skuplje po cjenovniku, a što je konačno navodio i pomenuti vještak šumarske struke.

Također, nalaz i mišljenje vještaka šumarske struke u odnosu na vrijednost drvnih sortimenata isporučenih preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik po osnovu izgradnje predmetne zgrade, je u cjelosti saglasan sa nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke Stupar Savanom, iznesenim na glavnom pretresu. Tako je i prema ovom ovom vještaku, do zaključenja ugovora od 17.06.1998. godine između Oštine Ribnik kao investitora, i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik kao izvođačem radova na zgradi Optine Ribnik, ovom preduzeću isporučeno drveta u vrijednosti od 535.374,59 KM, a fakturisano je 345.331,86 KM, stim što se razlika od 190.068,95 KM ogleda u tome što je ovom preduzeću u 1997.godini fakturisano ispod minimalne cijene propisane cjenovnikom. Od tog perioda pa do 07.07.2000. godine ovom preduzeću je isporučeno drveta u vrijednosti od 553.329,53 KM. Po ocjeni Suda, preduzeću „Trgokomerc“ je i po ovom nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke, do 07.07.2000. godine isporučeno drveta u ukupnoj vrijednosti od 1.088.704,00 KM. Sud je poklonio vjeru nalazu i mišljenju ovog vještaka, budući da je isti u cjelosti saglasan sa navedenim nalazom i mišljenjem vještaka šumarske struke, isti se zasniva na objektivnoj dokumentaciji koja je izvedena kao dokaz na glavnom pretresu, i isti nalaz nije ničim ozbiljnim doveden u sumnju od strane odbrane.

Iz saglasnih iskaza svjedoka Krajcer Ranka, koji je u inkriminisanom periodu bio inspektor opšteg kriminaliteta, i svjedoka Đukić Borislava koji je u ovom periodu bio načelnik policijske stanice Ribnik, a koje iskaze potvrđuje i izvještaj koji su ovi svjedoci sačinili(dokaz 3-B-28), proizilazi da su ovi svjedoci pregledali fakture koje su im bile na raspolaganju, a koje su ispostavljene preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik.Njihovim sravnjenjem su utvrdili da je ovom preduzeću isporučeno drvnih sortimenata za izgradnju predmetne zgrade u vrijednosti koja premajuše vrijednost ugovorenih radova za izgradnju te zgrade.

Na osnovu zapisnika o izvršenim inspekcijским pregledima (dokazi označeni kao 3-C-15, 3-C-16 i 3-C-23) Sud je utvrdio da je sječa drvnih sortimenata po predmetnoj odluci Vlade od 18.07.2001. godine započeta početkom septembra 2001. godine u odjelima 78. i 79. Šumskog gazdinstva Ribnik, a prva otprema drvnih sortimenata za preduzeće „Trgokomerc“ je bila 04.09.2001.godine. Na osnovu iskaza svjedoka Tepić Sime,

Damjanović Milana i naloga o obustavi radova po odluci Vlade od 18.07.2001.godine (dokaz označen kao 3-C-26) Sud je utvrdio da je po nalogu republičkog inspektora Damjanović Milana, tehnički direktor Šumskog gazdinstva Ribnik Simo Tepić izdao nalog od 01.11.2001. godine, kojim se obustavlja sprovođenje odluke Vlade od 18.07.2001.godine u ovom Šumskom gazdinstvu.

U odnosu na izgradnju zgrade Opštine Ribnik, Sud je na osnovu iskaza svjedoka Čopić Dragane, koja je vršila nadzor nad izgradnjom zgrade po odluci investitora Opštine Ribnik-nadzorni organ, kao i na osnovu konačnog izvještaja o završetku radova na zgradi Opštine Ribnik, utvrdio da je u junu mjesecu 2000. godine završena izgradnja zgrade Opštine Ribnik.

Vještak građevinske struke, Nebojša Vujasinović je u svom iznesenom nalazu i mišljenju, saglasno kao i u pismenom nalazi i mišljenju (dokaz označen kao 24-B-1) naveo da vrijednost ugovorenih radova za izgradnju predmete zgrade prema ugovoru i anexu tog ugovora (dokazi označeni kao 3-C-2 i 3-C-3) iznosi 884.992,92 KM. U pregledu izvedenih radova sa predmjerom i predračunom, ispostavljenim od strane izvođača radova preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik, a potpisanim od strane nadzornog organa i investitora, (dokaz označen kao 24-B-5.3), ovo preduzeće je ispostavilo da je vrijednost izvedenih radova za izgradnju zgrade Opštine Ribnik u ukupnom iznosu od 883.829,43 KM, dok je za rekonstrukciju škole u Ribniku ovo preduzeće ispostavilo iznos od 35.858,07 KM. Sud je poklonio vjeru nalazu i mišljenju ovog vještaka, budući da je isti dat u skladu sa pravilima struke, isti se zasniva na objektivnim dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu, isti nije protivrječan sa ostalim izvedenim dokazima, a i odbrana optuženog ničim ozbiljnim nije dovela u sumnju njegovu vjerodostojnost. Sud je prilikom ocjene vjerodostojnosti imao u vidu da je ovaj vještak prilikom sačinjavanja svog nalaza i mišljenja bio u predmetnoj zgradi, istu je fotografisao te je Sudu predočio fotografije iz kojih nije vidljivo da su urađeni pojedini djelovi koji su uneseni u pomenuti pregled izvedenih radova koji sadrži jedinične cijene izvedenih radova ili nisu urađeni u skladu sa ovim pregledom. Sud je nadalje imao u vidu da je ovaj nalaz i mišljenje u pojedinim njegovim djelovima saglasan i sa iskazima svjedoka. Tako je i svjedok Antonić Slobodan, (saglasno nalazu i mišljenju ovog vještaka), koji je u kritičnom periodu bio predsjednik izvršnog odbora Opštine Ribnik naveo, da su cijene izvođenja pojedinih radova navedene u aneksu ugovora bile prevelike zbog čega je povukao svoj potpis sa tog aneksa. Sud je također imao u vidu da je vještak u svom iznesenom nalazu i mišljenju na glavnom pretresu naveo da građevinska

knjiga nije bila realna osnova, po kojoj bi sačinio svoj nalaz i mišljenje, jer ista nije odgovarala stvarnom stanju izvedenih radova, a i cijene koje su navedene također nisu realne. Stim u vezi, i svjedok Dragana Čopić je na glavnom pretresu saglasno izjavila, (a što potvrđuje i njen izvještaj-dokaz označen kao sud 1) da je povukla svoj potpis kao nadzorni organ sa građevinske knjige, jer u vrijeme potpisivanja te knjige nisu bile unesene cijene pojedinih izvedenih radova, a istu smatra netačnom zbog greški u popisu naknadnih radova i sa predračunske vrijednosti izvedenih radova.

Na osnovu navedenih dokaza optužbe, Sud je utvrdio da je preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik, radi izgradnje zgrade Opštine Ribnik od strane ovog preduzeća, do jula mjeseca 2000. godine isporučeno drvnih sortimenata u ukupnoj vrijednosti od 1.088.704.01 KM, a ukupno ugovorena vrijednost ovih radova je 884.992,92 KM, a vrijednost izvedenih radova koju je ispostavilo ovo preduzeće kao izvodžac radova, i koju je prihvatio investitor i nadzorni organ iznosi 883.829,43 KM. Stoga, Sud nalazi da je prije donošenja odluke Vlade od 18.07.2001. godine bio u cjelosti izmiren dug prema ovom preduzeću, za izvršene radove na izgradnji zgrade Opštine Ribnik. U vezi stim, na osnovu navedenih dokaza Sud je utvrdio da je po odluci Vlade od 18.07.2001.godine, u periodu od 01.09.2001.godine do 01.11.2001. godine posječeno 3.862,34 metra kubna drveta, čija vrijednost iznosi 178.816,24 KM.Imajući u vidu da je do donošenja odluke Vlade od 18.07.2001.godine u cjelosti izmiren dug prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik, to Sud nalazi da ovaj iznos predstavlja štetu koja je nanesena Šumskom gazdinstvu Ribnik.

Kada je u pitanju postojanje imovinske štete, u članu 3. stav 2. Zakona o Vladi Republike Srpske propisano je da Vlada upravlja nepokretnostima u državnoj svojini ako posebnim zakonom nije drugačije određeno. U vezi stim, u članu 4. Zakona o šumama koji je važio u vrijeme učinjenja predmetnog krivičnog djela, propisano je da šumama i šumskim zemljištem u državnoj svojini raspolože, koristi i upravlja Republika Srpska, na način i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom.Također, u članu 13. stav 1. ovog Zakona je propisano da državnim šumama i šumskim zemljištem upravlja i gazduje Javno preduzeće šumarstva, preko šumskih gazdinstava koja su u njegovom sastavu, dok je u stavu 5. istog člana propisano da šumska gazdinstva imaju status pravnog lica. Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka šumarske struke, i na osnovu izvedbenih projekata za odjele 78. i 79. Šumskog gazdinstva Ribnik (dokazi označeni kao B-31 i B-32) Sud je utvrdio da je ovo gazdinstvo u smislu člana 45 Zakona o šumama izvršilo (obilježavanje)doznaku stabala za redovnu sječu, te je u smislu člana 30 istog Zakona donijelo izvedbene prijekte koji su prethodno odobreni od

strane Opštinskog šumarska inspektora, i po kojima je planirani prihod za redovnu sječu doznačenih stabala u pomenutim odjelima trebao biti 512.941,70 KM. Međutim, predmetnom odlukom Vlade od 18.07.2001. godine da se vrši vanredna sječa, uticalo se na poslovanje ovog pravnog lica, a što je potvrdio i vještak Boško Čeko kao i izvještaj o obavljenoj reviziji poslovanja (dokaz označen kao 6-B-1). Pri tome Sud je imao u vidu da Zakon o šumama ne poznaje termin vanredna sječa, na način koji je upotrijebljen u predmetnoj odluci Vlade od 18.07.2001.godine, obzirom da su u članu 56. Zakona o šumama striktno propisani uslovi pod kojima se može vršiti sječa koja nije odobrena kao redovan vid obnavljanja šuma (dakle u skladu sa šumskoprivrednom osnovom i projektom za izvođenje), a niti jedan od tih propisanih uslova ne obuhvata namirenje duga pojedinim fizičkim ili pravnim licima. Konačno, u članu 1. stav 1. Zakona o šumama propisano je da su šume i šumska zemljišta, zbog svojih opštekorisnih funkcija i privrednog značaja dobro od opšteg interesa i uživaju posebnu brigu i zaštitu države. Stoga, Sud je utvrdio da je predmetnom odlukom Vlade, Šumskom gazdinstvu Ribnik, kao pravnom licu nanesena imovinska šteta u navedenom novčanom iznosu.

Zbog svega navedenog, Sud je sa potpunom sigurnošću utvrdio da je optuženi Mladen Ivanić, na način opisan u tački I 1. izreke presude učinio krivično djelo neasvjestan rad u službi iz člana 344. stav 2. KZ RS. Radnja izvršenja ovog krivičnog djela jeste očigledno nesavjesno postupanje, koje može da se preduzme na tri načina i to: kršenjem zakona ili drugih propisa, propuštanjem dužnosti nadzora ili na drugi način. Pri tome, kada je nesavjesno postupanje očigledno nesavjesno postupanje Sud ocjenjuje prema okolnostima svakog konkretnog slučaja. U konkretnom slučaju, Sud je ocjenio da je optuženi upravo na ovaj treći, alternativno propisan način očigledno nesavjesno postupao, jer je kao službeno lice odnosno premijer Vlade Republike Srpske koji se u smislu člana 7. Zakona o Vladi Republike Srpske stara za sprovođenje odluka Vlade, predložio da se donese odluka Vlade od 18.07.2001. godine, a nije imao osnova za to, jer je zanemario zaključke sa ranije sjednice Vlade, pa je na taj način propustio da utvrdi da li je postojao dug prema preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik po predmetnim ugovorima i ukoliko postoji, kolika bi bila visina tog duga, pa tek onda da eventualno uvrsti u dnevni red i predloži donošenje navedene odluke od 18.07.2001.godine. Optuženi je prilikom izvršenja ovog krivičnog djela postupao sa umišljajem, jer je bio svjestan da ovakvim očigledno nesavjesnim postupanjem može nastupiti šteta, i htio je takvo postupanje. Također, Sud je utvrdio, kao što je ranije navedeno, da je optuženi bio svjestan da zbog takvog njegovog nesavjesnog postupanja može nastupiti veća imovinska šteta. Konačno, Sud je na osnovu već

navedenih dokaza utvrdio da je nastupila imovinska šteta za Šumsko gazdinstvo Ribnik, čiji iznos prelazi 50.000 KM.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivične sankcije, Sud je od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog Ivanić Mladena cjenio da isti nije ranije osuđivan, da je porodičan, otac dvoje djece, dok otežavajućih okolnosti kod optuženog nije našao. Imajući u vidu navedene olakšavajuće okolnosti uz nepostojanje otežavajućih okolnosti na strani optuženog, Sud je optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest mjeseci. Sud nalazi da je ovako izrečena kazna zatvora srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivične odgovornosti, te da će se sa istom postići svrha kažnjavanja propisana u članu 39. KZ BiH.

Tačka I2.a) izreke presude:

Sud je na osnovu izvedenih dokaza Tužilaštva utvrdio da je optuženi Jurišić Miro u vrijeme, na način i mjesto opisano u tački I 2. a) izreke presude počinio krivično djelo šumska krađa iz člana 424. stav 2. KZ RS.

Predmetnom optužnicom Tužilaštva BiH, optuženom Jurišić Miri je u tački 2. stavljeno na teret da je u vremenskom periodu od 29.06.1998. godine do 14.02.2002. godine posjekao šumu u Šumskom gazdinstvu Ribnik u količini od 19.154 metra kubna i vrijednosti 958.293,02 iako je na osnovu faktura i primljene drvene građe znao da od 29.06.1998. godine nije postojala ugovorna osnova za sječu i prijem drveta, jer je on do tog momenta od Šumskog gazdinstva Ribnik primio svu količinu drveta prema ugovorima od 29.04.1997. godine i ugovora br.02/98 od 19.06.1998.godine u vezi sa izgradnjom zgrade Opštine Ribnik.

U odnosu na navedeni dio činjeničnog opisa krivičnog djela šumska krađa iz člana 424. KZ RS, Sud je prije svega, izmjenio vrijeme učinjenja predmetnog krivičnog djela i količinu posječenog drveta, obzirom da dokazi Tužilaštva, po ocjeni Suda ukazuju da je optuženi učinio predmetno krivično djelo u periodu od 01.11.2001. godine do 14.02.2002. godine u kojem je posječeno 1093,36 metara kubnih drveta. Također je u skladu sa činjeničnim stanjem utvrđenim na osnovu izvedenih dokaza Tužilaštva, Sud u presudi izostavio okolnosti iz optužnice koje se odnose na to da je optuženi do 29.06.1998. godine primio svu količinu drveta prema ugovorima od 29.04.1997.godine i ugovora br.02/98 od 19.06.1998. godine u vezi sa izgradnjom zgrade Opštine Ribnik. Naime, ove okolnosti se odnose na bliža svojstva predmetnog krivičnog djela koja ga konkretizuju, i nisu odlučujuća za izmjenu predmeta optuženja. Dakle, ove okolnosti koje

ne čine bitna obilježja bića predmetnog krivičnog djela, Sud je izostavio ne samo što nisu dokazana, nego i iz razloga kako bi činjenični opis učinio jasnijim i preciznijim.

U vezi sa navedenim, dužnost Tužilaštva je bila da dokaže da je optuženi Miro Jurišić, radi krađe, u šumi posjekao drvo, a da količina oborenog drveta prelazi osam kubnih metara. Krađa je element zakonskog opisa ovog krivičnog djela, što podrazumjeva obaranje stabala (koje se vrši njihovom sječom) radi njihovog oduzimanja i sticanja protivpravne imovinske koristi. Izvedeni dokazi Tužilaštva potvrđuju da je optuženi Miro Jurišić (kao vlasnik i direktor preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik) po ugovorima od 29.04.1997. godine i 19.06.1998. godine vršio sječnu drvetu, a za uzvrat je bio dužan da najprije obezbjeđuje materijal za izgradnju zgrade, a kasnije i da vrši izgradnju zgrade Opštine Ribnik. Stoga je dužnost Tužilaštva bila da izvede dokaze koji bi potvrdili da optuženi nije imao pravnog osnova da vrši sječnu drvetu.

Naime, i u ovoj krivičnoj stvari nije sporno da je Vlada Republike Srpske, na sjednici održanoj dana 18.07.2001. godine donijela rješenje broj 02/1-020-1204/01 od 18.07.2001. godine o odobravanju vansudskog poravnjanja između Vlade Republike Srpske i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik kojim je Vlada prihvatila dugovanje prema ovom preduzeću za iznos od 647.439,45 KM. Prema ovom rješenju Vlade, navedeno dugovanje će se izmiriti vanrednom sječom šume u Šumskom gazdinstvu Ribnik. Nije sporna i činjenica da je na osnovu ove odluke Vlade i po zaključenom ugovoru od 24.08.2001. godine između preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik i Šumskog gazdinstva Ribnik (dokaz označen kao 6-D-1) ovo preduzeće vršilo sječnu, izvoz i otpremu drvnih sortimenata u odjelima 78. i 79. Šumskog gazdinstva Ribnik. Nije sporna ni činjenica da je Vlada Republike Srpske donijela zaključak broj 02/1-020-1204/01 od 18.10.2001. kojim se zadužuje Šumsko gazdinstvo Ribnik da zastanu sa izvršenjem navedenog rješenja Vlade od 18.07.2001. godine. Također, nije sporno da je Šumsko gazdinstvo Ribnik, postupajući po navedenom zaključku Vlade i nalogu republičkog inspektora, dana 01.11.2001. godine izdalo nalog kojim se obustavlja sprovođenje odluke Vlade od 18.07.2001. godine u ovom Šumskom gazdinstvu, odnosno kojim se obustavlja sječa, izvoz i otprema drvnih sortimenata preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik. Ove činjenice potvrđuju i svjedoci, Tepić Simo koji je kao tehnički direktor Šumskog gazdinstva Ribnik izdao nalog i Damjanović Milan koji je kao republički inspektor naredio izdavanje ovog naloga, uostalom kao i sam nalog Šumskog gazdinstva Ribnik (dokaz označen kao 3-C-26).

Sporne su prije svega odlučne činjenice, da je optuženi Jurišić Miro kao direktor preduzeća „Trgokomerc“ nakon ovog zaključka vršio sječu šume u Šumskom gazdinstvu Ribnik, u količini od 1093,40 metara kubnih oborenog drveta, kako bi njegovo preduzeće ostvarilo finansijsku korist, iako je znao da nije bilo pravnog osnova za sječu i prijem drveta iz Šumskog gazdinstva.

Teza odbrane optuženog Jurišić Mire jeste da nakon naloga Šumskog gazdinstva Ribnik od 01.11.2001.godine o obustavi radova koji su do tada vršeni po odluci Vlade Republike Srske od 18.07.2001. godine, nije vršena sječa odnosno obaranje stabala sječom u šumi, nego je vršeno samo izvlačenje stabala iz šume koji su posječeni do 01.11.2001. godine.

Od dokaza koje je Tužilaštvo izvelo u odnosu na navedene okolnosti, Sud je prije svega cjenio nalaz i mišljenje vještaka šumarske struke, Gavrić Aleksandra. Ovaj vještak je u svom nalazu i mišljenju iznesenom na glavnom pretresu, (saglasno kao i u svom pismenom nalazu i mišljenju dokaz 24-A-10) naveo da je preduzeće „Trgokomerc“ Ribnik nakon 01.11.2001. godine vršilo sječu drvnih sortimenata u šumi-odjelima 78. i 79. Šumskog gazdinstva Ribnik, i tako je od strane ovog preduzeća posječeno 1093,30 metara kubnih drveta. Vještak je naveo i to da je nakon 01.11.2001.godine vršilo i izvoz i otpremu drvnih sortimenata koji su posječene prije zabrane. Međutim, Sud ove navode vještaka (u odnosu na količinu drveta koja je posječena prije 01.11.2001.godine a izvezena poslije tog datuma) nije smatrao relevantnim, obziroma da je radnja izvršenja predmetnog krivičnog djela obaranje stabala u šumi, odnosno u konkretnom slučaju obaranja stabala njihovom sječom u šumi.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka šumarske struke. Ovaj nalaz se, kao što je i ranije navedeno, zasniva na objektivnoj dokumentaciji koja je izvedena na glavnom pretresu. Ovaj vještak je na glavnom pretresu naveo da svoje stručno mišljenje koje se odnosi na sječu nakon 01.11.2001.godine i pomenutu količinu drveta koje je posječeno nakon ovog datuma, zasniva prije svega na knjigama premjerbe koje služe za evidentiranje posječenih stabala, i u kojima se, između ostalog evidentira datum kada je drvo posječeno, njegova količina i klasa. Vještak je pojasnio da je vođenje ovih knjiga obavezujuće po Zakonu o šumama, ovu knjigu zadužuje lice koje vrši primku posječenog drveta-primač, i on popunjava ove knjige u šumi-kod panja nakon izvršene sječe drveta. Ove knjige premjerbe izvedene su kao dokazi optužbe (označene kao dokazi od B-11 do B-28). Također, vještak je naveo da svoje mišljenje u ovom relevantnom dijelu, zasniva i na otpremnim iskazima (označeni kao dokazi od C-1 do C-10) u kojima se također evidentira količina i klasa otpremljenog drveta, a koji dokazi

potvrđuju da je predmetna količina koja je posječena nakon 01.11.2001. godine i otpremljena preduzeću „Trgokomerc“ Ribnik.

Objektivnost nalaza i mišljenja navedenog vještaka šumarske struke, po ocjeni Suda, potvrđuje u svom iskazu sa glavnog pretresa svjedok Tepić Simo. Ovaj svjedok je u svom iskazu naveo da je u inkriminisanom periodu bio tehnički direktor Šumskog gazdinstva Ribnik. Isti je napisao nalog o obustavi radova od 01.11.2001. godine i poznato mu je da je od strane preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik vršena sječa i nakon 01.11.2001. godine. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu potvrdio svoj iskaz iz istrage, u dijelu u kojem je naveo da ga je uvečer, nakon što je napisao navedeni nalog o obustavi radova, nazvao optuženi Miro Jurišić i rekao mu je da to nije smio napisati. Ovaj nalog je dostavio i tadašnjem direktoru Šumskog gazdinstva Ribnik, Čeko Bošku, i isti direktor mu je rekao da će se nastaviti sa radovima, iako ovom svjedoku nije bilo jasno zašto se nastavilo sa radovima. Ovaj svjedok je u unakrsnom ispitivanju potvrdio da pod radovima, misli na sječu, izvoz i otpremu drvnih sortimenata.

Nadalje, saglasno nalazu i mišljenju vještaka šumarske struke u navedenom dijelu, kao i iskazu svjedoka Sime Tepića, svjedok Vračar Darko je naveo da je u inkriminisanom periodu bio upravnik (odgovorno lice sa zaduženjem zaliha drvene mase) u Radnoj jedinici „Crkveno“ u kojoj su se izvodili radovi po predmetnoj odluci Vlade od 18.07.2001. godine. Ovaj svjedok je nadalje naveo da je u odjelu 79 sječa završena u septembru, a u odjelu 78 u decembru. U oktobru, novembru i decembru je vršena sječa u odjelu 78. Tehnički direktor Tepić Simo je uputio njemu kao upravniku, odluku da se trenutno obustave radovi u odjelima 78 i 79, što je i urađeno, ali je direktor Čeko 12.11.2001. pozvao Todorović Đoku koji je bio odgovorno lice za realizaciju projekta i naredio mu da nastavi sa radovima, što je Todorović i uradio, tako da je vršena primka, sječa i otprema šumskih drvnih sortimenata.

Također, saglasno iskazima navedenih svjedoka kao i nalazu i mišljenju vještaka šumarske struke, svjedok Vrtunić Mile je u svom iskazu naveo da je u inkriminisanom periodu pomagao Todorović Đoki koji je bio zadužen za knjige primke, te mu je poznato da se nekoliko dana nakon obustave radova, nastavilo sa sječom, izvozom i otpremom šume preduzeću „Trgokomerc“.

Nadalje, objektivnost nalaza i mišljenja vještaka šumarske struke, kao i tačnost iskaza navedenih svjedoka potvrđuju i izvedeni materijalni dokazi, i to zapisnik republičke inspekcije za šumarstvo i lovstvo (dokaz označen kao

3-C-29) i izvještaj ove inspekcije, o izvršenju rješenja Vlade Republike Srpske o vansudskom poravnanju između Vlade i preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik (dokaz označen kao 3-C-33). Tako je u pomenutom zapisniku navedeno da je inspekcijskim pregledom konstatovano da Šumsko gazdinstvo Ribnik nije postupilo po zaključku Vlade od 18.10.2001. godine, da se zastane sa izvršenjem rješenja Vlade od 18.07.2001.godine, a niti je ovo gazdinstvo postupilo po svom nalogu, i isto je nastavilo sa realizacijom odjela nakon to naloga. Nadalje, u ovom zapisniku je (saglasno nalazu i mišljenju vještaka šumarske struke) navedeno da je posječena drvena masa nakon 01.11.2001. godine evidentirana u knjigama premjerbe 650/01,651/01 i 652/01 (koje knjige su izvedene kao dokazi B-19,B-20 i B-21).U ove knjige je evidentirana primka od rednog broja 4977 do 6589, sve poslije zaključka o zastoju izvršenja radova. Primku-evidentiranje posječenih stabala-je izvršio Todorović Đoko koji je u pismenoj izjavi od 31.10.2001. godine naveo da je sva doznačena i posječena stabla uredno evidentirao sa 31.10.2001. godine.

Da je navedeni nalaz i mišljenje vještaka šumarske struke u odnosu na odlučne činjenice objektivni, potvrđuje i izvještaj republičke inspekcije za šumarstvo i lovstvo (dokaz označen kao 3-C-33) u kojem je navedeno da je nakon naloga o obustavi svih radova, posječeno drvne mase u količini od 1094 metra kubna.

Sud je navedeni nalaz i mišljenje vještaka šumarske struke, kao i pomenute iskaze svjedoka optužbe i materijalne dokaze prihvatio kao vjerodostojne, obzirom da su isti međusobno saglasni i ničim ozbiljnim nisu dovedeni u sumnju od strane odbrane optuženog Jurišić Mire.

Sud je cjenio i iskaze svjedoka odbrane optuženog, i to svjedoke Ljubana Bajić, Miloša Todorović, Đoke Todorović, Čede Risović, Momčila Kovačević, Drage Todorović, Drage Gajić, Soldat Vitomira i Bajić Miodraga.Na okolnost koja se odnosi na sječu šume poslije predmetnog zaključka Vlade od 18.10.2001.godine i naloga Šumskog gazdinstva Ribnik od 01.11.2001.godine, saslušan je jedino svjedok Đoko Todorović, dok odbrana, izuzev dopisa hidrometereološkog zavoda(dokaz označen kao 0-V-8) nije izvela nikakav materijalni dokaz na ovu odlučnu činjenicu. Svjedok Đoko Todorović je na glavnom pretresu naveo da je vršio primku-odnosno vodio evidenciju u knjigama premjerbe o posječenim stablima od strane preduzeća „Trgokomerc“ Ribnik.Isti svjedok je naveo da je ova sječa po odluci Vlade od 18.07.2001.godine trajala do 01.11.2001.godine, nakon čega je vršeno samo izvlačenje već posječenih stabala, ali ne i njihova sječa. Razlog zbog kojih je u knjigama premjerbe evidentirao posječena

stabla sa datumom poslije 01.11.2001. godine jeste što su radnici koji su vršili sječu nakon obustave radova već otišli kući, pa kada su po pozivu poslovođe došli i to 28.11. i 29.11. 2001. godine on je tada i mogao da vrši primku posječenih stabala, kako bi znao koja sjekačka skupina je sjekla određena stabla.

Sud nije poklonio vjeru iskazu ovog svjedoka. Prije svega, ovaj svjedok je prilikom njegovog saslušanja kao svjedoka optužbe, naveo da je razlog, zbog kojeg je poslije 01.11.2001. godine vršio primku posječenih stabala, taj što ga je 10 do 12 dana nakon 01.11.2001. godine pozvao direktor Boško Čeko i rekao mu da vrši primku posječenih stabala. Dakle ovaj razlog zbog kojeg je vršio primku nakon zabrane sječe je različit, od razloga kojeg je svjedok naveo prilikom njegovog saslušanja kao svjedoka odbrane. Stoga, Sud nalazi da sadržaj iskaza ovog svjedoka nije vjerodostojan, i nije potkrijepljen bilo kojim drugim dokazom odbrane, izuzev izvještajem hidrometeorološkog zavoda iz kojeg proizilazi da je u inriminisanom periodu bilo snijega, međutim, sam svjedok je naveo da snijeg ne bi bio prepreka da se vrši sječa u tom periodu.

Tačnost iskaza svjedoka Todorović Đoke je već navedenim dokazima optužbe dovedena u sumnju. Ovo posebno, pismenom izjavom ovog svjedoka koju je dao dana 31.10.2001.godine (koja je izvedena kao prilog dokazu 3-C-25) i iz koje proizilazi da je sa ovim datumom uredno evidentirao sva posječena stabla do tog datuma, po količini i klasama. S toga, Sud izvodi logičan zaključak da je ovaj svjedok mogao da nakon 31.10.2001.godine vrši evidentiranje samo one drvene mase koja je posječena nakon ovog datuma, zbog čega su neprihvatljivi razlozi koje je naveo ovaj svjedoka, a zbog kojih je pod datumom nakon 01.11.2001. godine evidentirao ona stabla koja su navodno posječena prije ovog datuma. Konačno i sam iskaz svjedoka Vrtunić Mile, koji je pomagao ovom svjedoku u primci drvnih sortimenata, potvrđuje da je bilo sječe i nakon 01.11.2001.godine.

Stoga je Sud, na osnovu već navedenih dokaza optužbe, sa potpunom sigurnošću utvrdio da je optuženi Jurišić Miro kao direktor preduzeća „Trgokomerc“ nakon zaključka Vlade od 18.10.2001.godine, koji se faktički primjenjivao nakon 01.11.2001. godine, organizovao sječu šume u Šumskom gazdinstvu Ribnik, u količini od 1093,36 metara kubnih oborenog drveta, kako bi njegovo preduzeće ostvarilo finansijsku korist, iako je znao da nije bilo pravnog osnova za sječu i prijem drveta iz Šumskog gazdinstva Ribnik. Da je optuženi Jurišić Miro znao da nije bilo pravnog osnova za sječu, Sud je utvrdio na osnovu iskaza svjedoka Sime Tepiče, koji je naveo

da ga je uvečer, nakon što je napisao navedeni nalog o obustavi radova od 01.11.2001. godine nazvao optuženi Miro Jurišić i rekao mu je da to nije smio napisati, iz čega proizilazi jasna namjera optuženog da preduzimanjem predmetne radnje izvršenja stekne protivpravnu imovinsku korist za preduzeće čiji je direktor. Konačno, da je optuženi Jurišić Miro bio direktor preduzeća „Trgokomerc“ iz Ribnika potvrđuje i dokaz odbrane označen kao 0-V-5.

Zbog svega navedenog, Sud je utvrdio da su se u radnjama optuženog Jurišić Mire ostvarila sva bitna obilježja bića krivičnog djela šumska krađa iz člana 424. stav 2. KZ RS, zbog čega je oglašen krivim za ovo krivično djelo.

Sud je nadalje utvrdio da je optuženi sa umišljajem učinio predmetno krivično djelo, odnosno bio je svjestan da organizuje radi krađe obaranje stabala u šumi, njihovom sječom i htio je učinjenje takve radnje.

Tačka I 2.b) izreke presude:

U tački 5. predmetne optuženice Tužilaštva BiH, optuženom Jurišić Miri je stavljeno na teret da je kao saizvršilac učinio krivično djelo iz člana 218. stav 1. KZ BiH. Sud je i u odnosu na ovu tačku optuženice, presudom izostavio odgovarajuću „kriminalnu količinu“ koja nije dokazana, a koja se odnosi na optužene Bundalo Pericu i Mladena Ivanića kao saizvršioce. Dakle, u konkretnom slučaju Sud je presudom izostavio one inkriminacije koje se odnose na ove optužene, ne mjenjajući pritom vrijeme, mjesto i način učinjenja radnje izvršenja optuženog Jurišić Mire, opisane u ovoj tački predmetne optuženice.

Dakle, shodno činjeničnim opisom predmetnog krivičnog djela, zadatak Tužilaštva je bio da dokaže da je optuženi dana 30. novembra 2006. godine u Banja Luci dao 1.000 eura kao predijam, predstavniku Tužilaštva BiH koji je po naredbi Suda BiH (X-KRN-06/282) od 20. oktobra 2006. godine postupao kao informant X, sa ciljem da taj novac proslijedi tužiocu Tužilaštva BiH Heikki Wendorfu koji vodi istragu u predmetu Srpske šume, kako bi isti postupao u njegovu korist tako da ne podigne optužnicu u ovom predmetu.

Imajući u vidu dokaze optužbe koji su izvedeni na ove okolnosti, Sud je najprije cjenio iskaz svjedoka Damjana Stanića koji je na glavnom pretresu naveo da mu je optuženi Miro Jurišić dao dvije novčanice od po 500 eura, kako bi iste dao tužiocu Heikki Wendorfu koji je vodio istragu protiv njega.

a sve u cilju da ovaj tužilac ne podigne optužnicu i obustavi istragu. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu istakao detaljne i precizne informacije o načinu, vremenu i mjestu učinjenja predmetnog krivičnog djela od strane optuženog Jurišić Mire. Tako iz iskaza ovog svjedoka sa glavnog pretresa, proizilazi da je ovaj svjedok postupao po naredbi Suda kao informator po kodnim imenom „Mister-X“, te da je u okviru ovih posebnih istražnih radnji obavljao razgovore sa optuženim Jurišić Mirom, i svi ti razgovori su bili snimani, a odvijali su se u restoranu „Ognjište“ u Banja Luci. Već od prvog sastanka je započeo razgovor o novcu, tako da je ovaj svjedok nakon prvog razgovora obavjestio tužioca da optuženi namjerava na nekom od idućih sastanaka ponuditi novac. Već na idućem sastanku sa optuženim, isti je imenovao tužioca Heikkija, oslovljavajući ga još i kao Finca, te je izrazio spremnost da da novac kako bi ovaj tužilac obustavio istragu protiv njega. Ovaj svjedok je razgovarao sa optuženim i o novčanim iznosima, te su dogovorili da optuženi da predijam u iznosu od 1000 eura kako bi se pokazala i ozbiljnost od strane optuženog u njegovoj namjeri da da novac. Na jednom od ovih sastanaka optuženi mu je i dao dvije novčanice od po 500 eura. Te kritične prilike su sjedili za stolom, u čošku pomenutog restorana, kada je svjedok izvadio na stol rokovnik i otvorio ga, da bi nakon toga optuženi stavio u taj rokovnik dvije novčanice od po 500 eura. Nakon ovog sastanka, svjedok je stavio rokovnik u torbu, te je u pratnji policije i EUFOR-a otpraćen do baze, u kojoj je izvadio rokovnik sa novčanicama iz torbe i te novčanice je predao policajcu po imenu Vignjević Radoslav, koji mu je i predao potvrdu o predatim novčanicama.

Svjedok Vignjević Radoslav je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je kao policijski inspektor za sprečavanje privredneog kriminaliteta, učestvovao u provođenju posebnih istražnih radnji u ovom predmetu. Ovaj svjedok je potvrdio da je u provođenju ovih istražnih radnji, Damjan Stanić postupao kao informator pod kodnim imenom „Mister-x“. Ovaj svjedok je naveo da je od Damjana Stanića preuzeo knjigu u kojoj su se nalazile dvije novčanice od po 500 eura, koje je zajedno sa tom knjigom dotavio Tužilaštvu, a Damjanu Staniću je za to izdao potvrdu.

Sud je povjerovao iskazima ovih svjedoka, obzirom da su isti međusobno saglasni i logički se nadovezuju, isti potvrđuju niz detalja čime se isključuje mogućnost da su ovi svjedoci unaprijed pripremili svoje iskaze kako bi neosnovano teretili optuženog Miru Jurišića. Pri tome, Sud je imao u vidu da iskaze ovih svjedoka potvrđuju i materijalni dokazi optužbe koji su izvedeni na glavnom pretresu, dok od strane optužbe ništa relevantno nije ponuđeno, a što bi eventualno ukazivalo da ovi svjedoci imaju razloge da govore na glavnom pretresu nešto što se nije desilo. Tako, iskaze ovih

svjedoka potvrđuju prije svega potvrde o prezetim novčanicama od po 500 eura od strane lica koje je postupalo kao informator i prezeti rokovnik (dokazi označeni kao 5-F-3.1 i 5-F-2), te same novčanice od po 500 eura koje su privremeno oduzete sa serijskim brojevima N16012419168 i N16012419177.

Nadalje, iskaze ovih svjedoka potvrđuju i transkripti koji su sačinjeni na osnovu snimljenih razgovora između Stanić Damjana kao informatora i optuženog Jurišić Mire, a koji su kao dokazi optužbe ili dokazi odbrane optuženog Bundalo Perice izvedeni na ove okolnosti. Tako, iz transkripta na kojima su zabilježeni razgovori koji su se odvijali prije inkriminisanog perioda, i to najprije transkripta o zabilježenim razgovorima od 12.11.2006. godine (dokaz označen kao 5-B-13) proizilazi da optuženi Jurišić Miro započinje razgovor iz kojeg je vidljivo da od Stanić Damjana traži pomoć, kako bi mu ovaj pomogao da plati tužiocu da ovaj obustavi istragu koja se vodi protiv njega, pri tome pominjući tužioca iz Finske. Ove okolnosti su vidljive prije svega na srani 20. pomenutog transkripta, kada optuženi postavlja pitanje „imaš li ti veza da mi pomogneš ono gore“ . Nadalje, optuženi navodi da bi „volio da ga neko opere od ovoga“ što je vidljivo na str. 26 transkripta, pod brojem 930-933), zatim na identičan način Miro Jurišić pita Stanić Damjana „Šta ti misliš oko ovoga gore, mislim na ovaj slučaj što vodi tužilac iz Finske, a informant odgovara ja sad ne znam, ja vodim ovaj šumarski dio, ja ne znam za finansije znaš“, zatim Miro Jurišić ponovo skreće temu razgovora na Tužilaštvo BiH, tužioca iz Finske, dok Stanić Damjan ponavlja da ga zanima roba, da radi jedan dio koji se odnosi na vještačenje (što je vidljivo na str. 63 transkripta pod broj 2296-2319). Nadalje, iz ovog transkripta proizilazi da Miro Jurišić traži pomoć od Stanić Damjana (redni broj u transkriptu 2421-2422), traži savjet (redni broj u transkriptu 2467), traži od informanta da mu „da čovjeka koji može pomoći, da plati čovjeka“, informant ga pita „ti bi to riješio“, Miro Jurišić odgovara da nema drugog izbora (redni broj u transkript 2478-2481), nakon toga Jurišić ponovo traži pomoć od informanta i navodi da se stavlja na raspolaganje (redni broj u transkript 2526-2530), konačno nakon toga informant ističe „ima čovjek koji će to pomoći“, a Miro odgovara „to, to, treba mi čovjek, ko je taj, ti reci ko je i odmah sjedamo u auto“ (redni broj u transkriptu 2543-2544). Navedni sadržaj transkripta u cjelosti potvrđuje pomenuti iskaz svjedoka Stanić Damjana.

Nadalje, iz transkripta o zabilježenom razgovoru od 23.11.2006.godine (dokaz označen kao 5-C-21) vidljivo je i to na stranama: 17,19,20, 21 i 26 transkripta da optuženi Jurišić Miro i Damjan Stanić razgovoraju o iznosu

predujma, zatim da optuženi konkretno spominje da se plati tužilac Wendorf, što također potvrđuje iskaz sa glavnog pretresa svjedoka Stanić Damjana.

Transkript o zabilježenom razgovoru dana 01.12.2006. godine potvrđuje da je optuženi dao 1000 eura, što je također saglasno sa iskazom svjedoka Stanić Damjana. Ovo također potvrđuje i transkript o obavljenom razgovoru dana 11.12.2006. godine koji je kao dokaz odbrane optuženog Bundalo Perice izveden na glavnom pretresu. Na strani 5 tog transkripta optuženi jasno navodi da „njegov dio stoji kod Stanić Damjana, i to je njegov avans za njega“, a na strani 12 optuženi navodi „da je dao 1000“.

Stoga, Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stanić Damjana, budući da je isti neposredno upoznat sa radnjom izvršenja optuženog Jurišić Mire, i ovu radnju je opisao jasno i detaljno. Iskaz ovog svjedoka potvrđuje i svjedok Radoslav Vignjević, posebno imajući u vidu da se iskaz ovog svjedoka logički nadovezuje na iskaz svjedoka Stanić Damjana. Konačno, tačnost iskaza ovih svjedoka u odnosu na odlučne činjenice potvrđuju i pomenuti materijalni dokazi. Nasuprot tome, odbrana optuženog ničim ozbiljnim nije dovela u sumnju vjerodostojnost ovih dokaza, niti je izvodila svoje dokaza na ove okolnosti koje potvrđuju pomenuti dokazi optužbe. Istina, odbrana optuženog je u cilju osporavanja pouzdanosti i tačnosti iskaza ovog svjedoka, izvela dokaze sasušanjem svjedoka Soldat Vitomira i Bajić Miodraga. Teza koju je odbrana nastojala potvrditi na osnovu iskaza ovih svjedoka jeste da je svjedok Stanić Damjan sastavljao nalaze i mišljenja kao vještak šumarske struke po naredbi Okružnog tužilaštva Banja Luka, te da je te poslove radio nestručno i neprofesionalno. Svjedok Soldat Vitomir je na glavnom pretresu naveo da je Stanić Damjan jedne prilike tražio od njega kao glavnog tužioca Tužilaštva u Banja Luci 300.000 KM da se izvrši razgraničenje privatne i državne šume u Šumskom gazdinstvu Klekovača, dok je još imao primjedbe da je samo prikupljao dokumentaciju a nije blagovremeno sastavljao nalaze i mišljenja. Međutim, ovaj svjedok je u unakrsnom ispitivanju naveo da je pomenuti novčani iznos, Damjan Stanić tražio za geometra a ne za sebe, dok se rad u pojedinim predmetima, i kašnjenje u sastavljanju nalaza i mišljenja može staviti na teret pojedinim tužiocima koji su radili na tim predmetima. Svjedok Bajić Miodrag je naveo da je kao tužilac Okružnog tužilaštva u Banja Luci davao naredbe da Stanić Damjan vrši vještačenje u pojedinim predmetima, i isti je završavao svoj posao, koji mu je naložen. Stoga po ocjeni ovog Suda, odbrana nije potvrdila pomenutu tezu, a Sud nalazi da se ovom tezom niukom slučaju nemože dovesti u sumnju vjerodostojnost iskaza ovog svjedoka, u odnosu

na odlučne činjenice, odnosno činjenice o kojima je ovaj svjedok na uvjerljiv način, na glavnom pretresu iznosio svoja neposredna saznanja.

Iz navedenih dokaza optužbe, nesumljivo proizilazi da je optuženi u inkriminisanom periodu dao 1.000 eura kao predijam, predstavniku Tužilaštva BiH koji je po naredbi Suda BiH (X-KRN-06/282) od 20. oktobra 2006. godine postupao kao informant X, sa ciljem da taj novac proslijedi tužiocu Tužilaštva BiH Heikki Wendorfu koji vodi istragu u predmetu Srpske šume, kako bi isti postupao u njegovu korist, na način da zanemarujući obaveze tužioca iz člana 35. ZKP BiH ne podigne optužnicu u ovom predmetu .

Sud je utvrdio da su se u radnji optuženog, opisanoj u tački I 2. b) izreke presude ostvarila sva bitna obilježja bića krivičnog djela davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218.stav 1. KZ BiH , pa je Sud, imjući u vidu da je optuženi postupao umišljajno obzirom da je bio svjestan ove radnje izvršenja i htio je njeno učinjenje, optuženog Jurišić Miru oglasio krivim za navedeno krivično djelo.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivičnopravne sankcije za krivična djela iz tačke I 2. a) i b) izreke presude, Sud je od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog Jurišić Mire cjenio da je isti porodičan, otac petero djece, dok je od otežavajućih okolnosti na strani optuženog, cjenio okolnost da je optuženi pravomoćnom presudom Opštinskog suda u Mrkonjić Gradu broj K-75/04 od 30.12.2006. godine osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 mjeseci i izrečena mu je novčana kazna u iznosu od 7.000,00 KM zbog krivičnog djela šumska krađa iz člana 430. stav 2. KZ RS. Sud zbog protoka vremena, nije cjenio kao otežavajuće okolnosti da je optuženi presudom Opštinskog suda u Ključu broj K-37/78 od 12.07.1979. godine osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca zbog krivičnog djela iz člana 217. stav 3. KZ SRBIH, presudom Opštinskog suda u Ključu broj K-113/83 od 24.12.1984. godine osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci zbog krivičnog djela iz člana 226. stav 3. KZ SRBiH.

Cjeneći navedene olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je našao na strani optuženog kao i njegovo srednje imovinsko stanje, Sud je optuženom za krivično djelo šumska krađa iz člana 424. stav 2. KZ RS utvrdio kaznu zatvora u trajanju od devet mjeseci i novčanu kaznu kao sporednu u iznosu od deset hiljada KM, dok je Sud za krivično djelo davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest mjeseci. Sud je nakon toga, primjenom člana 53. st. 1., 2. tačka b) i stav 4. KZ BiH, optuženom za navedena krivična

djela izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od dvije godine i novčanu kaznu kao sporednu u iznosu od deset hiljada KM koju je optuženi dužan platiti u roku od šest mjeseci nakon pravosnažnost presude, u protivnom, u smislu člana 47. ZKP BiH, ova novčana kazna će se zamjeniti kaznom zatvora, tako što će se za svakih započetih pedeset KM novčane kazne odrediti jedan dan zatvora. Sud nalazi da su ovako izrečene kazna zatvora kao glavna kazna i novčana kazna kao sporedna kazna srazmjerne težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivične odgovornosti, te da će se sa istim postići svrha kažnjavanja propisana u članu 39. KZ BiH.

Tačka II izreke presude:

U tački 3. predmetne optužnice Tužilaštva BiH, optuženim Zoranu Đerić, Perici Bundalo, Rodoljubu Trkulja i Stojki Blagojević stavljeno je na teret da su kao članovi zločinačkog udruženja podstrekavali direktore šumskih gazdinstava da prekorače svoja ovlaštenja i nanesu štetu Javnom preduzeću Srpske šume i da PDP-u pribave korist u iznosu od najmanje 100.000 KM, čime bi počinili krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 2. KZ RS i krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS (Sl.Glasnik Republike Srpske br. 22/00).

Vrijeme izvršenja krivičnog djela zločinačko udruženje iz člana 370. stav 2. KZ RS, koje je naznačeno u optužnici jeste od 18.02. do 20.05.2002. godine.

Za krivično djelo iz člana 370. stav 2. KZ RS koje se optuženima Zoranu Đerić, Perici Bundalo, Rodoljubu Trkulja i Stojki Blagojević stavlja na teret propisana je kazna zatvora do dvije godine.

U članu 111. stav 1. tačka 6. KZ RS propisano je da se krivično gonjenje ne može preduzeti kad protekne tri godine od izvršenja krivičnog djela za koje se po zakonu može izreći zatvor preko jedne godine.

U članu 112. stav 6. KZ RS propisano je da zastarjelost krivičnog gonjenja nastaje u svakom slučaju kad protekne dvaput onoliko vremena koliko se po zakonu traži za zastarjelost krivičnog gonjenja.

Obzirom da je od izvršenja predmetnog krivičnog djela proteklo dvaput onoliko vremena koliko se po zakonu traži za zastarjelost, odnosno 6 godina od njegovog izvršenja, to je Sud našao da je u smislu citiranih odredbi KZ RS za ovo djelo nastupila apsolutna zastara.

Stoga je Sud, na osnovu člana 283. tačka f) ZKP BiH, u odnosu na optužene Đerić Zorana, Bundalo Pericu, Trkulja Rodoljuba i Blagojević Stojka odbio optužbu da su na način opisan u tački II izreke presude učinili krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 2. KZ RS.

Tačka III 1. izreke presude:

Optuženom Ivanić Mladenu je pod tačkom 3. predmetne optužnice stavljeno na teret da je počinio krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. KZ RS i krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavnju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS (Sl.Glasnik Republike Srpske br. 22/00).

U članu 370. stav 1. KZ RS propisano je: Ko organizuje udruženje koje ima za cilj vršenje krivičnih djela za koja se može izreći kazna zatvora od pet godina ili teža kazna, kazniće se zatvorom od šest mjeseci do pet godina.

Radnja izvršenja ovog krivičnog djela je organizovanje udruženja koje ima za cilj vršenje krivičnih djela. Organizovanje predstavlja sve one djelatnosti kojima se stvara udruženje, kao i one djelatnosti kojima se učvršćuje već postojeće udruženje, a koje su djelatnosti uslov da bi takvo udruženje moglo da djeluje u cilju vršenja krivičnih djela. Stoga, organizovanje podrazumjeva stvaranje udruženja, stvaranje plana za vršenje krivičnih djela, dodjela pojedinih uloga pripadnicima tog udruženja, i uopšte preduzimanje organizacionih mjera neophodnih za funkcionisanje udruženja u cilju vršenja krivičnih djela.

Stim u vezi, iz činjeničnog opisa krivičnog djela zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. KZ RS, navedenog u tački 3. predmetne optužnice, nije vidljivo da je optuženi Mladen Ivanić preduzeo bilo kakvu djelatnost kojom se stvara zločinačko udruženje, ili kojom se stvara plan za vršenje krivičnih djela, ili kojom dodjeljuje pojedine uloge pripadnicima tog udruženja, niti je vidljivo da je preduzeo bilo kakvu organizacionu aktivnost koja bi bila uslov za funkcionisanje udruženja u cilju vršenja krivičnih djela. Samo navođenje u činjeničnom opisu da je optuženi Mladen Ivanić rukovodio zločinačkim udruženjem, niukom slučaju ne ukazuje da je optuženi preduzeo neku od navedenih djelatnosti koje bi optuženom mogle dati svojstvo organizatora zločinačkog udruženja. Također, u činjeničnom opisu

ovog krivičnog djela, optužnica ne navodi na koji je način optuženi eventualno rukovodio zločinačkim udruženjem.

Stoga, u činjeničnom opisu krivičnog djela zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. KZ RS, iz tačke 3. predmetne optužnice, nije navedena radnja izvršenja optuženog Ivanić Mladena za ovo krivično djela, niti je navedena radnja izvršenja bilo kojeg drugog krivičnog djela propisanog Zakonom.

Obzirom, da u tački 3. predmetne optužnice nije vidljiva radnja izvršenja optuženog Ivanić Mladena, a koja predstavlja elemenat zakonskog opisa krivičnog djela iz člana 370. stav 1. KZ RS, to nije ostvareno njegovo zakonsko biće, pa stoga i ne postoji ovo krivično djelo koje se optuženom Ivanić Mladenu stavlja na teret predmetnom optužnicom.

Iz navedenih razloga, Sud je na osnovu člana 284. tačka a) ZKP BiH, optuženog Ivanić Mladena oslobodio od optužbe da je počinio krivično djelo zločinačko udruženje iz člana 370. stav 1. KZ RS.

Tačka III 2. izreke presude:

Nakon ocjene dokaza izvedenih na glavnom pretresu, Sud je utvrdio da Tužilaštvo BiH nije dokazalo osnovanost optužbe da su optuženi na način opisan pod tačkom 3. predmetne optužnice, i to Mladen Ivanić, Đerić Zoran, Stojko Blagojević, Rodoljub Trkulja i Bundalo Perica učinili krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS.

Prije svega, odbrane ovih optuženih nisu osporavale okolnosti koje se odnose na položaje-funkcije koje su optuženi imali u inkriminisanom periodu. Naime, optuženi Mladen Ivanić je u ovom periodu bio predsjednik PDP, optuženi Zoran Đerić je bio podpredsjednik PDP, član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP-a i podpredsjednik Narodne skupštine Republike Srpske, Perica Bundalo je bio član Predsjedništva i Glavnog odbora PDP i šef Glavnog izbornog štaba za opšte izbore 2002.godine, Stojko Blagojević je bio član PDP i zamjenik glavnog direktora Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ a optuženi Trkulja Rodoljub je bio ministar poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede. Ove okolnosti potvrđuju u dijelu svojih iskaza sa glavnog pretresa, kako svjedoci optužbe Milorad Gogić, Damjan Stanić, Tutuš Vladimir tako i

svjedoci odbrane ovih optuženih, Borenović Borislav, Radovanović Vinko, Nevenka Trifković, Jović Tanasije i Igor Crnadak.

Također, Sud je našao nespornim okolnosti da su pojedini optuženi bili u kritičnom periodu direktori odgovarajućih Šumskih gazdinstava u okviru Javnog preduzeća Srpske šume i to: optuženi Sakan Zdenko direktor Šumskog gazdinstva Vrbanja, optuženi Milorad Marjanović direktor Šumskog gazdinstva Kozarska Dubica, optuženi Mirko Rokvić direktor Šumskog gazdinstva Klekovača Potoci, optuženi Zoran Šupeta direktor Šumskog gazdinstva Kalinovik, optuženi Novica Davidović direktor Šumskog gazdinstva Foča, optuženi Radenko Borojević direktor Šumskog gazdinstva Kneževo, optuženi Dragiš Dragutinović direktor Šumskog gazdinstva Rudo.

Nadalje, nije sporna činjenica da je 20. februara 2002. godine održan sastanak u prostorijama Kluba PDP-a koje su smještene u zagradi Narodne skupštine Republike Srpske u Banja Luci. Nesporno je još da su na tom sastanku prisustvovali optuženi Đerić Zoran, Stojko Blagojević, Perica Bundalo, Rodoljub Trkulja (u jednom dijelu tog sastanka) kao i pomenuti optuženi u svojstvu direktora navedenih šumskih gazdinstava, izuzev optuženog Davidović Novice, budući da je odbrana ovog optuženog negirala da je optuženi prisustvovao ovom sastanku. Nesporno je nadalje da su na ovom sastanku prisustvovali i Gogić Milorad direktor šumskog gazdinstva Mosor, preminuli direktor Šumskog gazdinstva Ribnik Čeko Boro, preminuli direktor Šumskog gazdinstva Prnjavor, Milenko Budimir.

U ovoj krivičnoj stvari, u odnosu na tačku 3. izreke ove presude, sporne su prije svega odlučne činjenice koje se odnose na to da su optuženi Mladen Ivanić, Đerić Zoran, Stojko Blagojević, Perica Bundalo i Trkulja Rodoljub nakon što su se dogovorili da novac za finansiranje svoje političke partije pribave od Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“- odnosno pojedinih Šumskih gazdinstava u okviru tog javnog preduzeća, organizovali dva sastanka sa navedenim direktorima pojedinih Šumskih Gazdinstava, na kojima su zahtjevali da svaki od ovih direktora iz svojih šumskih gazdinstava nezakonito pribavi novac, te da taj novac u gotovini proslijede predstavnicima PDP-a, kako bi isti zadržali svoje funkcije i nakon opštih izbora 2002. godine, a što je suprotno članu 8. i 9. Zakona o finansiranju političkih partija.

Odbrane navedenih optuženih su izvodili svoje dokaze kojima se prije svega nastojalo diskreditovati vjerodostojnost iskaza svjedoka optužbe Gogić Milorada i Stanić Damjana. Također, odbrane ovih optuženih su

izvodili i dokaze kako bi potvrdili svoje teze koje su zastupali tokom ovog krivičnog postupka. Jedna od tih teza odbrane je da je na sjednici Predsjedništva PDP određena radna grupa koju su sačinjavali Đerić Zoran kao predsjednik te radne grupe, Bundalo Perica kao član predsjedništva PDP, Stojko Blagojević kao član predsjedništva i zamjenik generalnog direktora Javnog preduzeća Srpske šume, te Nevenka Trišković kao član Predsjedništva PDP. Ova radna grupa se 20.02.2002. godine sastala u zgradi Narodne skupštine Republike Srpske sa direktorima pojedinih šumskih gazdinstava koji su članovi PDP ili imaju podršku PDP kao kadar te stranke, i sa njima isključivo diskutovala o problemima koji su se odnosili na poslovanje u tim šumskim gazdinstvima, i konačno nakon ovog sastanka ova radna grupa je i podnijela izvještaj Predsjedništvu PDP. Jedna od teza odbrane je bila da je davanje novčanih sredstava PDP u skladu sa Statutom PDP i nije u suprotnosti sa Zakonom o finansiranju političkih partija. Nadalje, odbrane optuženih su izvodile svoje dokaze kojim su osporavili teze optužbe da je na prvom sastanku održanom 20.02.2002. godine u prostorijama Narodne skupštine Republike Srpske od strane optuženih traženo da direktori obezbjede iz svojih šumskih gazdinstava dogovoreni novčani iznos za PDP, te da su se prisutni direktori ucjenjivali da će ostati bez svojih funkcija ukoliko ne budu dali novčanu pomoć za PDP, kao i dokaze kojima se nastojalo ukazati da drugi predmetni sastanak nije ni održan. Dakle, između ostalih, i u odnosu na ove okolnosti odbrane optuženih su na glavnom pretresu izvodile svoje dokaze.

U vezi sa navedenim spornim činjenicama, Sud je najprije utvrdio okolnosti da su šumska gazdinstva Javnog preduzeća Srpske Šume, bila podjeljena između političkih stranaka koje su u inkriminisanom periodu imale učešća u izboru direktora tih šumskih gazdinstava. Postojanje ovih okolnosti odbrane optuženih nisu izričito negirale, s tim da su odbrane optuženih putem svojih dokaza ukazivali na to da se na mjesta direktora postavljaju osobe, nakon objavljenog konkursa i po odluci generalnog direktora Javnog preduzeća šumarstva „ Srpske šume“.

Međutim, postojanje navedenih okolnosti jasno potvrđuju, u svojim iskazima sa glavnog pretresa svjedoci optužbe, Gogić Milorad koji je naveo da je PDP-u u kritičnom periodu „pripadalo“ oko 12 Šumskih gazdinstava, te da je on izabran kao kadar PDP-a na mjesto direktora Šumskog gazdinstva Mosor, Istočni Kupres po raspisanom konkursu i po rješenju generalnog direktora, ali nakon što je kadrovska komisija PDP-a dala „zeleno svjetlo“. Na isti način, su se po navodima ovog svjedoka mogli i smjenjivati direktori šumskih gazdinstava. Svjedok optužbe Damjan Stanić

je u dijelu svog iskaza sa glavnog pretresa potvrdio da su u sistematizaciji Javnog preduzeća „Srpske šume“ bila 42 Šumska gazdinstva od kojih je 10 ili 11 u pogledu učešća u postavljenju kadrova, pripadalo PDP-u. Nadalje, navedene okolnosti potvrđuju u svojim iskazima i pomenuti svjedoci odbrane. Tako svjedokinja Nevenka Trifković navodi da su u okviru Javnog preduzeća „Srpske šume“ postojala 42 do 44 Šumska Gazdinstva, a da je PDP-u pripadalo od 7 do 10 Šumskih Gazdinstava, u koja je ova politička stranka mogla imenovati svoje kadrove, a prijedlozi za izbor direktora su im dostavljani iz Opštinskih odbora PDP-a. Svjedok Borenović Borislav je potvrdio da je PDP imao svoje kadrove u Javnom preduzeću „Srpske šume“, i ti kadrovi nisu morali biti članovi PDP, nego su imali podršku ove političke stranke. Svjedok Radovanović Vinko je u dijelu svog iskaza sa glavnog pretresa, saglasno izjavio da je PDP imao svoje kadrove u Javnom preduzeću „Srpske šume“, koji su mu se obraćali kao članu Glavnog odbora i članu Predsjedništva PDP-a za pomoć. Isti svjedok je naveo da su kadrovi PDP-a članovi ili osobe koje nisu članovi PDP-a a koje stranka postavi na određene funkcije u javnim preduzećima ili javnim ustanovama.

Nadalje, da su političke stranke imale učešća u izboru osoba koji su kao kadrovi postavljeni na mjesta direktora Šumskih gazdinstava potvrđuje u svojim iskazima iz istrage optuženi Đerić Zoran (dokazi 1-C-6 i 1-C-22), iz kojih iskaza je vidljivo da je na prvom sastanku održanom u zgradi Narodne skupštine učestvovao kao podpredsjednik PDP i kao predsjednik kadrovske komisije PDP a ne kao podpredsjednik Narodne skupštine. U martu 2001. godine je zajednička delegacija političkih stranaka utvrdila podjelu Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“, po kojoj je kadrovski 9 od 25 direktora šumskih gazdinstava pripadalo PDP. Jedan od zaključaka te delegacije političkih stranaka je da se vodi računa o iskustvu i stručnosti ljudi koji treba da se postave na mjesta direktora. Nadalje, iz ovih iskaza optuženog Đerić Zorana proizilazi da prijedlozi stranaka nisu obavezivali generalnu direkciju odnosno generalnog direktora (u čijoj nadležnosti je bilo da postavlja direktore) da se ti prijedlozi provode u praksi ukoliko određene osobe ne ispunjavaju uslove koji se traži za mjesta direktora Šumskih gazdinstava. Također, iz iskaza optuženog Bundalo Perice datog u istrazi (dokaz broj 1-C-21) proizilazi da je kadrovska komisija PDP obavljala poslove nominacije direktora Šumskih gazdinstava, od kojih je 7-8 pripadalo PDP, a među 10 najuspješnijih šumskih gazdinstava, najmanje 5 je pripadalo direktorima koje je nominovala kadrovska komisija PDP. Radenko Borojević u svom iskazu iz istrage datom na zapisnik (dokaz 1-B-3) navodi da je izabran na mjesto direktora Šumskog gazdinstva Čemernica od juna 2001. godine po prijedlogu političke stranke SDS, iako je bio član PDP, obzirom da SDS

nije imao kandidata za koja se zahtjevalo da imaju i završen šumarski fakultet. Optuženi Mladen Ivanić je u svom iskazu datom u istrazi (dokaz I-C-20) također potvrdio da je za šumska gazdinstva bila formirana koaliciona komisija koja je usaglasila broj mjesta koje može nominovati svaka od partija, a PDP je imao 7 do 8 nominacija. Obaveza menadžmenta je bila da upozori ako neki od tih kandidata ne može obavljati funkciju, tako da su partije imale pravo da predlažu, a direktor ili upravni odbor je imenovao direktore Šumskih gazdinstava.

Dakle, na osnovu navedenih dokaza, Sud je utvrdio da su šumska gazdinstva Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“ bila podjeljena između političkih stranaka (kada su u pitanju politički kadrovi koji se postavljaju na funkciju direktora Šumskih gazdinstava) a među tim političkim strankama je i PDP. Ova okolnost nije u suprotnosti sa tezom odbrane da su se pojedini direktori birali na osnovu objavljenog konkursa i po odluci direktora. Naime, navedeni dokazi jasno su potvrdili da su u inkriminisanoj periodu na osnovu konkursa i odluke generalnog direktora birani na mjesta direktora Šumskih gazdinstava one osobe koje je kao svoje kadrove predlagala ona politička partija kojoj je kadrovski pripadalo to šumsko gazdinstvo. I te osobe su, u pravilu postavljene na mjesta direktora pojedinih Šumskih gazdinstava po objavljenom konkursu i po odluci generalnog direktora.

Na osnovu dokaza optužbe, izvedenih na pomenute sporne okolnosti u ovoj krivičnoj stvari, Sud je utvrdio da su optuženi Đerić Zoran, Perica Bundalo i Stojko Blagojević organizovali dva predmetna sastanka sa navedenim direktorima pojedinih Šumskih Gazdinstava, na kojima je traženo da svaki od ovih direktora iz svojih šumskih gazdinstava nezakonito pribavi novac, te da taj novac u gotovini prosljede predstavnicima PDP-a, kako bi isti zadržali svoje funkcije i nakon opštih izbora 2002. godine. Također, Sud je utvrdio da je direktor Šumskog gazdinstva Mosor, Milorad Gogić dao svoja novčana sredstva u iznosu od 2.000 KM a direktor Šumskog gazdinstva Klekovača-potoci dao također svoja novčana sredstva u iznosu od 5.000 KM. Ove činjenice, Sud je pored ostalih izvedenih dokaza, utvrdio i na osnovu iskaza sa glavnog pretresa svjedoka optužbe Milorada Gogića, njegovog iskaza datog na zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka od 24.03.2005. godine, iskaza svjedoka Marjanović Milorada datog na zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka od 01.04.2005. godine (koji svjedok je umro kao što je već navedeno, te je ovaj dokaz izveden u skladu sa članom 273. stav 2. ZKP BiH) zatim iskaza sa glavnog pretresa svjedoka Damjana Stanića i njegovog iskaza datog na zapisnik MUP-a RS-sektor kriminalističke policije od 02.10.2006. godine, iskaza Rokvić Mirka datom

u svojstvu svjedoka na zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka od 31.03.2005. godine.

Naime, iz iskaza svjedoka Gogić Milorada proizilazi da je ovaj svjedok u periodu od jula 2001. godine do 01. augusta 2002. godine obavljao funkciju direktora šumskog gazdinstva Mosor, Istočni Kupres. Ovaj svjedok je u svom iskazu na glavnom pretresu saglasno kao i u istrazi, detaljno naveo kada su održani predmetni sastanci, ko je pristvovao te kako su se odvijali ti sastanci. Tako je svjedok naveo naveo da su održana dva predmetna sastanka i to 20. februara 2002. godine i polovinom maja iste godine, a na oba sastanka su prisustvavali Đerić Zoran, Stojko Blagojević, Bundalo Perica kao i navedeni optuženi u svojstvu direktora pomenutih šumskih gazdinstava. Na prvi sastanak je pozvan telefonom od strane sekretarice PDP. Taj prvi sastanak je imao dva djela, tako da se u prvom dijelu razgovaralo o problematici u šumskim gazdinstvima, kojom prilikom se diskutovalo sa ministrom šumarstva Trkulja Rodoljubom. Nakon tog prvog dijela, optuženi Trkulja Rodoljub je napustio sastanak, dok je riječ uzeo optuženi Đerić Zoran, koji je prema navodima svjedoka datim na glavnom pretresu, rekao da idu izbori i da stranka nije u zavidnom finansijskom stanju, te stoga trebaju kao direktori pomoći stranci jer od rezultata izbora zavisi i koliko će oni biti direktori, jer su na ta mjesta došli po stranačkoj liniji. Prilikom korištenja na glavnom pretresu, iskaza istog svjedoka koji je dao u istrazi, ovaj svjedok je, po ocjeni suda na ubjedljiv način, na glavnom pretresu potvrdio svoje navode iz istrage da je optuženi Đerić Zoran te prilike rekao da idu izbori i da svi direktori moraju finansijski pomoći stranci, stim da moraju naći način kako će donijeti te pare i da to ne smije ići javno i kroz papire. Stim u vezi svjedok je pojasnio da se nije mogao sjetiti svih detalja, odnosno riječi optuženog Zorana Đerića, tako da je potvrdio ove navode koje je iznio u istrazi. Nadalje, iz iskaza istog svjedoka sa glavnog pretresa proizilazi da su nakon toga obavljani pojedinačni razgovori direktora sa optuženim Đerić Zoranom, te se i on sa ovim optuženim dogovorio da će dati 10.000 KM do mjeseca augusta iste godine, a da će dio tog iznosa isplatiti u mjesecu maju, nakon čega je svjedok napustio ovaj prvi sastanak. Poslije ovog sastanka se svjedok sastao sa optuženim Zoranom Šupetom, obzirom da su bili prijatelji i tom prilikom su uzgred spomenuli i sastanak, nisu pričali o detaljima ali su bili istog mišljenja da preuzete obaveze moraju ispuniti. Nakon ovog sastanka isti svjedok je posudio 2.000 KM od Ćosić Predraga prevoznika celuloze, i taj novac je predao u direkciji, optuženom Stojki Blagojeviću, koji mu je te prilike rekao da ne zaboravi preuzete obaveze koje se moraju izmiriti. Neposredno pred drugi sastanak, optuženi Stojko Blagojević mu je

vratio 2.000 KM i rekao mu da taj novac lično preda optuženom Bundalo Perici.

Drugi sastanak se po iskazu svjedoka Gogić Milorada sa glavnog pretresa, održao polovinom maja 2002. godine u sjedištu PDP-a u Banja Luci, na kojem su prisustvovali svi koji su bili i na prvom sastanku, izuzev Trkulja Rodoljuba koji nije prisustvovao, i na ovaj sastanak je također bio pozvan telefonom iz stranke. Ovaj sastanak je otvorio optuženi Đerić Zoran koji ih je te prilike kritikovao zbog njihovog pasivnog odnosa prema preuzetim obavezama, te je naglasio da te obaveze moraju ispuniti. Nakon toga, prvi je prišao Mirko Rokvić te je nešto predao, vjerovatno novac Perici Bundalo, nakon čega je prišao on i predao te dvije hiljade maraka također Perici Bundalo, a ostali direktori su stajali i vjerovatno čekali da predaj novac Perici Bundalo, ali obzirom da je nakon predaje novca odmah izašao, svjedok nije mogao potvrditi da su ostali poslije njega zaista i predali novac Perici Bundalo. Nadalje, iz iskaza sa glavnog pretresa ovog svjedoka proizilazi da je isti, nakon prvog sastanka zaključio da ako ne izmiri obaveze koje je preuzeo na sebe da će biti smjenjen, zbog čega je razmišljao da čak taj novac pribavi i iz šumskog gazdinstva čiji je direktor, jer nije znao na koji način će ostatak tih obaveza izmiriti. Budući da je već razmišljao i ranije da podnese ostavku zbog teške situacije u „njegovom“ šumskom gazdinstvu, to mu je sada bio i dodatni razlog zbog kojeg je podnio ostavku sa mjesta direktora.

Iskaz svjedoka Gogić Milorada je u odnosu na navedene odlučne činjenice, u cjelosti saglasan sa iskazom svjedoka Budimir Milenka. Naime, i ovaj svjedok je potvrdio da su održana dva sastanka i to jedan sastanak u februaru 2002. a drugi u maju 2002. godine. U mjesecu februaru 2002. godine, ovaj svjedok je prisustvovao sastanku kao vršioc dužnosti direktora Šumskog gazdinstva Prnjavor a u martu je izabran na mjesto direktora. Na ovom sastanku su prisustvovali optuženi Đerić Zoran, Rodoljub Trkulja, Stojko Blagojević, Nevanka-generalni sekretar PDP-a, te direktori Šumskih gazdinstava. Najprije se, prema navodima ovog svjedoka razgovaralo o poslovanju i problemima u šumskim gazdinstvima, kada je sastankom rukovodio Rodoljub Trkulja, a zatim se razgovaralo o predstojećim izborima i o tome kako prisutni članovi PDP mogu pomoći stranci. Ta pomoć se trebala ogledati kako u učešću u izbornoj kampanji tako i u materijalnoj pomoći odnosno pomoći u novcu ili drugim uslugama. Nadalje, svjedok je u svojoj izjavi naveo da kada se razgovaralo o predstojećim izborima, sastankom je rukovodio optuženi Đerić Zoran, i on je od svih prisutnih zatražio pomoć gazdinstava i njih kao direktora, koliko je ko u mogućnosti. Nakon toga je, prema navodima ovog svjedoka,

optuženi Đerić pojedinačno razgovarao sa direktorima najznačajnijih gazdinstava, kao i onima koji su duže vrijeme direktori, međutim sa njim nije niko razgovarao, niti je bilo šta traženo od njega. Nadalje, isti svjedok je prisustvovao sastanku koji je održan u mjesecu maju 2002. godine u prostorijama PDP. Tim sastankom su rukovodili Đerić Zoran i Perica Bundalo, i na ovom sastanku se razgovaralo o pomoći stranci na izborima. Svjedok se ne sjeća ko je tačno od optuženih Perice Bundalo, Đerić Zorana i Stojke Blagojevića pitao šta on može pomoći kao direktor stranci, na što je svjedok odgovorio da ne može ništa jer nema uslova da bilo kako pomogne.

Iskazi navedenih svjedoka su po ocjeni Suda saglasni sa iskazom optuženog Rokvić Mirka, koji iskaz je (kao što je ranije navedeno) dao u svojstvu svjedoka na zapisnik Okružnog Tužilaštva Banja Luka broj KT-II-409/04 od 31.03.2005. godine. Naime, ovaj svjedok je također detaljno naveo kako su se odvijali predmetni sastanci, o čemu se razgovaralo na tim sastancima, te je najprije potvrdio da su održana dva sastanka, u mjesecu februaru i mjesecu maju 2002. godine na koja su pozvani direktori koji su putem stranke PDP izabrani na ova mjesta, a među kojima su bili i Milenko Budimir i Gogić Milorad. Tako iz iskaza ovog svjedoka proizilazi da su u mjesecu februaru 2002. godine, pored ovih direktora šumskih gazdinstava sastanku prisustvovali i optuženi Zoran Đerić, Perica Bundalo, Trkulja Rodoljub i Stojko Blagojević, te su u početku sastanka direktori iznijeli probleme koje imaju u svojim šumskim gazdinstvima. Nakon toga, riječ je uzeo Zoran Đerić koji je rekao da svi direktori šumskih gazdinstava moraju pomoći straku jer svi tako rade, te da moraju naći način u svojim gazdinstvima kako će obezbjediti novac, i to ne smije proći kroz papire. Također je optuženi Đerić Zoran, prema riječima ovog svjedoka, naveo da ih je PDP postavio na mjesta direktora i jedino ih PDP može smijeniti ukoliko ne budu poslušni, a ako budu poslušni bit će maksimalno zaštićeni od strane PDP. Nakon toga je Đerić Zoran razgovarao pojedinačno sa svakim od direktora, pa je sa njim dogovorio da je njegova obaveza da u narednih nekoliko dana, iz svog šumskog gazdinstva obezbjedi 10.000,00 KM, na što je svjedok odgovorio da ne može u tako kratkom roku obezbjediti taj iznos te je tražio rok do izbora, zbog čega mu je u tom slučaju optuženi tražio 20.000 KM. Nadalje, svjedok je u svom iskazu naveo da je drugi sastanak održan u mjesecu maju 2002. godine, kada su ponovo pozvani direktori koji su na ta mjesta postavljeni po „liniji“ PDP. I na tom sastanku je, prema navodima ovog svjedoka, optuženi Đerić Zoran rekao da je u „novinama“ već pisalo da PDP prikuplja novac, a dosada je to bilo tajno, te im je ponovio da moraju prikupiti novac iz svojih šumskih gazdinstava. Isti svjedok u svom iskazu je

nadalje naveo da je moguće da je neko imao novac kod sebe i isti predao, ali on nije imao novac te prilike. Nakon ovog sastanka, svjedok je prikupio iznos od 5.000 KM te je taj novac predao dežurnom u PDP, Bundalo Perici. Novac koji je prikupio nije bio iz šumskog gazdinstva jer, prema navodima svjedoka, nije htio da ošteti šumsko gazdinstvo i da se upusti u kriminal, a alternativa je bila ili da da novac koji se od njega traži ili da da ostavku.

Iskaze svjedoka Rokvić Mirka i Gogić Milorada potvrđuje, u svom iskazu sa glavnog pretresa, kao i iz istrage svjedok Damjan Stanić. Naime, iz iskaza ovog svjedoka datom na glavnog pretresu, proizilazi da je od strane Okružnog tužilaštva Banja Luka angažovan kao vještak šumarske struke u predmetima koji su se odnosili na Šumska gazdinstva Vrbanja-Kotor Varoš, Ribnik i Klekovača istočni Drvar. U toku rada kao vještak u predmetu koji se odnosio na Šumskog gazdinstva Klekovača-Potoci, ovaj svjedok je u martu mjesecu 2005. godine upoznao Gogić Milorada koji je radio u tom gazdinstvu, i isti mu je ispričao (a što je na glavnom pretresu potvrdio i sam svjedok Gogić Milorad) kako je u mjesecu februaru 2002. godine održan sastanak u zgradi Skupštine RS, na kojem su prisustvovali direktori šumskih gazdinstava koji su bili kadrovi PDP, te optuženi Đerić Zoran, Rodoljub Trkulja, Perica Bundalo i Stojko Blagojević. Na tom sastanku se razgovaralo o finansijskoj pomoći PDP, a nakon čega je optuženi Đerić Zoran razgovarao pojedinačno sa direktorima, pa tako i sa Gogić Miloradom, te je upitao Gogić Milorada koliko on može finansijski pomoći stranci, na što je ovaj odgovorio da je njegovo gazdinstvo malo i da ne može puno pomoći, te su se dogovorili da to bude oko 10.000 KM. Nadalje, Milorad Gogić je ovom svjedoku rekao, kako je održan u mjesecu maju 2002. godine i drugi sastanak, u prostorijama PDP u Banja Luci na kojem je Milorad Gogić donio 2.000 KM, međutim nije mu spominjao porijeklo tog novca.

Nadalje, svjedok Damjan Stanić je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo kako ga je u toku 2005. godine, pozvao Mirko Rokvić, budući da su bili kao susjedi u dobrim odnosima i rekao mu je da ne zna kako da postupi, obzirom da je u svjedočenju kod okružnog tužilaštva naveo kako je dao 5.000 KM za finansiranje PDP, a sada je ponovo pozvan da da izjavu pred tim Tužilaštvom. Također ga je obavjestio da ima problem jer će imati zajedničkog advokata sa drugim osobama, i bio je u dilemi ako ostane kod svog iskaza da može biti smjenjen sa mjesta direktora, a s druge strane se bojao i da promjeni iskaz, pa se stim u vezi konsultovao i sa advokatom koji je zastupao javno preduzeće Đukić Čedom.

Sud je poklonio vjeru iskazima navedenih svjedoka, obzirom da se sadržaji ovih iskaza logički nadovezuju, istima se potvrđuje niz detalja i istovjetnih činjenica, tako da ne ostavljaju nikakav „prostor“ da se u njih sumnja. Također, svjedoci koji su saslušani na glavnom pretresu nisu htjeli da tvrde ono u šta nisu sigurni, nego su potvrdili samo ono što im je dobro poznato, što također ukazuje na odsustvo svake namjere ovih svjedoka da se optuženi neosnovano terete.

Tako, svjedok Milorad Gogić, na glavnom pretresu, na postavljena pitanja veoma detaljno opisuje koliko su trajali oba predmetna sastanka, kakav je raspored i izgled kancelarijskog namještaja kao i druge okolnosti koji se tiču vjerodostojnosti njegovog iskaza. Također, ovaj svjedok u svom iskazu, na postavljena pitanja nije tvrdio kako je optuženi Mirko Rokvić dao novac, nego je tvrdio da je nešto predao Perici Bundalo, iako je u svom iskazu naveo da je kao uposlenik bio maltretiran od strane optuženog Rokvić Mirka za vrijeme dok je optuženi bio direktor Šumskog gazdinstva Klekovača. Isti svjedok je na postavljena pitanja, kategorično tvrdio da je optuženi Trkulja Rodoljub bio samo u prvom dijelu sastanaka održanog u februaru 2002. godine, kada se razgovaralo o poslovanju šumskih gazdinstava, a ne i u dijelu kada se razgovaralo o predstojećim izborima, te da ovaj optuženi nije bio na drugom sastanku. Isti svjedok je kategorično tvrdio da optuženi Perica Bundalo nije uzimao riječ na prvom sastanku. U dijelu svog iskaza, svjedok je uvjerljivo naveo da mu u kontaktima sa Šupeta Zoranom i Dragutinović Dragišom, koje je imao nakon prvog predmetnog sastanka, isti nisu saopštavali da li će uopšte dati novac i na koji način. Također, isti svjedok na postavljena pitanja nije htio potvrditi da su na drugom predmetnom sastanku svi prisutni poslije njega predali novac optuženom Perici Bundalo, jer je nakon predaje novca izašao iz prostorija PDP. Ovu činjenicu svjedok nije htio potvrditi čak i nakon što mu je prezentiran njegov iskaz iz istrage u dijelu da su „poslije njega još neki dali novac“, sa obrazloženjem da se više te okolnosti ne sjeća, što po ocjeni Suda, ukazuje da je svjedok iznosio samo one navode o činjenicama kojih se dobro sjeća, te da nema namjeru da neosnovano tereti optužene.

Sud je pored već navedenih razloga zbog kojih je povjerovao i iskazu svjedoka Damjana Satanića, imao u vidu okolnost da je ovaj svjedok na ubjedljiv način iznosio svoja saznanja o važnim činjenicama, o kojima ga je obavjestio Gogić Milorad, pa je tako svjedok Damjan Stanić (govoreći o problemima koje je imao Gogić Milorad u Šumskom gazdinstvu Klekovača, čiji je tadašnji direktor bio Mirko Rokvić) potvrdio kako je ovo šumsko gazdinstvo nakon obavljenog vještačenja bilo jedno od najuspješnijih gazdinstava u Javnom preduzeću Srpske šume a što je potvrdio u svom

(navedenom) iskazu iz istrage datom u svojstvu svjedoka Mirko Rokvić. Također, svjedok Damjan Stanić nije htio potvrditi da je optuženi Đerić Zoran tražio od Gogić Milorada da ovaj obezbjedi novac iz svog šumskog gazdinstva, ostajući pri tvrdnji da mu je Gogić Milorad samo rekao kako je Đerić Zoran od njega tražio novac, ne spominjući porijeklo tog novca. Razlog zbog kojeg je svjedok ostao kod ovakve tvrdnje, čak i nakon što mu je prezentiran dio iskaza iz istrage, jeste što se nije mogla tačno sjetiti Gogićevih riječi u ovom pravcu. Isto tako, svjedok Damjan Stanić je na glavnom pretresu naveo kako je optuženi Mirko Rokvić na skupu održanom na Šumarskom fakultetu vezanom za probleme u šumarstvu rekao „da ako slušaju političke partije, imaju problem oko uspješnosti poslovanja u šumarstvu, a ako ne slušaju šta im se kaže, mogu biti smjenjeni“. Optuženi Rokvić Mirko je izjašnjavajući se na ove činjenice naveo da je rekao „da ako budu šutili da će otići u zatvor a ako budu pričali bit će smjenjeni“ i to se odnosilo na generalnog direktora a ne na političke partije. Nakon ovog izjašnjenja, svjedok Damjan Stanić se u cjelosti saglasio sa ovim navodima, uz obrazloženje da nakon nekoliko godina ne može da tačno citira ove riječi koje su bliže istini nego ono što je on istakao u ovom pravcu, što ukazuje na odsustvo namjere da neosnovano tereti optužene.

Dakle, sve ove navedene okolnosti koje se odnose na vjerodostojnost iskaza svjedoka Damjana Stanića i Milorada Gogića samo potvrđuju već navedene razloge zbog kojih je Sud poklonio vjeru iskazima ovih svjedoka.

Nadalje, Sud je cjenio iskaze svjedoka Milorada Gogića, Marjanović Milorada, Damjana Stanića i Rokvić Mirka u vezi sa ostalim izvedenim dokazima, kako dokazima optužbe, tako i sa dokazima odbrane optuženih kojim se po ocjeni Suda neosnovano nastojalo dovesti u sumnju vjerodostojnost iskaza ovih svjedoka. Tako, u svom iskazu iz istrage datom na zapisnik (dokaz 1-B-7) svjedok Lukač Dragan, koji je bio saslušan i na glavnom pretresu, navodi da je bio direktor Šumskog gazdinstva Klekovača do decembra 2001.godine, a nakon toga je nastavio raditi u istom gazdinstvu kao projektant kada je od kolega čuo da su na satanku u februaru 2002.godine direktori dobili instrukcije o finansiranju PDP. Nadalje, da su održani predmetni sastanci u februaru 2002. godine u zgradi Narodne skupštine Republike Srpske i u maju 2002. godine u prostorijama PDP u Banja Luci, na kojima su prisustvovali optuženi Đerić Zoran, Perica Bundalo, Stojko Blagojević te direktori Šumskih gazdinstava koji su bili kadrovi PDP potvrđuju i iskazi optuženih koje su dali u svojstvu svjedoka ili osumnjičenih. Tako, Marjanović Milorad potvrđuje ove činjenice, a koji je dao iskaz u svojstvu svjedoka na zapisnik 1-B-15, dok je

u iskazu datom u svojstvu osumnjičenog na zapisnik 1-C-14 naveo da ga je na prvi predmetni sastanak pozvao optuženi Perica Bundalo. Sakan Zdenko je u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka na zapisnik 1-B-15 potvrdio da se sjeća jednog sastanka navedenih optuženih sa direktorima šumskih gazdinstava koji su kadrovi PDP, i na kojem je bilo riječi o pomoći PDP, koliko je ko u mogućnosti ali nije bilo riječi o ciframa koje je trebalo dati i na koji način da se iste obezbjede. U svom iskazu datom u svojstvu osumnjičenog na zapisnik 1-C-4 Perica Bundalo je naveo da su održana 1 ili 2 dva sastanka sa desetak direktora šumskih gazdinstava, na kojima je učestvovao kao član Predsjedništva PDP, i na kojima je bilo riječi da svako, koliko ko može kao član PDP da svoj lični doprinos kampanji. Iskaz koji je dao u svojstvu osumnjičenog Boro Ćeko na zapisnik 1-C-10, potvrđuje da je prisustvovao samo na sastanku iz februara 2002. godine na koji ga je pozvao Stojko Blagojević. Iskazi koji su dali u svojstvu osumnjičenih: Đerić Zoran na zapisnike 1-C-6 i 1-C-22, Šupeta Zoran na zapisnik 1-C-7, Novica Davidović na zapisnik 1-C-9 također potvrđuju da su održana dva predmetna sastanka u zgradi Narodne skupštine Republike Srpske i prostorijama PDP u Banja Luci, sa navedenim učesnicima.

Sud je u navedenom dijelu prihvatio iskaze ovih optuženih, koje su dali u svojstvu svjedoka ili osumnjičenih, obzirom da su isti saglasni sa iskazima navedenih svjedoka Milorada Gogića, Marjanović Milorada, Damjana Stanića i Rokvić Mirka. Naime i ovim iskazima se potvrđuju činjenice da su održana dva predmetna sastanka, zatim činjenice koje se odnose na vrijeme i mjesto kada su održani ti sastanci, te činjenice da su na tim sastancima prisustvovali optuženi Đerić Zoran, Stojko Blagojević, Perica Bundalo, te direktori šumskih gazdinstava koji su bili članovi PDP ili njihovi kadrovi. Dakle, ovim iskazima se, po ocjeni Suda dodatno potvrđuje vjerodostojnost navedenih iskaza svjedoka Milorada Gogića, Marjanović Milorada, Damjana Stanića i Rokvić Mirka.

Sud je imao u vidu i činjenicu da je Rokvić Mirko, svojim iskazom datim u svojstvu osumnjičenog na zapisnik (dokaz 1-C-15) izmjenio navedeni iskaz koji je dao u svojstvu svjedoka na zapisnik (dokaz 1-C-3) ostajući pri tome samo kod ranijeg iskaza koji se odnosi na činjenicu da je on predao 5.000 KM iz svojih, ličnih, sredstava i koje je predao optuženom Perici Bundalo. Međutim ova okolnost nije dovela u sumnju tačnost iskaza koji je Rokvić Mirko dao u svojstvu svjedoka. Ovo prije svega, što je i svjedok Damjan Stanić u svom iskazu na glavnom pretresu jasno naveo da mu je Rokvić Mirko rekao da je bio u dilemu ako ostane kod svog iskaza da može biti smjenjen sa mjesta direktora, a s druge strane se bojao i da promjeni iskaz. Ovi navodi svjedoka Damjana Stanića su za Sud logični i prihvatljivi,

posebno imaju u vidu već navedenu ulogu političkih stranaka u imenovanjima direktora pojedinih Šumskih gazdinstava, dok s druge strane ovi navodi nisu ničim ozbiljnim dovedeni u sumnju od strane odbrane optuženih.

Sud je nadalje cjenio izvedene dokaze odbrane, kojim se nastojalo dovesti u pitanje vjerodostojnost navedenih dokaza optužbe, te s druge strane kojim se nastojalo potvrditi i pomenute teze odbrane. Tako je u svom iskazu sa glavnog pretresa svjedokinja Nevenka Trifković potvrdila da su u inkriminisanom periodu bila 41 do 44 Šumska gazdinstva a PDP je pripadalo 7-10 tih gazdinstava. Prijedlozi za izbor Šumskih gazdinstava su im dolazili iz Opštinskih odbora. Sud je, kao što je već navedeno, prihvatio ovaj dio iskaza budući da je isti u cjelosti saglasan sa navedenim dokazima optužbe, i isti nije doveden u sumnju drugim izvedenim dokazima.

Nadalje, svjedokinja je u svom iskazu navela da je 20.02.2002. godine održan predmetni sastanak na kojem su pored nje kao člana predsjedništva PDP, prisustvovali i optuženi Đerić Zoran, Perica Bundalo (koji su bili članovi radne grupe formirane od strane Predsjedništva PDP), te Stojko Blagojević, Trkulja Rodoljub i direktori šumskih gazdinstava, a tema je bila funkcionisanje šumskih gazdinstava koji su pripadali PDP-u i gdje su raspoređni kadrovi PDP. Bila je do kraja sastanka, optuženi Đerić Zoran je zadnji diskutovao, isti je rekao da dolaze izbori i da svi moraju pružiti maksimum i popraviti stanje u svojim gazdinstvima, zatim je ustao i otišao. Svjedokinja je dodatno pojasnila da je Đerić Zoran bio po prirodi takav da je imao običaj samo na kraju sastanka ustati i otići. Na ovom sastanku po riječima ove svjedokinje nije bilo zahtjeva da se finansijski pomogne PDP-u, a poslije ovog sastanka u 2002. godini nije bila ovakavih sastanaka o kojima bi ona bila obavještena.

Svjedok odbrane Žugić Zdravko je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je prisustvovao predmetnom sastanku u februaru mjesecu kao direktor Šumskog gazdinstva Milići. Uvodno izlaganje je imao optuženi Trkulja Rodoljub, optuženi Stojko Blagojević i Sakan Zdenko su bili prisutni i nisu ništa pričali na sastanku, dok je optuženi Đerić Zoran dao završnu diskusiju, čija je suština bila da se popravi stanje u šumskim gazdinstvima i da će on ubrzati rješavanje prijave za šumske krađe, te je usput prokomentarisao da utiču na omasovljavanje članstva u PDP-u. Nakon sastanka, po riječima ovog svjedoka, isti se samo pozdravio sa ministrom (optuženim Trkulja Rodoljubom) i optuženim Đerićem, a osim toga nije razgovarao sa njima. Na odlasku su se ljudi pozdravljali sa Đerićem i to je trajalo 3-4 minute, a on je bio oko sredine i nije među prvim

izašao. Nakon ovog sastanka nije prisustvovao istim ili sličnim sastancima, sa istim učesnicima, niti je na ovom sastanku tražena finansijska pomoć za političku stranku.

Svjedok odbrane Gordana Džajić je, po njenim riječima sa glavnog pretresa također prisustvovala predmetnom sastanku iz februara mjeseca 2002. godine. Prisustvovala je tom sastanku kao tehnički sekretar, bila je cjelo vrijeme, a završnu riječ je imao Đerić, u kojoj je spomenuo izbore, da je potrebna pomoć partiji i otišao je. Svjedokinja je u unakrsnom ispitivanju ponovila da je Đerić rekao da je potrebna pomoć partiji a ne zna kako. Nadalje, svjedok odbrane Cvijan Mitrović je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je kao direktor Šumskog gazdinstva Birač-Vlasenica prisustvovao predmetnom sastanku iz februara 2002. godine, na kojem se razgovaralo o problemima u Šumskim gazdinstvima. Završnu diskusiju je, po navodima ovog svjedoka imao Đerić Zoran, koji je naveo da se stavlja na raspolaganje za rješavanje problema zajedno sa Stojkom Blagojevićem. Đerić je ukratko pomenuo izbore, pred kraj sastanka je rekao da idu izbori, da bi se trebalo na terenu dati politički doprinos i ako neko može da da donaciju ličnog karaktera, koliko ko može. U unakrsnom ispitivanju, isti svjedok je osporio svoje navode iz direktnog ispitivanja, u dijelu u kojem je naveo da je Đerić tražio da koliko ko može da donacije ličnog karaktera, te je naveo da je Đerić tražio od prisutnih pomoć u političkom smislu. Isti svjedok je naveo da je ministar-optuženi Trkulja Rodoljub bio cjelo vrijeme na sastanku, dok ne zna da li je održan drugi sličan sastanak.

Ocjenivši sadržinu iskaza, navedenih svjedoka odbrana, Sud nalazi da su iskazi ovih svjedoka međusobno protivrječni u odnosu na važne činjenice. Isti iskazi su pojedinačno i međusobno kontradiktorni, isti se sadržajno i logički ne nadovezuju i nemaju uporišta u drugim izvedenim dokazima, čime je, dovodeći ih u vezi sa međusobno saglasnim iskazima svjedoka optužbe, osporena vjerodostojnost ovih iskaza svjedoka odbrane u odnosu na činjenice o kojima su svjedočili. Pri tome, Sud je povjerovao iskazu svjedoka Trifković Nevenke u ranije navedenom dijelu koji se odnosi na učešće političkih stranaka na izbor direktora šumskih gazdinstava, što po ocjeni Suda ne predstavlja odlučnu činjenicu, nego samo „relativizira“ navedenu tezu odbrane da su se ovi direktori birali po konkursu i odluci generalnog direktora. Naime, svjedoci Nevenka Trifković i Žugić Zdravko su izričito naveli da nije bilo zahtjeva da se finansijski pomogne stranka, što je kontradiktorno sa iskazom svjedoka Cvijana Mitrovića koji je naveo da je traženo od njih da se, pored političkog doprinosa daju po mogućnosti i donacije ličnog karaktera, dok je svjedokinja Gordana Džajić spomenula

da je tražena pomoć partiji, mada svjedokinja ne zna kako. Nadalje, svjedoci Nevenka Trifković i Gordana Džajić su naveli da je optuženi Đerić Zoran nakon završne diskusije ustao i otišao, dok je svjedok Žugić Zdravko kontradiktorno ovim iskazima naveo da se nakon završenog sastanka pozdravio sa Đerićem, i na odlasku su se ljudi pozdravljali sa Đerićem što je trajalo 3-4 minute. Također, na pitanja koja se tiču vjerodostojnosti iskaza, svjedok Žugić Zdravko iako se jasno mogao sjetiti navodnih riječi optuženog Đerić Zorana, isti se nije mogao sjeti koliko je bilo stolova na tom sastanku, njihovog rasporeda, gdje je ko sjedio ili do koga je on sjedio, dok je svjedok Cvijan Mitrović tvrdio da je optuženi Trkulja Rodoljub ostao do kraja sastanka, što je protivno ne samo tezi odbrane ovog optuženog, nego i navedenim dokazima optužbe. Iz svih navedenih razloga Sud nije poklonio vjeru iskazima ovih svjedoka odbrane u odnosu na sporne činjenice, i ovim iskazima svjedoka odbrane nije dovedena u sumnju vjerodostojnost već navedenih dokaza optužbe.

Ovo posebno iz razloga što tvrdnje svjedoka odbrane da nisu prisustvovali ili da im nije poznato da je održan drugi predmetni sastanak, ne negira tvrdnje svjedoka optužbe da je taj drugi sastanak zaista i održan.

Nadalje, odbrane optuženih su u prilog svojoj tezi da prisutni direktori nisu uslovljavani davanjem novčanih sredstava za PDP kako bi sačuvali svoja mjesta, izvodili kao dokaze i rokovnike koje su koristili svjedoci Žugić Zdravko, Cvijan Mitrović i optuženi Blagojević Stojko i Bundalo Perica. Iz ovih rokovnika je vidljivo da se na prvom predmetnom sastanku razgovaralo o problemima u Šumskim gazdinstvima i da nije zabilježeno da su od direktora zahtjevana novčana sredstva za PDP kako bi zadržali mjesta direktora, te da nije zabilježeno da je održan i drugi predmetni sastanak. Stim u vezi, Sud je imao u vidu da su i dokazi optužbe potvrdili da se u jednom dijelu prvog predmetnog sastanka zaista i razgovaralo o problemima u šumarstvu. Međutim, to što nisu u rokovnicima zabilježene navedene činjenice koje se optuženima stavljaju na teret, samo po sebi ne osporava njihovo postojanje, niti dovodi u sumnju vjerodostojnost navedenih dokaza optužbe koje potvrđuju odlučne činjenice koje se optuženima stavljaju na teret.

Nadalje, svjedoci odbrane Borenović Borislav, Radovanović Vinko, Nevenka Trifković, Milojević Goran su u svojim iskazima na glavnom pretresu naveli da je na sjednici predsjedništva PDP formirana radna grupa koju su sačinjavali Đerić Zoran kao predsjednik te radne grupe, Nevenka Trifković, i Perica Bundalo kao članovi predsjedništva koji su dobili zadatak da obave razgovore sa direktorima Šumskih gazdinstava koji

su bili kadrovi PDP (dakle bilo kao članovi PDP ili koji su imali podršku PDP a nisu bili članovi) vezano za poslovanja i probleme u poslovanju tih Šumskih gazdinstava, i da o tome podnesu izvještaj Predsjedništvu PDP. Navedeni svjedoci, kao i svjedoci odbrane Jović Tanasije, Milojević Goran, Tepić Momčilo, Igor Crnadak, su u svojim iskazima na glavnom pretresu naveli da su bilo kao članovi PDP ili članovi predsjedništva PDP odnosno članovi Glavnog odbora PDP davali donacije-novčana sredstva PDP, koje su bile dobrovoljne obzirom da na njih nije nikada vršen pritisak da daju ta novčana sredstva niti su ovi svjedoci čuli da je na nekog vršen pritisak da se daju novčana sredstva za PDP. Također, ovi svjedoci su potvrdili da se PDP finansira u skladu sa Statutom PDP i Zakonom, što podrazumjeva sredstva iz Budžeta, članarine i dobrovoljna sredstva-donacije. Nadalje, na okolnost izvora i načina finansiranja PDP, odbrane optuženih su izvodile i materijalne dokaze označene kao O-1-6a, O-1-6b, O-1-6c, O-1-7, O-1-8.

Po ocjeni Suda, iskazima ovih svjedoka i sadržajima pomenutih materijalnih dokaza (obzirom na okolnosti na koje su izvedeni) također se ne može dovesti u sumnju vjerodostojnost navedenih dokaza optužbe.

Sud je nadalje cjenio iskaze svjedoka odbrane Ilić Nedeljka, Džajić Tihomira, Kecman Radislava, zatim materijalne dokaze odbrane O-1-12, O-1-13, O-1-14, O-1-15, O-1-18, O-11-8, O-XI-1/26 koji su izvedeni u pravcu da se obezvrijedi istinitost iskaza svjedoka Gogić Milorada. Teze odbrane koje su nastojale potvrditi ovim dokazima su da je ovaj svjedok bio „nesposoban“ direktor Šumskog gazdinstva Mosor, da je dobio otkaz kao posljedica disciplinske odgovornosti te da je bio nagovoren da iznosi u istrazi lažni iskaz kako bi izbjegao krivičnu odgovoranost. Međutim, Sud nalazi da ovim dokazima nije dovedena u sumnju tačnost iskaz ovog svjedoka optužbe. Ovo prije svega, što je sam svjedok potvrđivao određene činjenice, i davao logična objašnjenja koja prihvata ovaj Suda. Prije svega, u svom iskazu na glavnom pretresu, svjedok je potvrdio da su postojali problemi u Šumskom gazdinstvu Mosor dok je bio direktor, i to je rezultat i njegovih greški u poslovanju. Također, svjedok je objasnio da je dao otkaz sa tog mjesta 01.07.2002. godine, te je potvrdio da je izvršena primopredaja u direkciji Javnog preduzeća, jer se nije htio vraćati obzirom da su mu zbog štrajka „zakovali“ ulazna vrata sjedišta Šumskog gazdinstva. Nakon toga je počeo raditi u istraživačkom razvojnom centru koje je pripadalo javnom preduzeću Srpske šume da bi u toku 2003. godine bio premješten u Šumsko gazdinstvo Klekovača. Ove navode svjedoka Gogić Milorada potvrđuju svojim iskazima svjedoci Ilić Nedeljko koji je bio direktor istraživačkog razvojnog centra, Džajić Tihomir koji je preuzeo mjesto direktora Šumskog gazdinstva Mosor, kao i pomenuti materijalni dokazi.

Nadalje, iz dokaza 0-XI-1/26 i iskaza svjedoka Kecman Radislava proizilazi da je protiv Milorada Gogića dva puta proveden disciplinski postupak iz razloga što nije dostavio „doznake“ za bolovanje, odnosno „doznake“ koje nije ovjerila ljekarska komisija, te je dobio i otkaz. Međutim, i ove okolnosti nisu imale uticaja na vjerodostojnost iskaza ovog svjedoka, jer iz zapisnika iz istrage od 24.03.2005.godine kao i iskaza Gogić Milorada sa glavnog pretresa proizilazi da je ovaj svjedok dao iskaz u istrazi prije nego je pokrenut disciplinski postupak, odnosno disciplinski postupak je pokrenut u maju, u vrijeme dok je direktor tog Šumskog gazdinstva bio optuženi Mirko Rokvić. Konačno, nije osnovana teza odbrane da je Gogić Milorad bio nagovoren od strane Damjana Stanića da iznosi u istrazi lažni iskaz kako bi izbjegao krivičnu odgovoranost što, prema navodima odbrane, potvrđuje transkript o zabilježenom razgovoru između Stanić Damjana i Gogić Milorada od 05.12.2006.godine. Ovo iz razloga što je još u martu 2005.godine svjedok Gogić Milorad dao svoj iskaz. Oba svjedoka su potvrdili da su imali kontakte u martu 2005. godine, dok je Damjan Stanić vršio vještačenje u Šumskom gazdinstvu po naredbi Okružnog tužilaštva, dakle znatno prije 05.12.2006. godine. Iz navedenih razloga, i ovim dokazima odbrane nije dovedena u sumnju tačnost iskaza svjedoka Gogić Milorada.

Nadalje, Sud je cjenio i iskaze svjedoka odbrane optuženih, i to svjedoka Šavija Radislava, Sakan Velimira, Milisava Macanovića, kao i materijalne dokaze odbrane 0-I-31, 0-I-32, 0-I-33,0-I-34,0-I-35, 0-VI-1 i 0-VI-2. Teze odbrane koje su nastojale potvrditi ovim dokazima odnose se na to da je svjedok Stanić Damjan dobio otkaz sa Šumarskog fakulteta u Banja Luci, gdje je radio kao asistent, zbog čega je krivio rukovodstvo PDP, jer je smatrao da je neosnovano dobio otkaz. Također, teza odbrane optuženih je da je Stanić Damjan, postupajući po naredbama Tužilaštva u Banja Luci, kao vještak šumarske struke, neprofesionalno postupao kada je za pojedina šumska gazdinstva sastavljao nalaz i mišljenje, te je nastojao i da se kroz ovaj posao osvetoljubivo ponaša prema PDP-u i njegovim članovima koji su imali rukovodeće pozicije u opštinama u kojima su se nalazila ta šumska gazdinstva. Stoga je po ovim tezama odbrane, ovaj svjedok imao razloge da neosnovano tereti optužene u ovom predmetu koji su pripadnici PDP, odnosno jer imaju značajne političke pozicije u PDP. Međutim, Sud ne nalazi da se ovim dokazima dovodi u sumnju vjerodostojnost iskaza svjedoka Stanić Damjana u odnosu na činjenice o kojima je svjedočio u ovoj krivičnoj stvari. Prije svega, ovaj svjedok je na glavnom pretresu naveo da je prilikom sastavljanja svojih nalaza i mišljenja kao vještak šumarske struke, utvrdio da je Šumsko gazdinstvo Klekovača, kada je

optuženi Mirko Rokvić bio direktor, pozitivno poslovalo, iz čega nije vidljivo da ovaj svjedok nastoji neosnovano teretiti optužene.

Nadalje, svjedok Damjan Stanić je na glavnom pretresu detaljno objasnio da je dobio otkaz na Šumarskom fakultetu zbog različitog tretiranja ocjena koje je dobijao tokom studija u Kanadi, a komisija tog fakulteta je naknadno, iako je prethodno prihvatila te ocjene, promijenila svoju odluku i dala mu otkaz, zbog čega je on pokrenuo upravni spor protiv te odluke. U odnosu na pomenutu tezu odbrane, Sud nalazi da iz navedenih dokaza odbrane nije vidljivo kakvu je konkretnu vezu imao PDP i njegovo rukovodstvo, odnosno optuženi u ovom predmetu sa njegovim otkazom sa fakulteta, kako bi Stanić Damjan osvetoljubivo postupao i imao svoje lične razloge da neosnovano tereti optužene u ovom predmetu.

Sud je cjenio iskaze svjedoka odbrane Sakan Velimira i Macanović Milisava, koji su također izvedeni na okolnosti kredibiliteta svjedoka Stanić Damjana. Ovi svjedoci su u svojim iskazima govorili o razgovoru koji je Stanić Damjan imao sa optuženim Perica Bundalom u jednom hotelu, od koga je tražio da ovaj optuženi utiče da se smjeni dekan Šumarskog fakulteta u Banja Luci. Logičnom ocjenom iskaza ovih svjedoka, a na osnovu opštih zakonitosti ljudskog mišljenja i iskustva, Sud nije poklonio vjeru iskazima ovih svjedoka. Naime, ovi svjedoci odbrane su u direktnom ispitivanju, sami, veoma detaljno i identično opisivali mjesto gdje su sjedili, kakav je bio raspored stolica i stolova, gdje se nalazio šank u tom hotelu, detaljno su dali opis lica, koji odgovara Stanić Damjanu, detaljno su navodili šta je bio predmet razgovora, detaljno su navodili koliko su bili udaljeni od Stanić Damjana a koliko od optuženog Bundalo Perice. Međutim, Sud je imao u vidu da su ovi svjedoci detaljno navodili ove okolnosti, iako im nisu postavljana pitanja na ove okolnosti, a koja su uobičajena prilikom provjere vjerodostojnosti iskaza svjedoka. Stoga, Sud nalazi da su iskazi ovih svjedoka unaprijed pripremljeni i jasno sračunati u cilju da dovedu u pitanje kredibilitet svjedoka Stanić Damjana, zbog čega im Sud nije ni povjerovao. Stim u vezi, iako su ovi svjedoci detaljno opisivali i navodili nebitne okonosti, što bi naizgled ukazivalo da se jasno sjećaju svih pojedinosti pomenutog događaja, ipak su iskazi ovih svjedoka i kontradiktorni, obzirom da je svjedok Milisav Macanović naveo da je Sakan Velimir telefonom nazvao (nakon razgovora optuženog Bundalo Perice sa Stanić Damjanom) optuženog Bundalo Pericu, a svjedok Sakan Velimir je naveo da je njega nazvao optuženi Bundalo Perica.

Iz navedenih razloga, Sud nalazi da vjerodostojnost iskaz svjedoka Stanić Damjana nije dovedena u pitanje dokazima odbrane koji su izvedeni u pravcu osporavanja te vjerodostojnosti.

Nadalje, Sud je cjenio iskaze svjedoka odbrane optuženog Davidović Novice, i to svjedoka Davidović Vasilja i Ivanović Ranka, kao i materijalne dokaze koji su izvedni, kako bi potvrdili tezu da optuženi Davidović Novica nije ni prisustvovao prvom predmetnom sastanku održanom 20.02. 2002.godine, nego je tog dana bio na slavlju koje je pripremio Davidović Vasilj povodom rođendana njegovog djeteta. Međutim, Sud je našao da nije osnovana ova teza odbrane, i nije prihvatio iskaze ovih svjedoka. Naime, svjedok optužbe Gogić Milorad je potvrdio da je na prvom predmetnom sastanku bio prisutan optuženi Davidović Novica. U odnosu na ovu okolnost, u svojim iskazima iz istrage, koje su optuženi Šupeta Zoran i Davidović Novica dali na zapisnike (dokazi 1-C-7 i 1-C-8), ovi optuženi su saglasno iskazu svjedoka optužbe Gogić Milorada potvrdili da je na predmetnom sastanku održanom u februaru 2002. godine bio prisutan optuženi Davidović Novica. Uzimajući u obzir ove činjenice, kao i činjenice da su svjedoci Davidović Vasilj i Ivanović Ranko dugogodišnji prijatelji i komšije optuženom Davidović Novici, to Sud nalazi da su iskazi ovih svjedoka unaprijed pripremljeni i sračunati da pomognu optuženom Davidović Novici u pravcu isključenja odgovornosti.

Na osnovu već navedenih dokaza optužbe, i iz navedenih razloga, Sud je utvrdio da su u inkriminisanom periodu, optuženi Đerić Zoran, Stojko Blagojević i Perica Bundalo nakon što su se dogovorili da novac za finansiranje svoje političke partije pribave od Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“- odnosno pojedinih Šumskih gazdinstava u okviru tog javnog preduzeća, organizovali dva predmetna sastanka sa navedenim direktorima pojedinih Šumskih Gazdinstava, na kojima su zahtjevali da svaki od ovih direktora iz svojih šumskih gazdinstava nezakonito pribavi novac, te da taj novac u gotovini prosljede predstavnicima PDP-a, kako bi isti zadržali svoje funkcije i nakon opštih izbora 2002. godine. Ovakav zaključak Suda, potvrđuju i okolnosti koje je Sud na osnovu pomenutih dokaza utvrdio, i to da su u ovom periodu političke partije imale odgovarajuće učešće u izboru direktora pojedinih šumskih gazdinstava, zatim da su ovi optuženi bili, i to Đerić Zoran predsjednik kadrovske komisije, Perica Bundalo predsjednik izbornog štaba za izbore 2002.godine, a Stojko Blagojević član izbornog štaba i zamjenik generalnog direktora Javnog preduzeća šumarstva „Srpske šume“.

Nadalje, Sud je utvrdio da su ovi optuženi, obzirom na svoj autoritet koji su imali, a koji je proizilazio iz njihovog položaja, na navedeni način uticali na tadašnje direktore Šumskog gazdinstva Mosor Gogić Milorada i Šumskog gazdinstva klekovača-potoci, Mirka Rokvića, zbog čega su isti dali svoja lična novčana sredstva, i to Gogić Milorad 2.000 KM, a Rokvić Mirko 5.000 KM. Međutim, Sud na osnovu izvedenih dokaza optužbe, nije mogao utvrditi da su ova dva direktora dali novac iz šumskih gazdinstava čiji su bili direktori.

Polazeći od odredbe člana 24. KZ RS, koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja ovog krivičnog djela koje se optuženima stavlja na teret, Sud nalazi da je po ovom KZ RS (za razliku od KZ RS koji je na snazi i koji se trenutno primjenjuje) za postojanje podstrekavanja nužno da je djelo na koje se podstrekava izvršeno ili bar pokušano. U vezi sa ranije navedenim, Sud na osnovu izvedenih dokaza optužbe nije mogao utvrditi da su direktori šumskih gazdinstava, uključujući Gogić Milorada i Rokvić Mirka, izvršili ili eventualno pokušali da izvrše krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 337. KZ RS. Dakle Sud je utvrdio da nema dokaza da su direktori šumskih gazdinstava, uključujući Gogić Milorada i Rokvić Mirka dali novčana sredstva iz šumskih gazdinstava, kako je to zahtjevano od njih na način opisan u tački III 2. izreke presude, što znači da nema dokaza da su ovi direktori izvršili ili pokušali da izvrše krivično djelo iz člana 337. KZ RS, a što je nužno za postojanje podstrekavanja iz člana 24. KZ RS koji je važio u vrijeme učinjenja predmetnog krivičnog djela.

Konačno, Sud na osnovu izvedenih dokaza optužbe, nije mogao uopšte utvrditi da su optuženi Mladen Ivanić i Rodoljub Trkulja na način opisan u tački III 2. izreke presude, preduzimali radnje izvršenja krivičnog djela zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS niti u tom pravcu postoji bilo kakva sumnja.

Stoga je Sud, na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH, optužene Ivanić Mladena, Đerić Zorana, Bundalo Pericu, Trkulja Rodoljuba i Blagojević Stojka oslobodio od optužbe da su na način opisan u tački III 2. izreke presude učinili krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja u podstrekavanju iz člana 337. stav 4. u vezi sa članom 24. KZ RS.

Tačka III 3. izreke presude:

U tački 5. predmetne optužnice, optuženi su Mladen Ivanić i Perica Bundalo za krivično djelo davanja dara ili drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. KZ BiH. Naime, iz optužnice proizilazi da su se ovi optuženi zajedno sa Jurišić Mirom dogovorili telefonom da tužiocu Heikki Wendorfu daju ukupan iznos od 50.000 eura, kako bi isti postupao u njihovu korist na način da ne podigne optužnicu u istrazi koju je vodio protiv njih, a Jurišić Miro je kao posrednik dao predstavniku Tužilaštva BiH 1000 eura kao predujam za taj obećani iznos,

Detaljnom ocjenom dokaza optužbe, izvedenih na okolnosti ove tačke optužnice, Sud je izveo zaključak da nema dokaza koji sa potpunom sigurnošću potvrđuju da su optuženi Mladen Ivanić i Perica bundalo počinili krivično djelo davanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. KZ BiH. Nasuprot tome, Sud je već naveo razloge zbog kojih je optuženog Jurišić Miru oglasio krivim za ovo krivično djelo.

Svjedok Damjan Stanić je u svom iskazu na glavnom pretrsu potvrdio da mu je optuženi Jurišić Miro dao 1000 eura predujma, kako tužilac ne bi podigao optužnicu, odnosno kako bi obustavio istragu koju je provodio protiv njega. Međutim, u odnosu na to da li se Miro Jurišić prethodno dogovorio sa optuženim Ivanić Mladenom i Bundalo Pericom, tako da i ovi optuženi sudjeluju novčano u iznosu od 1000 eura, te da li su preko Jurišić Mire obećali ukupan iznos od 50.000 eura, sam svjedok Stanić Damjan nije mogao potvrditi ove činjenice, te je i naveo da je ovo pitanje „kontraverzno“. Ovo iz razloga što je Miro Jurišić, prema navodima svjedoka Stanić Damjana, u pojedinim dijelovima razgovora kojeg su obavljali, nekada potvrđivao da je razgovarao sa optuženim Ivanić Mladenom i Bundalo Pericom, a nekada da nije sa njima razgovarao o davanju novca tužiocu koji vodi istragu. Nadalje, ovaj svjedok je naveo da kada mu je optuženi Miro Jurišić dao 1000 eura predujma, pitao je optuženog da li to „pokriva“ i optužene Ivanić Mladena i Bundalo Pericu, isti je potvrdio. Međutim, kada bi ga kasnije u toku razgovora upitao da li je i kada sa ovim optuženim razgovarao, optuženi Jurišić Miro je izbjegavao konretan odgovor.

Ocjenom iskaza svjedoka Stanić Damjana u ovom dijelu, Sud je zaključio da i ovaj svjedok nije pouzdano znao da li su dio iznosa od 1000 eura preko Jurišić Mire dali i optuženi Ivanić Mladen i Perica Bundalo, te da li su obećali iznos od 50000 eura. Dakle, po ocjeni ovog Suda, svjedok Stanić Damjan nije mogao potvrditi ove činjenice u svom iskazu. Stim u vezi,

činjenica da Jurišić Miro odgovarajući na pitanja ukazuje da se ovaj novčani iznos odnosi i na optužene Ivanić Mladena i Bundalo Pericu, to nikako ne ukazuje Sudu da su ovi optuženi dali svoj dio novca ili da su već obećali iznos od 50.000 eura.

Nadalje, Sud je cjenio i transkripte o zabilježenim razgovorima koji su snimani prilikom preduzimanja posebnih istražnih radnji između Damjana Stanića i Mire Jurišića (dokazi označeni kao 5-B-13, 5-C-15, 5-C-21, 5-D-6, 0-II-9, 0-II-10-a). Detaljnom analizom ovih transkripta, Sud također nije mogao sa sigurnošću izvesti zaključak da su ovi optuženi dali svoj dio novca ili da su već obećali iznos od 50000 eura. Tako iz transkripta (dokaz 5-C-15) o zabilježenom razgovoru od 18.11.2006. godine, proizilazi da će se optuženi Miro Jurišić sresti sa optuženim Bundalo Pericom, kako bi sa njim razgovarao o davanju novca za tužioca. Iz transkripta (dokaz 5-C-21) o zabilježenom razgovoru od 23.11.2006. godine, proizilazi da Jurišić Miro prvo navodi da se sreo sa optuženim Bundalo Pericom i da je on pristao da da novac (str.6 transkripta) dok na strani 18, 22 i 24 transkripta proizilazi da će se tek sresti samo sa optuženim Bundalo Pericom. Iste zaključke, dakle da će tek vidjeti i dogovoriti sa optuženim Bundalo Pericom i Ivanić Mladenom u vezi pomenutih spornih činjenica Sud je izveo i analizom transkripta o zabilježenim razgovorima od 01.12.2006. godine, 11.12.2006. godine i 27.12.2006. godine. (dokazi 5-D-6, 0-II-9, 0-II-10-a). Međutim, ovi dokazi ne potvrđuju nijednu odlučnu činjenicu koja se optuženim Bundalo Perici i Ivanić Mladenu stavlja na teret.

Sud je nadalje cjenio izvedene materijalne dokaze optužbe označene kao dokazi 1-A-13, 3-A-1.4, 3-A-15, 3-A-1.6, a koji dokazi su prikupljeni provođenjem posebnih istražnih radnji u ovom opstupku. Ovi dokazi se odnose na brojeve telefona i okolnosti zabilježenih telefonskih kontakta koji su imali optuženi Mladen Ivanić, Miro Jurišić i Bundalo Perica. Međutim, izuzev činjenica koje ukazuju na odlazne i dolazne pozive mobilnih telefona koje su koristili ovi optuženi, i to za period od oktobra do decembra 2006. godine, nikakvu drugu, pravno relevantnu činjenicu Sud nije mogao utvrditi na osnovu ovih dokaza.

Budući da Tužilaštvo nije ponudilo nikakve druge relevantne dokaze koji idu na teret optuženih Ivanić Mladena i Bundalo Perice, a u pravcu potvrđivanja osnovanosti tačke 5. predmetne optužnice, to Sud na osnovu navedenih dokaza nije mogao izvesti nesumljiv zaključak da su ovi optuženi učinili krivično djelo davanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 218. stav 1. KZ BiH.

Tačka III 4. izreke presude:

U tački 4. predmetne optužnice, optuženim Sakan Zdenki, Marjanović Miloradu, Rokvić Mirku, Šupeta Zoranu, Davidović Novici, Borojević Radenku i Dragutinović Dragiši stavljeno je na teret, da su počinili krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 337.stav 4. KZ RS, na način što su koristeći svoje funkcije direktora šumskih gazdinstava, bez zakonskog osnova pribavili novčana sredstva u iznosu od najmanje 10.000 KM iz sredstava njihovih šumskih gazdinstava, te su ih da bi zadržali svoje funkcije dali predstavnicima PDP.

Nakon ocjene svih izvedenih dokaza, Sud je izveo zaključak da nema dokaza koji sa potpunom sigurnošću potvrđuju ove činjenice koje se optuženima stavljaju na teret.

Sud je najprije cjenio iskaz svjedoka Gogić Milorada, obzirom da je ovaj svjedok potvrdio da su predstavnici PDP od direktora šumskih gazdinstava tražili da ovi direktori obezbjede novčana sredstva za PDP. U svom iskazu, ovaj svjedok je naveo da su na sastanku održanom u februaru u mjesecu 2002.godine, direktori pojedinačno razgovarali sa predstavnikom PDP, te je i on razgovarao i dogovorio sa predstavnikom PDP da će dati 10.000 KM do mjeseca augusta 2002.godine, a da će dio isplatiti u maju iste godine. Na idućem sastanku koji je održan u maju mjesecu 2002.godine, ovaj svjedok je predstavniku PDP dao novčani iznos od 2.000 KM, koje je prethodno posudio. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu izričito potvrdio da ovaj novac nije pribavio iz svog šumskog gazdinstva čiji je bio direktor. Svjedok je nadalje naveo da je na ovom sastanku prvi prišao Mirko Rokvić, i nešto predao, vjerovatno novac. Nakon toga je prišao on i predao predstavniku 2.000 KM. Ostali direktori su stajali i vjerovatno čekali da predaju novac, ali obzirom da je nakon predaje novca odmah izašao, svjedok nije mogao potvrditi da su ostali poslije njega zaista i predali novac Perici Bundalo.

Iz iskaza iz istrage, optuženog Rokvić Mirka, koji iskaz je dao u svojstvu svjedoka na zapisnik Okružnog Tužilaštva Banja Luka broj KT-II-409/04 od 31.03.2005.godine (dokaz I-C-3), proizilazi da je Rokvić Mirko dao predstavniku PDP 5.000 KM, međutim to je po navodima Rokvić Mirka bio njegov lični novac jer nije htio da ošteti šumsko gazdinstvo čiji je bio direktor i nije htio da se upusti u kriminal.

Svjedok Stanić Damjan, kojem je Gogić Milorad pričao o okolnostima koje se odnose na to da su predstavnici PDP tražili novac od optuženih-

direktora šumskih gazdinstava, također je potvrdio da je Gogić Milorad dao predstavniku PDP novac u iznosu od 2.000 KM, ali mu Gogić Milorad nije spominjao porijeklo tog novca.

Iz iskaza svjedoka Marjanović Milorada datog na zapisnik Okružnog tužilaštva Banja Luka od 01.04.2005. godine (koji svjedok je umro te je ovaj dokaz izveden u skladu sa članom 273. stav 2. ZKP BiH), proizilazi da je od direktora šumskih gazdinstava traženo da obezbjede novac bilo svoj novac ili iz sredstava šumskih gazdinstava, te da su ovi direktori pojedinačno razgovarali sa predstavnikom PDP, i od njega je lično tražen novac, međutim on nije uopšte dao novac jer nije imao uslova za to.

Nakon ocjene sadržaja iskaza ovih svjedoka, Sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi odlučnu činjenicu, da su optuženi, iz sredstava šumskih gazdinstava čiji su bili direktori, dali predstavniku PDP novac u iznosu od najmanje 10.000 KM. Dakle, iz navedenih dokaza optužbe, proizilazi da su kao direktori šumskih gazdinstava, Gogić Milorad dao predstavniku PDP 2.000 KM a Rokvić Mirko 5.000 KM. Međutim, u svojim iskazima, Gogić Milorad i Rokvić Mirko su izričito naveli da to nije bio novac iz sredstava šumskih gazdinstava čiji su bili direktori. Također, iz navedenih dokaza optužbe, proizilazi samo vjerovatnoća da su i ostali direktori-optuženi dali novčana sredstva predstavniku PDP, što niukom slučaju nije dovoljno za zaključak da su optuženi učinili radnju izvršenja koja im se stavlja na teret.

U vezi sa navedenim, radnja izvršenja krivičnog djela iz člana 337. stav 4. u vezi sa stavom 3. KZ RS, ogleda se u iskorištavanju službenog položaja od strane službenog ili odgovornog lica, prekoračenju granica svog ovlaštenja ili neizvršavanje službene dužnosti, a sve u namjeri da službeno ili odgovorno lice sebi ili drugome pribavi kakvu imovinsku korist. Iz činjeničnog opisa ovog djela, kako je postavljen u tački 4. predmetne optužnice, proizilazi da se radnja izvršenja optuženih ogleda u tome što su kao direktori šumskih gazdinstava iskoristili svoj položaj, na način što su pribavili najmanje 10.000 KM iz sredstava šumskog gazdinstva, u namjeri da političkoj stranci PDP pribave imovinsku korist, pa su ta sredstva i dali predstavniku PDP.

Obzirom da Sud, nije moga sa sigurnošću utvrditi odlučnu činjenicu, da su optuženi obezbjedili novčana sredstva u iznosu najmanje 10.000 KM iz sredstava šumskih gazdinstava, to je na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH, optužene Sakan Zdenku, Marjanović Milorada, Rokvić Mirka, Šupeta Zorana, Davidović Novicu, Borojević Radenka i Dragutinović Dragišu

oslobodio od optužbe da su počinili krivično djelo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 337. stav 4. KZ RS.

IV

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, optuženi Miro Jurišić i optuženi Mladen Ivanić- u dijelu presude kojom je oglašen krivim, obavezuju se da naknade troškove krivičnog postupka čiju će visinu Sud odrediti posebnim rješenjem.

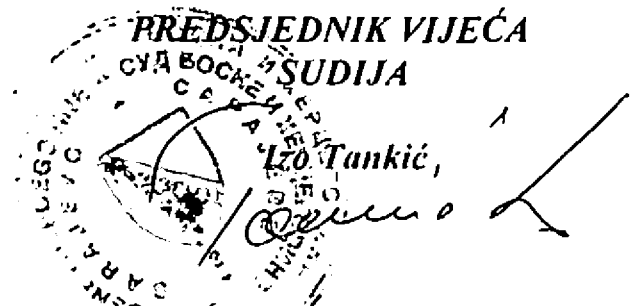
Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, optuženi Mladen Ivanić u dijelu presude kojom se oslobađa od optužbe, kao i optuženi Đerić Zoran, Bundalo Perica, Trkulja Rodoljub, Blagojević Stojko, Sakan Zdenko, Milorad Marjanović, Mirko Rokvić, Zoran Šupeta, Novica Davidović, Radenko Borojević i Dragiša Dragutinović oslobađaju se dužnosti da naknade troškove krivičnog postupka, pa ti troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

V

Na osnovu člana 218. stav 4. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, od Stanić Damjana oduzimaju se dvije novčanice u apoenima od po 500 (petstotina) eura sa serijskim brojevima N16012419168 i N16012419177.

Zapisničar

Sedin Tdrizović


PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Izo Tankić,

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba je dozvoljena Apelacionom vijeću ovog Suda u roku od 15 dana od dana prijema pismenog otpravka ove presude.